SANGE FRA PROVINSEN. 1913.

SANGE FRA PROVINSEN.
Anden Samling. 1915.

HANS OG ELSE. 1916.

FANDEN I GAMMELBY.
Eventyrspil i en Akt. 1917.

HARALD BERGSTEDT

ALEKSANDERSEN

EN PILGRIMSVANDRING

GYLDENDALSKE BOGHANDEL NORDISK
FORLAG : KJØBENHAVN · KRISTIANIA
MDCCCCXVIII

OPLAG 1250 EKSEMPLARER

HARALD JENSENS BOGTRYKKERI · KØBENHAVN

FØRSTE BOG

Jeg mangler en Helt! — en Helt til min Historie!
Aa hør, du Byron, tag og laan mig een,
thi uden Helt er Livet bar Cikorie —
og hvilken Salighed at bøje Ben
og gaa paa Næsen for en Helt med Glorie,
der gaar lyslevende paa Gadens Sten —
at stole paa hans Storhed og Alvidenhed
i egen flade næsevaade Lidenhed!

Du unge Mand, som knipser kæk og kry,
hvad skal dog den ungdommelige Blæsen for?
Du brede Bedsteborger i din By
med Kors og Baand — hvad gør du dig saa kræsen for?
Det saa vi jo dog Gang paa Gang paany:
I undvær' aldrig Een at gaa paa Næsen for.
Der ligger dybt og helligt i vort Væsen
en ædel Higen mod at gaa paa Næsen.

Spørg dine Knæ, du kæphøjt kaade Noer,
spørg jeres skæve Ben, I fromme Sjæle,
om der paa denne jammerfulde Jord
er større Salighed end den: at knæle,
at slikke Spyt, at gaa badovs i Kor.
Ved Gud, en Helt! — En Helt, om jeg skal stjæle!
Men hvorfra faar jeg ham? En net Komedie!
Af Jordens Helte er der ingen ledige.

Jeg ser Lloyd George paa Knæ mod Gud ophige,
mens Blodet sejler rundt om den andægtige.
Og Wilhelm staar paa Bønnens Himmelstige
og søger Hjælp hos Oververdnens Mægtige,
mens Pest og Brand indhyller Jorderige
og kvæler os, hvis Liv er mindre vægtige.
Helt op til Altret kommer Ilden væltende
og æder Helten over alle Heltene.

Hver Helt, som sagt, har travlt og tørrer Sveden.
Hver Stormand, Prins og Kejser har sin Nød.
Hver Bibelhelt er kommandert af Reden
og sendt til Fronten for at stikke Kød.
Der gaar et Røre gennem Kristenheden,
Europas mindste Kilde rinder rød.
Der lyder Kristensang fra Bivuakerne,
og lugter Kristenblod op af Kloakerne.

Men Hedninghundene er værst paa Knæerne.
De skibes ind i Læs med Kran og Spil,
blir skudt i Stumper eller hængt i Træerne
for Ting, de aldrig aner, hvad skal til.
Aa hvilken Heltetid! — Kun Missionærerne
har faa't lidt Pusterum, mens Herren vil.
De dypper Kaffebrød og vander Nerien
og takker deres Frelsermand for Ferien.

Faar jeg da ta' til Helt en Missionær?
Forbarm dig, Herre. Skaan mig. Naade, Naade!
Det Liv, jeg byder paa i Bogen her,
er aldrig no'd for ham, hvis jeg maa raade:
Lidt Søvn og smaat med Mønt og fine Klæ'r ....
Etsteds faar Manden begge Støvler vaade.
Behold Hr. Missionæren paa Veranda'n.
Und ham hans lille Søndagsblund om Manda'n.

En Helt, en Helt — midt paa en Jord, der flammer,
af Helteskrig og Bombebrag gjort ør!
— Fjernt i en By, hvor ingen Bombe rammer,
og gennem Gaden driver løse Køer,
opdager jeg en Skrædder i sit Kammer:
— Du tror, du dèr skal sidde, til du dør!
Kom, Aleksandersen, lad Naalen hvile!
Jeg henter Harpen i Kong Davids Pile.

Vær du min Helt paa disse hvide Blade.
Jeg ejer ingen anden, Aleksandersen.
Beskik dit Hus, forlad din stille Gade!
Genert? — Aa du gør Fanden, Aleksandersen!
Du »Gæst i Støvet«, vis dig! gør os glade.
Hør Bragene fra Stranden, Aleksandersen!
En lystig Tid! Paa Nordstrand springer Minerne,
saa mine Fluer gynger i Gardinerne!

Og du, min Læser, giv ham din Velsignelse,
og kvæl ham ikke helt med din Foragt.
Han mangler den forædlende Forfinelse,
som gør os Dannede til Aandens Vagt.
Før hjemfaldt Manden sikkert til Begrinelse —
men Tiden *er* jo extra — og, som sagt:
mens Heltene, de store, er paa Brædderne,
faar Folk saagu slaa sig til Taals med Skrædderne

SKRÆDDEREN

Langt borte — i en lille By, paa en lille Ø — sidder Aleksandersen paa sit Skrædderbord uden at ane sin kommende Skæbne — og lytter forbitret.

Udenfor paa den græsgroede Gade driver en barbenet Knægt forbi; han knalder efter sine løsgaaende Køer og hujer den sidste Byvise lige indad Aleksandersens Vindu:

Skal det være Skomarn
eller Skræddern
eller Skræddern
eller Skomarn?

Aleksandersen skal lige til at fare ud, da gaar Genboens Halvdør op, og den rappe Vaskerpige staar med sin Kobberkedel og synger:

Skal det være Skomarn
eller Skræddern?

Og fra Stilladset paa Gadehjørnet svarer en Murersvend højt til Vejrs:

eller Skræddern
eller Skomarn?

Aleksandersens graa Øjne gnistrer. Visen er en Smædevise af Pukkeltippen over sidste Generalforsamling, hvor Byens Don Juan, Skomaren, Polkaskomaren eller Polkamanden, som de kalder ham, ved en Overrumpling fortrængte den boglærte Aleksandersen fra den Formandsplads, han uantastet har besiddet i tyve Aar.

Aa denne sløve Slægt!

I tyve Aar har Aleksandersen, Byens højeste Intelligens, utrætteligt arbejdet paa sin lille Fødebys aandelige Højnelse. Fyrstinde Catts vittige Romaner har han indført i Foreningens Bogsamling, ja selv Leon Achilles's glødende himmelstormende Digte .... alt spildt, alt forgæves! .... Og saa at skulle væltes af en Mand som Polkamanden og hele hans Danseslæng!

Og — — Pukkeltippen!!

Et af Versene i hans Vise lød saaledes:

> Hvorlænge skal Ungdommen her holdes nede
> af ham Skrædder Langbens forhadte Tyranni?
> Ned med de lange forbenede Skræddere!
> Længe leve Skomarn! Han gør os fri!
> Skal det være Skomarn
> eller Skræddern
> eller Skræddern
> eller Skomarn?

Hele Byen er i eet Røre. Aleksandersens Parti har indvarslet til ekstraordinær Generalforsamling i Morgen, for at skaffe sig Oprejsning. Og hvilke Partifæller? Foreningens gamle Stabejser, der sover under Foredragene, hvis de ikke imens spiller Tremands inde i Restaurationen .... og en Bog læser de aldrig. De hader kun Skomaren, fordi han vil spille Rolle.

Alle de gamle Koner i Borgerstiftelsen har Polkamanden desuden faaet over paa sit Parti ved at fortælle dem, at Leon Achilles lever paa Polsk med Mariorgia, den store Sangerinde. Men omme i Enkestiftelsen er de tilbøjelige til at støtte Aleksandersen, fordi han aldrig har haft nogen »Historier« og hver Uge besøger en 100-aarig gammel Dame dèr, en Stedmoder til Aleksandersens Mormor.

Hele Byen disputerer om Leon Achilles og Mariorgia. Den ny Bestyrelses første Handling har været at nedtage Leon Achilles's Billede af Forsamlingssalen, stikke

hans Øjne ud, male Snurbarter og Briller paa og smide det ind i Aleksandersens Skrædderstue, hvor den mishandlede Stormand nu staar henne i Hjørnet ved Kakkelovnen og den gamle Vugge, Aleksandersens egen Vugge.

Samtidig har de Unge begyndt at boykotte Skrædderen, og Aleksandersen, der særlig er Bukseskrædder, har her ikke megen Støtte af de gamle i Enkestiftelsen, som paa dette Omraade plejer at ekvipere sig selv.

Men Aleksandersen bider Tænderne sammen. Han er fast bestemt paa at ville besejre den Polkamand, hvis eneste Program er at genindføre alle de plebejiske Baller og Orgier, som Aleksandersen har banlyst fra Foreningen.

— — —

I Morgen Aften skal Kampen staa.

Mørkt er det allerede ved Totiden af Skyer og Regn. Ovre paa Læsiden af Skorstenen sidder en Efteraarsstær og flæber op .... Pæretræerne derovre gynger og gaar i Stormen, sorte og tomme.

Lige for nylig kom Aleksandersens haandgangne Mand, Ringeren, forbi, paa Vej op til Taarnet forat ringe Lig. Dèr ved Vinduet stod han og sløjt og drævende slap det ud af ham, at nu kunde det maaske alligevel være passende om »vi Gamle« veg Pladsen for »de yngre Kræfter.«

Aleksandersen fnyser.

Vige! — En saadan Slattenhed og Fjogethed! men saadan er de, disse faarede Sjæle! Ingenting kan de, ingenting vil de, ingenting tror de sig selv istand til. Aleksandersen tænker paa Leon Achilles's Solopgangshymne, disse stormende, brusende Strofer. Saadan gløder et Hjerte, saadan aander en Menneskesjæl. Og her ....!? — aa —! —

— — —

Skyerne trækker og trækker, og Græmmelsen stikker og stikker, Sting paa Sting, i Aleksandersens kogende Hjerte.

Søvnløst laa han i Nat og stirrede paa Stjernerne, der straalede højt over det stormende Lufthav med festlige Strande. Og hernede, i et saadant begivenhedsløst, trangbrystet lille Hul, gik *han* og traadte Livets Trædemølle til sine Dages Ende.

»Vi Gamle«!

I Morges kom Torbine, hans bibelstærke Husholderske, sur og ond, forat vise ham sit knækkede Spejl.

Aleksandersen havde aldrig været optaget af sig selv, ejede ikke engang et Spejl, havde ikke set sig selv i et Spejl, siden han blev konfirmeret. Stum og forskrækket stirrede han i den flækkede Spejlflade: Ak, en halvhundredaarig falmet Pebersvend med dybe bitre Furer om Næse og Mund — med tæt graanet Haar strøget bagud i en Vibetop og med graa Striber ned i det tynde Hageskæg ....

En gammel Dreng — aa, en gammel Dreng!

— Men Øjnene havde tindrende Liv, Næsen havde dirrende Fløje. Læberne var tørre, visne — saftløse .... men myndige var de, beslutsomme!

.... Vi Gamle!

— — —

I denne Stue var han født. I Krogen stod endnu hans Vugge. I samme Stue sad han bestandig, syede og klippede, Dag ud og ind, Aar ud og ind — kun vrantent betjent af Torbine, en Slægtning, han havde faaet at forsørge, men som han endnu ikke havde kunnet bekvemme sig til at gifte sig med, hun, med sin store Kaffekande med Indskriften: »Jeg er en Gæst i Støvet«.

— — —

Det ringer ....

— Til Begravelse!

— — —

Det er over Simsen, hans Barndoms Nabo, Skipperen, en af Skomarens Folk, død forleden i en Ølkælder.

Og han var dog yngre end Aleksandersen. Som lille Purk faldt han med sin Flødespand paa Torvet og Aleks-

andersen løftede ham op, tørrede hans smaa Øjne og trøstede ham.

Nu var Aleksandersen selv falden, falden paa *sin* Manèr, og Simsen havde været med til at rive ham om.

— Ding Dang — Ding Dang ....! Hvor den Ringer hænger i.

Hyppigere og hyppigere var det Aleksandersens Jævnaldrende, der ringedes over. Det begyndte at blive beklemmende, ligesom af noget, der nærmede sig .... noget udenfor alle Hverdagens Regler, alle Hverdagens Tanker.

Daglig havde Simsen humpet forbi paa sine to Kæppe, flovt og trivielt ....

Og nu: — Hør — —! — Tungt og højjtideligt som over een af Tilværelsens Konger, der har vandret Banen til Ende og grebet Livets Krone .... Sørgelige Toner, der toner igen fra alle Stuens Kroge omkring Aleksandersens flittige lille Naal, omkring hans eget begivenhedsløse Pebersvendeliv.

Aleksandersen husker det som fra i Gaar, hvordan han samlede ham op paa Torvet, Simsen, tørrede hans Øjne, gav ham hans Flødespand i den lille Haand — husker det som fra i Gaar, og saa laa der et langt Liv imellem. Fire Gange havde Simsen været gift, haft fire Koner, 18 Børn, 8 Børnebørn, fem Gange har han omsejlet Verden, lidt Skibbrud, slaaet to Havnefogder ihjel, siddet i Fængsel, haft Delirium, indtil han tilsidst, værkbruden og krum af alle Livets Glæder og Pestilenser stavrede rundt mellem sin Fødebys Ølkældre med fremmed Mønt i Lommen og Duft af fjerne Strande i sit Tøj.

Og her sad Aleksandersen, bleg og træt, paa sit Bord, hvor han altid havde siddet, og syede og syede — kun fem Skridt fra sin egen Vugge.

Det ringer og ringer som fra hans egen kommende Begravelse. Skyerne tykner. Det bliver mørkt i hans snævre Bræddestue som i en Stendysse, i en Fyrrekiste.

Klokkerne tier.

Nu sænker de Simsen i Jorden.

— — —

— Og saa kommer Drengen dèr igen hujende med sit flabede:

Skal det være Skræddern
eller Skomarn
eller Skomarn
eller Skræddern....?

og 7—8 taktfaste Fløjtenister oppe fra Stilladset stemmer i med.

Da stiger der op i Aleksandersens Sind en underlig Feber, han aldrig har kendt før, en Panik, en rystende Skræk forat kvæles midt i al denne anmassende Indskrænkethed — en stormende Længsel efter noget, han næppe ved.

Huj! — dèr suser Trækfuglene afsted som flygtende Gæster fra Livets mørknende Kaar, og Aleksandersen staar op, bleg og slagen:

Gaa her, visne her, kvæles og dø her, bundet af Tusind enfoldige Baand — det *kan* ikke være Livets Mening med ham. Der er noget, der stiger i ham, der vaagner, kalder, klager, presser paa — noget, der kæmper og snapper efter Vejret.

Fuglene flygter, Skyerne flyver — — aa flygte som Fuglene, om han dog kunde, bort af dette knugende, haabløse, snævre! — finde Friheden, Lykken og Livets Mening eetsteds, der borte, hvor Palmerne susede, hvor Frugt og Sødme dryppede, — dèr, hvor Livet var ædelt, storskaaret, dèr, hvor Leon Achilles's stormende Sange blev til.

»En Gæst i Støvet« stod der paa Kanden dèr, »en Gæst — en Gæst!«

Og som et Lyn slog ned og spaltede hans Aands Grænser, saadan farer det op for ham: Jamen — hvorfor rejser jeg da ikke? Jeg er jo saa fri som Fuglene, dèr fløj! Mig binder jo aldrig et Baand, den Dag, jeg vil bort.

Hvorfor *har* jeg dog ikke set det før? Det er jo Sandhed, den Indskrift, der staar paa Torbines Kaffekande, et Ord med en Afgrund af Sandhed: Jeg *er* jo en Flygtning, en Fremmed, en Fugl — »en Gæst i Støvet!«

FORSYNLIGHED

En Digter er et Forsyn for *sin* Helt, ganske som det rigtige Forsyn er det for sine. Han bestemmer alt for ham, han lader ham le og græde, bestemmer, hvornaar han skal nyse, og hvornaar han skal sætte sig paa en Bænk forat afvente Skurken, der kommer to Sider længere henne .... han leder hans hele Vej gennem Personernes Mylder og fører ham sejerrigt frem til Alteret eller til Graven — ganske som det rigtige Forsyn gør med os andre.

Jeg er altsaa Aleksandersens Forsyn.

Jeg har nu i en Aarrække opmærksomt iagttaget Forsynets daglige Virksomhed omkring mig, i Stuer og Gyder, i Riger og Lande, saa jeg tror, at jeg vil prøve at gøre ham Kunsten efter — i det Smaa. Ikke i det Store. Det, f. Exempel, som Forsynet for Tiden har indladt sig paa der ude i Europa, det bliver mig snart for indviklet, og jeg tror heller ikke, han hitter ud af det længer, nu da baade Amerika og Sibirien er kommen til. Jeg synes, det er ved at løbe ud i noget Roderi. Men ham om det. Jeg har jo ogsaa kun min Aleksandersen at passe.

Jeg tillader mig altsaa at tænde en Cigar og i Aanden at tage Plads ovenover den lille By, hvor Aleksandersen i Morgen skal til extraordinær Generalforsamling.

Det er Nat.

Byen sover.

Jeg kan kigge ind ad Vinduerne.

De ligger dernede og ber Aftenbønner til deres Forsyn .... altsaa til *mig*. Op fra alle Husene kommer deres Bønner. De tilbeder mig, de roser mig for Visdom,

for Miskundelighed osv. De smigrer mig tykt og fedt for at kunne køre med mig. Det er jeg ikke blind for. Nogle af dem vender Øjnene til Vejrs og synger Lovsange op til mig. Jovist — de er udspekulerte.

De Smaatingester!

Dèr løber et Par, nede paa et Loft. Nu faar de fat i hinanden. Nu triller de om med hinanden inde i Krogen. Nu er de færdige og lister hver til sit paa Hosesokker — og skæver op til mig, om jeg saa det. Jo Tak. Et Forsyn faar Ting at se, som mere aabenmundede Personer nødig skulde have Færten af. Men paa den anden Side: Naar man først kommer saa højt tilvejrs som et Forsyn, saa bliver man i Grunden saa godmodigt stemt overfor alle de mange Smaapus, som render dernede og troller rundt og banker hinanden og kysser hinanden og skæver op til *mig* og truer hinanden med, at *jeg* staar paa *deres* Parti, og *jeg* holder med *dem*, og *jeg* skal nok straffe alle de andre .... Jo, de ved Besked.

Der er Lys i en Gavl. Derinde sidder Pukkeltippen. Han afskyer Aleksandersen, hvem han i tolv Aar har skyldt for syv hvide Ænder, og sidder nu, ivrig efter sin Succes med Byvisen, og skriver Lister og Dagsordener og Medlemsfortegnelser og Kvitteringer. Den fedladne Mand med Cigarstumpen inde i den sorte Mustasje — hvem er det? Ih — men det er jo Manden for det hele, Skomaren, Polkamanden. Han klasker sig paa Knæet og kluklér. Paa Haandledet ses en blaa Dragehale. Han er tæt tatoveret over hele Kroppen. (Det er et Samtaleemne mellem alle Byens Piger og Koner). Han sidder og snakker med en gammel Støder, der staar og hvisker og meddeler. Gud fri os, det er Ringeren, den Judas, Aleksandersens haandgangne Mand!

Saadan er det Kravl .... naar Mørket skjuler dem.

Præsten er henne og forhandle Generalforsamlingen med Vaskerpigen. De ligger inde i Sengen og tæller paa Fingrene, hvormange Stemmer Skrædderen kan regne med.

Inde hos Torbine brænder et Stearinlys. Gud velsigne den gamle Eddikekrukke! Det er Lørdag Aften og hun er ved at skifte Linned. Med en Mule saa tvær som en gammel Malkeko bøjer hun sig hen til Lyset forat løse en Bændelknude.

Hun har heller ingen særlig Grund til at se mild ud. Hun er jævnaldrende med Skomaren. Han har engang kysset hende som Skolepige paa Vej til Søndagsskolen, men saa kom der een med en Hjulbør om Hjørnet. Det er hendes Livs eneste Begivenhed.

Senere hen *hade* hun kunnet faaet Skomaren, men dengang vilde hun hellere ha Skrædderen, der var 15 Aar ældre og var Familiens Lys. Ikke fordi Skrædderen egentlig vilde ha hende, snarere fordi Skrædderen netop *ikke* vilde, medens derimod Skomaren *gerne* vilde. Nu hade Skomaren styrtet Skrædderen. Nu ønsker Torbine, hun hade taget Skomaren, men nu vilde Skomaren ikke, og nu gik Torbine og var Husholderske hos Skrædderen.

Endelig faar Torbine Bændelknuden løst og faar skilt sig ved Benklæderne, hvor hun efter nogen Jagt anholder en stor Loppe, der har ærgret hende hele Dagen.

Tilmed er hun i disse Dage irriteret til det yderste over fra Morgen til Aften at høre hele Byen fløjte og synge, huje og skraale det Spørgsmaal, der i 12 Aar har været hendes hemmeligste Overvejelse:

Skal det være Skomarn
eller Skræddern
eller Skræddern
eller Skomarn....?

Til Gengæld ved hun med sig selv, at hun ærlig og kristelig har fyldt hans Hus med et daglig surt Blæsevejr af ny Galskab og Knottenhed, som selv hun ikke vilde have budt noget Mandfolk eller Fruentimmer, der stod hende mindre nær. Hun regner jo med, at eengang

maa Skrædderen jo alligevel gøre sin Familiepligt og gifte hende, men er arrig over, at Skomaren, hendes hemmelige Sværmeri, ulykkeligvis har styrtet Skrædderen forinden.

Det er ikke altid let at være Forsyn, og jeg aner den ondeme ikke, hvad jeg skal gøre med den gamle Sæbetønde. Jeg tror, hun skal være Pebermø. Skrædderen skal hun ihvertfald ikke faa.

Nu haler hun Særken a' ....

Torbine er smuk, endda overordentlig smuk .... for ikke at sige: blændende smuk, som hun staar dèr i Stearinpraasens Skær i overdaadig Sundhed og Kraft. Bare ikke den forbandede sure Tryne havde været.

Torbine har som Pige været præmieret Duks i Søndagsskolen og nu paa sine ældre Pigedage er hun et skattet Medlem af den lille verdensforsagende Menighed: »Bort fra Verden!« og har navnlig forestaaet Søskendekredsens store blaa Fælleskaffekande med Indskriften: »Jeg er en Gæst i Støvet«, som staar henne paa hendes Kommode.

Jeg tror alligevel, det er bedst, hun faar Skomaren. Jeg har jo mindst et Par hundrede Sider at male løs paa, saa der kan jo gøres saa meget. Jeg maa se at faa ham omvendt og ind i Sekten, og faa Torbine vel skilt fra Skrædderen. De gaar bare og gør hinanden Livet surt. Men hvordan det skal ske .... jeg vil hedde Mads, om jeg ved det.

Torbine har nu faaet sin højhalsede Særk paa, der netop skjuler alt, hvad der er værd at se, og alene viser det sure »Fysiognomi«, som hun hellere burde ha snøret ind i alle de Klude og Klokker, hun har paa sit Pulterkammer.

Og saa kravler hun søvnig i Seng og sender mig en sur og edderspændt Aftenbøn.

Jaja. Godnat Torbine. Jeg skal tænke paa dig.

— — —

Taarnuret slaar tolv dernede. Byen ligger stille og

mørk i Stjerneglansen. Men Aleksandersen, min Helt, ligger søvnløst og vender sig i Sengen. Der er et Vejr i ham, en sprængfærdig Kraft, en *primus motor*, en Angst forat kvæles uden at have levet, ... der er Kiste-Skræk i ham, den store Panik, — Livsdesperatheden rører sig i ham og gør ham spændt som en Tordensky midt i denne skikkelige Afkrog af Sjæle saa træge som halvdød Fisk. Vær rolig Aleksandersen! Du er Helten i en Roman. Du skal ikke blive glemt, som saa mange andre. Du har et Forsyn. *Jeg* er dit Forsyn, et vist og velvilligt og almægtigt Forsyn, der sidder højt oppe over din Skorsten og beslutter dit Vel. Vær rolig. Du skal komme ud, du skal faa Verden at se. Du higer mod Leon Achilles. Du skal træffe ham. Og Mariorgia med. Dem allesammen. Du higer mod Livets Højder. Du skal bestige dem. Du favner efter Livets Mening. Du skal ikke favne forgæves! — Sov trygt, Aleksandersen !

— — —

Men hvordan Pokker faar jeg ham afsted? Imorgen Aften har vi Generalforsamlingen, og ingen Skib anløber Øen før om fjorten Dage. Kunde jeg endda lave et bitte Mirakel med ham. Men det var kun i gamle Dage, Forsyn lavede Mirakler. Den gaar ikke nuomdage. Folk vil ikke vide af det.

Men bort *skal* han. Der er jo et Vejr i ham for Øjeblikket. Jeg blive knageme nødt til at lave et ganske lille Mirakel. Jeg kan jo ikke godt lade en Flyvemaskine komme til Øen. Hvor faar jeg ogsaa saadan een fra i disse Tider? De udenlandske er ved Fronterne, og vores egne falder ned. — Nu har jeg det! Jeg bruger »det flyvende Tøj«? — Det er noget forslidt. Men saa faar jeg faa fat i en ny Rulle. En hel Rulle! Der er ingen smalle Steder her! — Ligefrem lægge det paa hans Bord, kan jeg ikke saa godt. Saa bliver han mistænksom. Men jeg stikker Rullen ind mellem de andre Tøjruller, han har liggende stablet op ved Væggen. Saa faar jeg se at henlede hans Opmærksomhed paa det. Jeg kan bruge en

Flue. (Der sidder saa mange Fluer og sover nede paa hans Møddinglaag). Den kan kravle ind ad Vasketuden.

Jaja. Fluer spiller en stor Rolle mellem Forsynets Hjælpemidler. Min Fasters Mand, en gerrig gammel Skolelærer med Kamelskæg, han gik og var ikke til at faa Livet af. Hverken Alderdom, Gigt, Tyfus, Tarmkatar, Blodprop, Iskias .... alt prellede af paa ham. Tilsidst maatte det gøres med en Tagsten. Men Tagstenen kunde ikke komme løs lige i det Sekund, fordi det nylig havde regnet. Saa maatte der sendes en expres Flue ind i Gabet paa den Gamle, saa han blev staaende paa Fortovet og hoste og harke, ligetil endelig Tagstenen kom løs og fik leveret ham.

— Lad os derfor, altsaa, se Tiden an. Jeg bruger en Flue. Det gaar nok, skal vi se. Klokken gaar nu til to. Det er ikke noget at bryde Hodet med saa sent paa Natten.

Nu faar vi se imorgen.

TØJET

Stormen ruskede i Taget, og den første Dæmring lyste blaaligt i Vinduskarmen, da Aleksandersen stod op.

Det var Søndag Morgen.

Hus ved Hus sov i Dæmringen, men Aleksandersen havde ikke kunnet sove. Sorg, Længsel, høstlig Angst og Løvfaldssang kæmpede i ham som en Feber. Og Aleksandersen plejede aldrig at have Feber, aldrig.

Han gik ind i sit tause Værksted, der langsomt lysnede forat byde ham paa en ny kedsommelig Dag.

En Flue fløj ham i Synet.

Han jog den væk.

Den fløj ham i Øret.

Han slog efter den.

Den fløj om og bed ham i Nakken.

Aleksandersen blev ilter. Han tog sin Alen og jog efter den. Saa fløj den hen og satte sig paa en Rulle Klæde, der stak lidt frem mellem de andre Ruller.

Aleksandersen blev meget forbavset. Det Tøj dèr!? Han havde aldrig anet, han havde saadan et Klæde. Det maatte være fra hans Mor-Fars Tid.

Han trak det frem og rullede op: Ubegribeligt! Et æventyrligt rødblaat Mønster med store Pragtblomster! En underlig sagnagtig Duft steg ham i Møde fra det gamle Tøj.

I Folderne laa en gulnet Lap, beskrevet med rystende gammel Haand, som fra Nissernes og Heksenes Tid:

Flyv, liden Lappe!

stod der, og derunder:

Dal, liden Lappe!

Aleksandersen blev vemodig, og satte sig til sit Arbejde. Klædet laa foran ham.

— — —

Torbine var ogsaa kommen af Dynerne og i Lag med den kedsommelige Morgenmad. Han hørte hendes kedsommelige Slæber derude paa de kedsommelige Fliser.

»Flyv, liden Lappe« hvislede han for Spot mellem Tænderne.

I samme Nu fik han et Smeld over Fingrene, saa han gik bagover med baade Saks og Naal, Kridt og Pjalter. Tøjet blæste op imod Loftet og rullede sig ud i mørke stormende Folder.

»Dal, liden Lappe,« raabte Aleksandersen og blødt sank Klædet ned over Borde og Stole.

Hvad i Herrens Navn er dette for Allarm, raabte Torbine i Køkkendøren og skrævede drabeligt ud ved at se sin Husbond og Herre ligge bag over i Askeskuffen med alle Sagerne over sig.

Præsten og Levitten var dog i sin Tid saa noble, at de red forbi den plyndrede Mand uden at sparke til ham.

Torbine var en mindre behersket Natur og betragtede fra Døren med ufordulgt Haan den væltede Skrædder.

Aleksandersen rejste sig under hendes Skældsord ligesaa lang og statelig han var. Hans Hjerte slog af ungdommeligt Mod, hans Sind brusede.

Pak en Madkurv, raabte han, den største vi har: Æg, Brød, Ost, Pølser — og Hanen, den hvide Hane! Pokker staa i det! Skal en Skrædder sidde her og se sig syg paa en Skomar? Vi er jo Gæster, Torbine, — »Gæster i Støvet!«

Hanen, stammede Torbine, paa een Gang brøsigt og forvirret. Hun forstod ham ikke og troede derfor, han vilde ha hende til Bedste.

Ja, Øksen af Krogen, og Hodet af Hanen, og Hanen i Gryden, raabte Aleksandersen, foer op paa Bordet, samlede det kostbare Klæde og gav sig til at klippe og sy et stort Tæppe.

Men der gaar jo ingen Baad før om 14 Dage, raabte Torbine, da hun havde staaet og samlet sig noget. Hun skimtede nu, at Skrædderen vilde flygte fra Generalforsamlingen.

Bare vær færdig Kl. 4, raabte Aleksandersen, *jeg* sørger for Befordringen.

Men Kl. 4 kommer jo Bestyrelsen til Kaffe, raabte Torbine, kogende af Forbitrelse over hans Glemsomhed. »Bestyrelsen« var for hende noget ophøjet respektindgydende, selvom hun ikke regnede nogen af dens Medlemmer enkeltvis for en sur Sild.

Det passer jo udmærket, sagde Aleksandersen, han lo og syede hed om Kinderne og med højlydt bankende Hjerte. Æventyret var landet ved hans Dør. Tøjet, det verdensberømte Tøj, hvorom han hørte som Barn, det laa paa hans Skød. Nu slog hans Livs store Time. Verden stod ham aaben.

Det gaar, det gaar, raabte den halte Jordmormand udenfor Vinduet. Krudtet havde han ikke opfundet, men var dog meget skattet af Foreninger og Partier for

sin Utrættelighed til at agitere. Nu kom han ovre fra Vaskerpigen, der var kommen sent op idag.

Hæng bare i, raabte Aleksandersen lystigt og syede videre. Det var ham altsammen med eet saa ubegribeligt ligegyldigt, som om hele Generalforsamlingen med Ringer og Jordmormand ku ha ligget i hans Sykurv. Han var en Gæst — en Gæst i Støvet!

Aleksandersen, den snusfornuftige, var ikke musikalsk. Lidenskab havde han nok af, men hans Forstand sov aldrig. Han afskyede at gi sig en Stemning i Vold, og det Tilfælde af ubehersket Panik, der igaar kom over ham, var for ham noget uhørt og nyt. Musikalsk var han altsaa heller ikke, men — ja han kendte daarligt sig selv — helt overbegivet lykkelig gav han sig nu til at nynne:

Skal det være Skræddern
eller Skomarn
eller Skomarn
eller Skræddern
Ned med de lange forbenede Skræddere!
Længe leve Skomarn, han gør os fri!

Torbine derude blev saa forstyrret derved, at hun huggede Døren i, og en Stund stod ganske stivøjet og hjertebankende. Hvad var dette? Og Hanen! Den hvide Hane! Slagtes! *Hendes* egen Yndling! Han vilde nok drille hende! Men *var* det Drilleri, da skulde han saasandt blive taget paa Ordet:

Polle, Polle, Polle!

Den fede, hvide Hane kom løbende, rødøjet af Begærlighed. Forbitret huggede hun Hovedet af sin Yndling, saa han flygtede fra hende med et rødt Sprøjt staaende op a' Halsestumpen.

— Og saadan en Svend vil løbe sin Vej fra mig, raabte hun, det hovedløse Fjog! — og hun fangede Hanen, som havde det været Skrædderen, hun stoppede i Farten.

Men en halv Time efter, at hun og Vaskerpigen havde plukket Hanen, vidste de i den anden Ende af Byen, at Aleksandersen havde givet op, havde pakket sin Koffert og — Gud maatte vide hvordan? — vilde af Byen endnu samme Dag Kl. 4.

AFSKEDEN

Kom saa med Madkurven, raabte Aleksandersen. Han havde været ude, solgt sit Hus til selve Skomarens Straamand og Perleven, Skorstensfejeren — betalt sine Regninger, afleveret sit sidste Lappetøj og overalt faaet Ørerne tudet fulde af medynksom Generalforsamlingsondskab og skadefro Beklagelser over, om han virkelig vilde bort.

Men der gaar jo aldrig et Fartøj i Dag, raabte Torbine. (Hun raabte altid.)

Jeg rejser alligevel, sagde Aleksandersen. Han var helt rødmusset, helt drengeagtig kaad.

Men hvordan da? raabte hun.

Hvordan? Det faar du vel se, sagde han. Han vidste, hvis han fortalte hende om Tæppet, vilde hun bare klaske sig paa Laarene af Haanlatter.

Men saa *jeg* da, raabte Torbine. Hun stod og blev helt flad.

Du! sa han — vil du med, saa hæng paa!

Aldrig! raabte Torbine, da hun fik det tilbudt. At »løbe af Byen«, det forekom hende det foragteligste af alt. Hendes Families sorte Faar var en Søstersøn, som engang var »rendt af By«.

Men saa bliv hjemme da, sagde Aleksandersen.

Hvad *er* dog dette, jamrede Torbine, løb ud i Køkkenet, pakkede, smækkede, rev ned og samlede op igen, mens alting sejlede rundt for hendes lille Hønsehode, der ikke var beregnet paa Livets store Øjeblikke.

En Gesandt fra Enkestiftelsen kom løbende: Om det var sandt?

Jo, det var rigtigt nok.

Om Aleksandersen vidste, hans Oldemor var meget svag, og ikke kunde overleve den Sindsbevægelse?

Jo, men Aleksandersen kunde ikke vente med at leve, til hans Oldemor var død.

Kaa gik hun med *den*.

— — —

Der blæste en Storm af den anden Verden.

De gamle Bestyrelsesmedlemmer kom trippende, Kortene hade de i Lommen. De forstod ikke, hvordan Aleksandersen vilde komme væk. Hæ hæ! De mente, han af gode Grunde vilde blive baade Aar og Dag mellem dem endnu og lægge sine Ben henne paa Kirkegaarden .... og at der derfor var Tid til at gøre sig lidt kostbar til Gengæld for alt det Vrøvl, han havde skaffet dem paa Halsen. Maaske følte de ogsaa, at Aleksandersen havde godt af at mærke, at han *kunde* væltes, og at Skomaren maaske hade godt af at prøve sig en Tid. Saa fik de Fred saalænge.

De hjalp dog Skrædderen med at tøjre et stort blaablomstret Tæppe i Læ af Huset med store Sten.

Folk stimlede til om Bryggersdøren.

— Torbine havde været i største Vilderede.

Skulde hun rejse? eller skulde hun blive?

Hun valgte ligesom alle tænksomme Mennesker den gyldne Middelvej: Hun besluttede at blive, men klædte sig paa til at rejse. Hun trak i fuldt højhalset Rejsepuds med Snore og Kulperler, fast besluttet paa i sidste Øjeblik, naar Vognen kom, at lave en større Forestilling, appellere til Forsamlingen og tvinge Skrædderen til at blive. Foreløbig gik hun grædende ud og anbragte sig paa Tæppet med sine Madkurve.

Folk stod paa Tæerne.

Inde i Stuen kunde de se Skrædderen gaa om, lang og streng, lukke de gamle Laase, sætte en Stol lige, rejse

en Kost, betragte Leon Achilles's vansirede Billede: »Aa om han skulde naa den Lykke at ræffe *ham* derude i Verden!« .... Nu kom han ud, laasede Køkkendøren og hængte Nøglen paa Sømmet.

Hvor var han bleg nu! Folk blev dødsstille, men alle puffede smørret til hinanden og kiggede grinende efter Vognen. »En Flue i en Flaske!« tænkte de om ham.

Aleksandersen gik hen paa Tæppet: Han kiggede hen til det kære gamle Forsamlingshus, hvor de allerede bar Bænke ind til Generalforsamlingen, og bandt Lysekranse til den bagefter følgende »Svingom«.

Hans hele Arbejde var spillet Fallit — han forstod ikke hvorfor. »Polkamanden« havde dem allesammen. Men til Gengæld vinkede der ham en højere, skønnere, rigere Verden, end disse anede.

Derfor gotted han sig i sit stille Sind ved at se dem staa der og fnise og gotte sig og dreje Hoderne af Led efter *den* Vogn!

»Og saa vil jeg nu byde jer alle et hjerteligt Farvel. (Munterheden blev hørlig.). Den Vej, hvor jeg nu rejser, kan I af visse gode Grunde ikke følge mig (Munterhed), men hold nu en smuk Generalforsamling allesammen, og se at blive klar over

om det skal være Skomarn
eller Skræddern
eller Skræddern
eller Skomarn....

for om lidt, saa er Skrædderen væk. (Langvarig dæmpet Munterhed). — Jeg skænker Pukkeltippen de syv hvide Ænder, som han har skyldt mig i tolv Aar, og har nogen noget tilgode hos mig, saa lad ham endnu melde sig her i det sidste Minut. (Stor Munterhed). Der *er* ingen. Godt. Allesammen: Lev vel! — Flyv, lille Lap!

Og under en Forfærdelsens Raaben og Skraalen og et skærende Hyl af Torbine gik Tæppet lydløst tilvejrs i Blæsten. Op over Vaskerpigens Skorsten og Pæretræet,

som Aleksandersen ikke havde set ovenfra, siden han som Dreng kravlede derop forat se Verdens Grænser.

Hundene sprang og rasede. Hønsene løb i Hus. Stiftelsesdamerne smækkede Vinduerne op og satte Brillerne i Panden, og tre utro Bestyrelsesmedlemmer, der ivrigt stod og forhandlede med Skomaren i hans Værkstedsvindu, mens de ventede paa Vognen, løb langt ud paa Gaden, fægtende og pegende, selv Skomaren kom frem med sin sorte Mustasje stirrende op over Skorstene og Tage, hvor Byens boykottede Skrædder forlod sin Fædreneby i Stormen.

MELLEM HIMMEL OG JORD

Aa — hvor aandede Skrædderen frit! Alt, hvad han i et Menneskeliv havde hørt, set, lært, erfaret og drømt — — det ligesom svandt, blegnede hen — og omsatte sig i denne eneste ene store, stærke, stolte befriende Følelse

Jeg er en Gæst — en rejseklar Gæst i Støvet!

Ingen bandt ham, og intet bandt ham, hverken Venskab eller Fjendskab, hverken Planer, Vrøvl eller Minder: »En Gæst i Støvet!« jublede det i hans Sind, mens han susede hen — frigjort og fri — glad forat aande og leve — og klar til at styrte og dø.

Anderledes med Torbine. Hun havde det som visse Dyndfisk, der har gaaet saa længe mellem Mørke, Mudder og sure Snuder, at det er bleven dem en kær Vane at gaa og være halvdød af Savn og Forkommenhed.

Torbine havde kunnet gaa og blive halvfems Aar i daglig Gnavenskab og Knottenhed, i evig Afsavn og Forurettelse. Hendes sure Mine var efterhaanden bleven en Gala-Mine, hendes daglige Fornærmelse var bleven hende en kær Vane, en kronisk Livsfornødenhed, og var bleven Grundtonen i den lille Menighed, hun tilhørte.

Deres religiøse Fanemærke: »Bort fra Verden!« betød derfor ikke noget extatisk Sværmeri mod en ædlere gylden Tilværelse, men snarere blot en gnaven Grimace til den Verden, de elskede af inderligste Sjæl og Sind, og hvor de svømmede fortroligt om imellem Mudder, Mørke og sure Snuder.

I Stedet for altsaa at blive begejstret ved at blive taget paa Ordet og føres »bort fra Verden«, saa kom denne pludselige Himmelfart Torbine saa ganske uforvarendes, at hun glemte baade Bibelsprog og Trøst i den yderste Nød, og bare hylende laa og holdt sig fast i det tynde Tæppe, der fjedrede saa uhyggeligt lindt under hendes Knæ og Skosnuder. Tyve Aar af sit Liv havde hun anvendt paa aandeligt at udruste sig og forberede sig paa den yderste Nød.

Nu var den endelig kommen, Nødens Time, og nu laa hun og kastede op ud over Tæppets Rand og pressede den ene Sko haardt ind mod den anden — bare forat føle *noget fast* under Foden.

— — —

Solen sank. Under dem buldrede det naadeløse Hav.

Aleksandersen stod oprejst, klar til at styrte og dø. Stram som af Sten susede han hen mellem tomme ubarmhjertige Elementer, omsluttet af en Himmel uden Mund, et Hav uden Øjne, en Storm uden Hænder.

Han var *fast* inderst i sig selv. Han vidste med hver Trevl af sit Kød, at denne skumrende, mudrede Tilværelse vilde han ikke fortsætte. Saa hellere dø. Himmelhøjt susede han hen gennem Rummet, bort mod de Tilværelsens Tinder, hvor Livet stod paa sit Højeste, hvor Melba, den store Statsmand, og Turco, den geniale Feltherre, drejede Livets knagende Globus i Kampen om Verdenshistoriens store Idéer, hvor Urian, Grubleren, andagtsbetaget sænkede sig i Tankens Dybder og evige Gaader, hvor Leon Achilles slyngede sin stormende Sjæl i Sang mod Solen, og hvor Fyrstinde Catt fyldte

sine Romaner med sit eget æventyrlige Livs Solskin og glitrende Vid.

— — —

Torbine laa bestandig og vaandede sig som en Fisk, trukket op af sit rette Element. Aleksandersen gottede sig hemmeligt: Hun er jo ogsaa en Gæst i Støvet. Hun har trængt godt til at prøve det!

Saa trøstede han hende i Skikkelighed, Pebersvend som han var, og fik hende tilsidst saa vidt, at de holdt Maaltid, siddende i en Dis saa tæt, at Aleksandersen næppe kunde se Torbine og Torbine næppe Aleksandersen.

— — —

Næste Morgen vaagnede de paa Tæppet. Under dem brølede bestandig Havet. Hele Dagen fløj de over Havet, tilsidst baade øre og døve af Havets Larm.

Først tredje Dags Aften, sultne og forfrosne, øjnede de Land. En lunere Luft slog dem i Møde med Duft af Liv og Lyng.

Landet var tomt som en Ørken, med vilde sorte Skove foer det hen under dem.

Endelig slog deres Hjerter med Fryd. De skimtede en Nybygd med Træhytter og et Bjælketaarn, hvor Klokken ringede Solen ned.

»Dal, lille Lap,« raabte Aleksandersen. I eet susende Sving sank de ned i en Krogaard, hvor to svære mørke Karle tumlede med nogle Heste, og en Pige pumpede Vand i en Spand.

Godaften, raabte Aleksandersen, idet han kom ned over Tagryggen, saa Hestene stejlede, og Pigerne skreg og lod Spanden ramle over Stenbroen.

Aleksandersen saa sig fornøjet om og strakte Benene, men Torbine formelig bævede af Glæde ved atter at føle den kære velsignede faste Grund under Fødderne — ja, om det saa end var den mest forbandede Plet paa den skabte Jord.

Men Aleksandersen pakkede det kostbare Tæppe

sammen og tog det paa Armen, mens han nysgerrigt i Skumringen betragtede det mørke Bjælkehus, hvor han for første Gang i sit Liv skulde sove mellem Fremmede.

Over Døren paa et malet Bræt stod det gæstfri Navn:

Kroen Bethlehem.

KROEN BETHLEHEM

Gaarden var indhegnet med Palissader.

I Længernes mørke Vinduer sad Folk og tittede ud i Skumringen som Passagerer i et Tog.

Her skal vi rigtig ind og varme os, sagde Aleksandersen og gned sine Hænder. Men nede bag hans Sko var der en spinkel bævende menneskelig Stemme, der sagde: Jeg fryser, aa jeg fryser!

Hvad var det, sagde Aleksandersen og vendte sig lynsnart. Det lød saa haabløst, saa sørgeligt.

Aa, sagde Værten, en stor jovial Gæstgiver, der var kommen frem oppe paa Trappen i Skjorteærmer, og hvis Tænder lyste i Mørkningen — det er bare en Overgang, sagde han, og Aleksandersen saa nu, at den klagende Stemme var kommen fra en Pøl Blod, der stod og drev udenfor Stalddøren og som dampende rifledes i den kolde Vind.

Den er lige kommen ud af sin varme Krop, sagde Værten, og nu kan den ikke finde ind igen i Varmen. Men Gud være evig lovet, det kan vi andre, tilføjede han og rystede hjerteligt Aleksandersens Haand. Velmødt i mit Hus, ti det er godt for et Par hjemløse Vandrere at finde ind, hvor der er lyst og varmt i den kolde vilde Nat. Vær Velkommen! — Niels og Hans, bring de Rejsendes Tøj op paa Nr. Fem. Gud naade jer evig, hvis I stjæler, og stæng saa Porten for Ulvene!

— — —

Ude mellem Bakkerne tændtes Lysene i Hjemmene,

men inde i Kroen var der mørkt endnu, og Folk sad og stod tæt ved Kort og Tærninger.

Værten banede Vej gennem Trængselen for sine nye Gæster, og standsede blot i Forbifarten forat tænde Lampen.

Men i det samme, han tændte Lys, standsede Aleksandersens Hjerte et Øjeblik af Spænding og Angst. Han saa, at Folkene i Krostuen var uldhaarede og mørkhudede alle tilhobe. Og da Værten nu tændte en søvnig Lampe i den anden Stue, saa Aleksandersen, at ogsaa han havde sorte Hænder og sort Hode.

Men Kære, sagde han, De er jo Neger!

Tanker er toldfri, sagde Værten sagte og med et sært Smil, men man siger jo ikke derfor alt, hvad man tænker. Det er et godt Raad, jeg giver mine gode Venner. Men jeg er slet ikke vred .... Og nu, mine kære Gæster, sid ned og glæd jer ved Varme, Mad og Hvile.

I Aften er vi ude mellem gode Folk, ikkesandt, Torbine! sagde Aleksandersen forat mildne paa sine forrige Ord — vi to Pilgrimme! — og saa skar han et saftigt Stykke af den rødhvide Filet til den skælvende, bævende Torbine.

Sorte Gæster sad rundt om og drak. En svær Negerpige stod pustende og skrev nogle Tal op med Kridt paa en Tavle, og under Bordet laa en stor forlevet Negerdreng og snorkede med Tungen ud af Halsen.

Men hvad er det for Hyl, jeg hører, spurgte Aleksandersen.

Det er Ulvene, sagde Værten.

Er her mange Ulve, spurgte Aleksandersen dæmpet og saa til Ruderne, hvor Skodderne netop blev sat for.

Aa — Nybygden her er jo gammelt Ulveland. Paa Pladsen her laa deres Hovedhule. Hver Morgen er Vejstøvet fuldt af Ulvespor. Hver Nat er her Tuden i Nord og Syd af deres brunstige Hungerhyl. Sandelig — at levende Skabninger kan staa saa lavt!

— — —

— Og dog hænger de ved Livet, det Udskud! Jeg fangede ifjor Ulvekongen og Ulvedronningen. De var to Timer om at udaande. Aldrig har jeg hørt nogen hyle som de to, mens Blodet løb af dem. De kastede sig endnu, da vi rykkede Skindene udover Nakken paa dem.

Jeg er kun en Gæst paa denne Jord, hviskede Aleksandersen undskyldende.

Lidt efter kom en sort Pige med et Lys og viste Gæsterne op paa Nummer Fem.

Paa Fyrrevæggen hang to store Ulveskind spilet ud med Søm.

— — —

Torbine var kun en jævn Landsbypige, men gennem Søndagsskole og Menighedsliv havde hun erhvervet sig en højaristokratisk overforfinet Sikkerhed i, hvad man maatte *gøre, sige* og *mene*. Hendes Hjernevirksomhed havde af den Grund efterhaanden ladet sig indskrænke til et rent Minimum, men hendes Punktlighed og Hukommelse var til Gengæld ligesaa fænomenale som hos en Søløve eller en Erkehertuginde.

Hendes Livsanskuelser laa som et Arvesølv i hendes Hjertes Skrin, hvor det engang var bleven anbragt under Laas og Lukke. De egnede sig til at pudse paa, polere paa, fremvise og drille andre med, men stod ellers ikke i nogensomhelst Forbindelse med hendes Erfaringer. Torbine værgede tilmed som en gammel Ravn over sit Arvesølv og brugte det aldrig til andet end til Præsentation i stille stemningsfulde Timer. Derfor levede hun (ligesom vore Hellige hertillands) praktisk talt sit Liv uden Livsanskuelse, idet hendes eneste »Livsanskuelse« var den at værge om sin »Livsanskuelse« og passe paa, at den ikke kom noget til.

Hvergang der derfor kom noget paa, foer hun rundt som en hovedløs Høne og vidste hverken »*hvad*« eller »*hvor*«.

Idag havde tilmed Ulvehylene og Negeransigterne yderligere sat hendes Tankesystem ud af Virksomhed,

saa hun ikke saa meget som bemærkede, at der var noget mindre korrekt i, at hun og Skrædderen delte Sovekammer sammen, og dog var der intet Omraade, paa hvilket den gamle Piges Principper var strengere.

Saaledes tudede Ulvene.

— — —

Endelig faldt de to Rejsende i Søvn, Aleksandersen med Hovedet paa det velsignede Tæppe, der i Morgen skulde føre dem bort fra dette frygtelige Sted til Livets saligste Strande. — Torbine sukkende dybt i sin Søvn, mens hun i Drømme stod hjemme i sin egen skæve Køkkendør og skrubbede skurvede Kartofler, og Vaskerpigen kom over Vejen med en Potte under Forklædet forat laane to Æg og en Skefuld Kardemomme.

— — —

Midt om Natten vaagnede de to Rejsende ved høje Hyl tæt udenfor Vinduerne og en mærkelig Klapren inde i Kamret hos dem selv.

Det var Ulveskindene, der klaprede mod Væggen som nyfangede Rødspætter, hvergang der dirrede et nyt Hyl.

Men saa lød der Tummel i Gaarden, rasende Hundegøen, et Par Skud — og Hylene forsvandt langt borte.

Lidt efter blev de sidste Gæster paa Kroen lukket ud. Det var forøvrigt dem, Ulvene ventede efter. Bommene blev sat for Porten, Piger og Jomfruer spredte sig til deres Kamre, og alt blev endelig stille.

Udenfor hang kun en stor Messingklinke i en Snor og slog regelmæssigt mod Muren.

BLANDT NYBYGGERNE

Næste Morgen, mens Torbine gjorde Toilette til Flyveturen, gik Aleksandersen ud forat se sig om. Byen var en Nybygd i en Rydning mellem vilde Fyrreskove og sorte Lyngbakker.

Aleksandersen var saa langt ude, at han saa spidse dyriske Ører stikke op mellem Tuerne. Rundt om i det duggede Grønsvær var der talrige Spor af Nattens Ulveliv.

Han trak Vejret lettere, da han atter gik mellem Menneskenes Hytter og Barakker.

Paa Trækirkens Opslagstavle stod der: »I Aften taler Tordenskrædderen.«

Til den Tid er jeg langt borte, tænkte Aleksandersen lykkelig og skyndte sig hjem.

Udenfor Kroporten laa Værtens lille blanksorte Unge i Sandet og suttede paa noget .... en Pind med en Negl paa.

Men hvad er dog det der? spurgte Aleksandersen.

Finger, sa Drengen og lo og suttede videre.

Et hastigt Sus af panisk Angst jog igennem Aleksandersens Kød. Han skyndte sig ind for snarest at komme op paa Tæppet igen.

»Mand, Mand!« — Torbine kom ham farende imøde paa Gangen: Det er stjaalet, hviskede hun, hvid som Kalk.

Tæppet var stjaalet! Torbine, der før havde hadet og foragtet dette Tæppe hævet over alle Regler og Principper, havde til Morgen pralet saa vidt og bredt om det fra Kælder til Kvist, til en sort Haand endelig havde forbarmet sig over hende og stjaalet det med samt alle deres Penge for Salget af Huset.

Hendes Lemmer skælvede, hendes Fatteevne snurrede.

For at overdøve Flovheden over sin egen Fjogethed hengav Torbine sig til at overdænge Aleksandersen med en kogende Strøm af desperate Udfald: Hele Turen var et Udslag af Storhedsvanvid, hendes Liv var solgt, hans med, hans Dumhed var grænseløs, det var en Arv fra hans Far og Farfar med; hans Sind var falsk, hans Slips sad skævt, og ved Siden af Skomaren var han en fuldkommen Undermaaler. Det var kun haardt

nok, at hun skulde bøde med Livet, fordi hun af forskruede Familiehensyn havde givet en Skomar en Kurv og troet, det kunde lade sig gøre at stole paa en Skrædder.

Aleksandersen var hørt op med at irriteres over Ord i Almindelighed og Torbines i Særdeleshed. Han vidste, at Torbine ikke anede, hvad det betød, alt det hun sagde, men at hun paa Helliggørelsesmødernes Tilhørerbænke havde lært at sætte alle sine Hjernefunktioner ud af Virksomhed i sløv Halvopfattelse af Ordstrømmene, og udviklet sit eget Mundtøj til en Slags raslende Spjæld eller Kedellaag, der automatisk traadte i Virksomhed ved alle usædvanlige Lejligheder.

Jeg er en Gæst paa Jorden, tænkte han stille og sammenbidt, dobbelt rolig ved den andens Ophidselse, — og overalt, hvor min Fod træder, gaar min Skæbnes Vej.

I Kraven sad hans Naal. Med den skulde han hævde sin Plads og tjene sit Brød overalt, hvor han kom.

Faarene, de fromme enfoldige Faar, styrter afsted i fjantede Flokke og Menigheder i Skræk for et flyvende Madpapir, — men Lækatten, det kloge lille Enkeltvæsen, rejser sig op paa sine Bagben og ser sig nøjagtigt rundt, om den skal løbe, roligere og klogere, jo større Faren er. —

— Rolig og omhyggelig gik Aleksandersen derfor Kroen rundt forat lede efter sit Tæppe.

Overalt herskede den mest punktlige Orden. Det beroligede ham. Intet tydede paa Vildskab — men paa kristelig borgerlig Orden.

Han kiggede ind i Karlekamret, hvor Niels og Hans boede. Dèr saa han paa Væggen en blinkende Samling grufulde Knive af de særeste Faconer — men ingen Tæppe!

I Fadeburet dinglede under Loftet en røget rund Klump med sodede Huller og to strittende Lapper.

Hvad er *det?* spurgte han uroligt den sorte Fade-

burspige med de smilende Tænder og Guldkors i Halsbaandet.

Pigen grinede og smaskede. Den 'go' nok, sagde hun, men *den* mege' bedder! og pegede med Paalægskniven paa en lignende Klump, som der var skaaret rødt og hvidt af, og som hang i en Haarpisk.

Jeg er en Gæst paa Jorden ...., hviskede Aleksandersen til sig selv forat bevare Besindelsen, men en spindelfin Gysen som et sagte Forbud paa Feber lod sig mærke gennem alle hans Legemes Nerver.

Skidte Gæster, ikke betale! .... sagde Pigen med Vand mellem Tænderne og klokkeklar Latter. — Fremme' Mand smage? spurgte hun og rækte en lille Skive ud mod ham med Paalægskniven.

Men Aleksandersen skyndte sig ud i Gaarden. En sagte Svimmelhed kom over ham, Svimmelhed og Frygt — en urolig Febrilskhed, der slørede hans Øjne, susede for hans Ører, plumrede hans Opmærksomhed og fik hans Tanke til at gynge som en Skov i Storm.

Han ledte fra Morgen til Aften — men ingen Tæppe.

Ude fra Heden begyndte Ulvehylene at lyde nærmere og nærmere. Gennem Gaarden foer en susende Blæst. Den skulde med Stormens Fart have ført Aleksandersen og Torbine fra dette frygtelige Sted, Mile og atter Mile bort for hvert Minut, han nu hørte den smelde med Lugerne og pibe i »Bethlehem«s Dørsprækker.

— — —

Paa Stentrappen mødte han Værten, der sortklædt, med hvidt Slips, sindigt kom ud med sin Kone under Armen og en Salmebog i Haanden.

Aleksandersen saa lidt usikkert paa ham, men blev med eet tryg og glad igen og slog Følge.

Her er et meget kraftigt Menighedsliv, her paa Egnen, betroede Værten ham, mens de vandrede henad Vejen, hvor Folk strømmede afsted forat høre »Tordenskrædderen«. Jeg har selv bygget Menighedshuset og skænket Lysestagerne — er desforuden Menighedsfor-

stander — men tænker forøvrigt stærkt paa at trække mig tilbage til Fordel for de yngre Kræfter. Min kære Gæst kender jo sikkert Ungdommens ædle Higen efter at komme til.

Jo Tak, tænkte Aleksandersen. Han mindedes Pukkeltippens digteriske Forsøg over det samme Emne.

Vi gamle holder jo stærkt paa Helliggørelsen og den rene Lære: *Ordet*, fortsatte den Sorte, — men de yngre, de vil knibe ud! Derfor slaar de sig paa *Daaben, Moralen* og *Livet!*

Men Livet gaar jo dog over Læren, sagde Aleksandersen indtrængende. Han tænkte lynsnart paa sit Besøg i Fadeburet.

Visselig, svarede Værten og svingede en Nøgle paa sin Finger. Livet er Vinen, Læren er kun Skaalen. Men knuses Skaalen, saa spildes Vinen. — Hvad de Unge navnlig hænger sig ved, er min Profession.

Aleksandersens Ører stod paa Stilke.

Men jeg har aldrig narret nogen. Det er et stort Ord, men sandt. Jeg har betalt hver sit. Maaske lidt til. Hist og her. Sandt at sige. Men Ungdommen er jo saa tilbøjelig til at kritisere. Ogsaa her. Navnlig Kantoren! Forøvrigt en Mand, jeg sætter *ualmindelig* Pris paa. Et prægtigt og ærligt Menneske!! — Lidt usolid maaske i Pengesager. Men det er jo maaske en ren Bagatel — noget ukærligt Sladder, rentudsagt. Som saa meget andet, der siges om ham indenfor Menigheden. I hvert Fald betragter jeg det som min *Pligt* at gaa ud fra, at det meste *vel nok* er Sladder. Saalænge selvfølgelig jeg *kan,* ikkesandt. Og med en *god Vilje* naar man jo vidt. Naa.

Hør sig mig, sagde Aleksandersen, han standsede paa Menighedshusets Trappe og greb Værten i Haanden. Hvad er det egentlig for nogen .... Tingester, der hænger i Fadeburet — — i Haarpiskene?

Ej, det kan min kære Gæst dog umulig være i Tvivl om, sagde Værten smilende, tog blidt Aleksandersen om Halsen og ledede ham ind ad Døren.

En mægtig Menighedssang stod dem i Møde, — at gaa ind imod en Sang som denne, var som at gaa imod en Væg.

Salen var stuvende fuld; man var inde i tredje Vers og havde allerede sunget sig fuldstændig sammen under Ledelse af den unge Kantor, som paa den Vis Aften for Aften havde tilsnyltet sig en lumsk voksende Saddelret i hvert enkelt Sind — til voksende Bekymring for den gamle myndige Menighedsforsander, der nu hilst og hilsende til alle Sider førte sin statelige »hvide« Gæst op til Bænkene omkring Kakkelovnen, ved Talerstolen, hvor den rene Lære navnlig havde sit Sæde.

MORALEN OG DEN RENE LÆRE

Mægtige aandelige Brydninger havde i den sidste Tid hærget den lille Menighed. De kolossale Kæmpespørgsmaal, som sætter den civiliserede Menneskeheds grublende Nationer i den grusomste Spænding (Fortolkningen af Matthæus 18, 36, jfr. Lucas 7, 65, Aabenbaringen 7, 35, Galater 2, 22, Habakuk 4, 5, Peter II 5, 22, navnlig sammenlign Hovedstedet i Malakias 4, 7, var ogsaa naaet ud til Menighedsforstanderens lille Hjord.

Kampen indledes af Forskolelærerinden, som offentlig fremsatte den Sigtelse, at der var Haletudser i Daabsvandet. Hun blev øjeblikkelig suspenderet, hendes Embede opslaaet vakant, og der var ingen, der hilste paa hende i 5 Dage.

Paa den sjette Dag kom Kantoren til hende i Mørkningen ad Bagdøren, forat høre hende begrunde sit Standpunkt. Efter at have gennemgaaet hendes Materiale, blev han klar over, at her var Bund for et Angreb. Han var en meget ærgerrig Mand, en Mester i den gudelige Parykstil, og Dagen efter dannedes under hendes og Kantorens Ledelse et Oppositionsparti, der indenfor Menigheden gik under Navnet »Haletudserne«, og som

paa Skriftens Grund formulerede sit religiøse Program i fire kirkelige Hovedkrav:

1) Ny Ritualer,
2) Ny Embedsmænd,
3) En Si til Daabsvandet,
4) Og en ny Klinke til Udgangsdøren.

Det sidste Krav blev føjet til af den snilde Kantor, der vidste, at denne Reform i nogen Tid hemmelig var drøftet og næsten vedtaget indenfor de Ældstes Raad og var et populært Ønske indenfor den levende Menighed. Men da Reformen nu fremsattes som et Krav fra Oppositionen, maatte de Gamle af taktiske Grunde henlægge deres Yndlingssag og hævde, at det vilde saare altfor manges kæreste Følelser, om man af Hovmod og Nyhedsjageri fjernede den gamle Fyrretræsklaplaas, der var slidt sort af saamange andægtige Hænder.

Oppositionen havde da anskaffet en iøjnefaldende Messingklinke og skænket den til Menighedshuset, men de Ældstes Raad havde forskrækket nægtet at lade den opsætte, og Menighedsforstanderen (der ikke ønskede, at andre gik ham i Næringen med at give Gaver til *hans* Menighedshus) havde derefter til Spot ophængt den i en Snor under sit Tagskæg udfor Nr. 5.

Ved denne snilde Manøvre havde Kantoren faaet Menighedens overvejende Flertal over paa sin Side. Menighedsforstanderen var klar over sin Forløbelse, men kunde ikke bekvemme sig til at nedtage Klinken. Forat vende Stemningen lagde han sig »dødssyg« i 14 Dage, men den usentimentale Kantor benyttede denne Tid til at faa en Meningsfælle, »en Haletudse«, ind mellem de omrejsende Prædikanter.

I Forskrækkelse herover holdt de Gamle et hemmeligt Nattemøde, hvor det bestemt sagdes, at den »dødssyge« Menighedsforstander var tilstede forklædt som en pukkelrygget gammel Kælling. Ihvertfald afrejste han næste Morgen med Extrapost og 4 Heste til Menighe-

dernes Centralstation og fik i sidste Øjeblik »Haletudsen« ombyttet med »Tordenskrædderen«, en Mand af gammeldags Tankegang, vidt og bredt elsket af Store og Smaa for sin fænomenale Evne til at faa en hel Forsamling til at sejle i Taarer, bare han løftede sit bedrøvelige gamle Brillehode over Talerpulten.

Det var derfor ikke noget almindeligt Møde, Aleksandersen var kommen til at overvære. Der var Elektricitet i Luften, Spænding mellem gammel Tid og ny Tid.

Alle ventede et Opgør — og de fik det.

OPGØRET

Menighedsforstanderen havde regnet rigtigt. Tordenskrædderen var den rette Mand.

Saalænge Sangen stod paa, havde Menigheden givet sig til Hvile i Kantorens Haand, og Stemningen gled bort fra de Gamle. Men ikke saa saare havde Tordenskrædderen begyndt, før hele Salen, »Haletudserne« med, træt af de mange Intriger og Standpunkter, gav sig over i een altoverskyllende Fællesgraad, der som en vaad Svamp udviskede alle trodsige Tilbøjeligheder og Privatstemninger.

Ja, kære, kære Venner, begyndte Tordenskrædderen, blankskallet som en gammel Hvalros, — det gør godt at græde! Græd kun ud! Rigtig dygtig ud! Jeg trode, I hade forglemt at græde. Og saa græder I allesammen! — Og jeg græder med.

Her tabte en af Drengene paa Pulpituret en Pose Nødder, og Nødderne begyndte een for een at trille ned paa Garverens Lotte nedenunder. Drengene havde været saa nærgaaende ved hende der oppe paa Galleriet under de evige Prædikener, at hun skulde have Trillinger og var bleven forflyttet ned i Salen mellem de Voksne.

Men Tordenskrædderen var vant til den ungdommelige Uro paa Gallerierne og talte uforstyrret videre: Om

hvor mærkeligt glade de troende var, altid glade og milde! Og modige! og kloge og stærke! — Og hvor forbavsende ulykkelige de vantro var. Altid ulykkelige og elendige. Aldrig glade. Altid bange, bange! — Og altid gik det dem skævt og galt. De brækkede Benene, revnede Bukserne, fik gastrisk Feber og Mavepine, tabte i Lotteriet .... han nævnte mange, mange afskrækkende Eksempler paa, hvor tossedumt det var at være vantro, og da han sluttede, sad Salen i een taarebadet fælles Følelse af samhørig Salighed og Storhed og Nyfødthed efter Graaden. Atter steg denne forbavsende stærke Sang, en panisk Fryd strøg gennem Salen, idet hver privat Bevidsthed (paanær to—tre af de stejleste) atter i eet Nu tørredes bort som med en Svaber.

En gammel Neger rejste sig, og møntet til Kantoren sagde han, at det havde været et *rigtigt* Møde af den rigtige gammeldags Slags, og han syntes de skulde slutte af med Indsamling, om der ikke var nogen, der kunde finde paa noget, de kunde samle ind til.

Og saa samlede de ind. Pengene raslede, Gavmildheden brusede, Hoderne nikkede og hviskede kisteglade. Menighedsforstanderen gik om og trykkede Haand, og Tordenskrædderen fandt min Sandten i sin gamle graamarmorerede Sælhundeskindstaske med de syv berømte Spænder nogle røde og grønne Hæfter, som de saagar kunde købe. Og Hefterne blev *revet* væk, mens han med Taarer i Øjnene og rystende Hænder stod ved et lille Bord og snøftede og vekslede Penge og følte efter, om de var ægte.

Der var en Stemning som Juleaften.

Men Menighedsforstanderen holdt Øje med Kantoren midt i den almindelige Rørelse. Han vidste, at Kantoren var et selvstændigt og maalbevidst Hode, der udmærket godt kunde sidde og lægge Planer med Taarerne løbende ned af begge Kinder. Og ganske rigtigt: Den Gamle havde udsolgt sine Hæfter og gumlende faaet Pengene i Tasken og Spænderne lukket, mens

man med brusende Stemning sang Menighedens Yndlingssang:

Det er fuldført, se:
Jeg er hvid som Sne!

Derefter blev der ganske stille, og Kantoren rejste sig.

Jeg ved, jeg er en Neger, begyndte han.

Et historisk Sus gik gennem Salen ved denne aabenhjertige, nærmest kyniske Erklæring. Selv »Haletudserne« gav et Hop paa Bænkene af Forskrækkelse, og Menighedsforstanderens Ansigt blev askegraat og derefter sort som Døden.

Ja — en Neger, gentog Kantoren ydmygt, og hvad hjælper mig alle mine Bedesale og Lysestager, naar min Haand dog er sort og gør Mørkets Gerninger. (Der blev aandeløst stille i Salen). — — Jeg er en Neger, men dit Hus vil jeg søge, Herre, som Salmisten siger: Jeg vil tage i *din* hellige Dørklinke .... (der gik som en Spøgelsestorm af Ophidselse gennem Salen) .... frem vil jeg gaa, Herre, ingen skal standse mig, og i *dit rene* Daabens Vand vil jeg vaskes hvidere end Sne.

Kantoren satte sig.

Spændingen var ubeskrivelig. Alle saa beundrende til den modige unge Kantor, der for første Gang i en Menneskealder havde tilkastet den Gamle Handsken, og ved sin Forvovenhed for en Stund havde duperet den hele Menighed.

Aleksandersen følte, at Luften var lummer, og rejste sig forat gøre alle en Tjeneste med at fjerne den lille Kurre paa Traaden: Jeg er Gæst, en Gæst her i Salen, en Gæst her paa Egnen, en Gæst her paa Jorden. Men alle er vi Gæster. Alle skal vi snart afsted igen. Hvorfor skal vi da strides, i den korte Tid, vi ses, i Stedet forat mødes og skilles i Venskab og Fred osv. Tak for i Aften. Allesammen hjertelig Tak.

En høflig men tom Taushed fulgte efter Aleksandersens Ord. De var kønne og de var rigtige. Men hvad

mente han? Mente han i det hele noget? Situationen var forøvrigt stærkere end alle Ræsonnementer. Alle ventede den store Styrkeprøve, som *maatte* komme.

Da rejste Menighedsforstanderen sig langsomt. Døden foer gennem Salen. Selv de unge paa Galleriet blev forskrækket og tog Nødderne ud af Munden.

Tak, fremmede Broder, sagde han. Ja! vi er Gæster. Ikke Landevejsriddere — vel? men *solide* Gæster, taknemmelige for den store Værts velindrettede Herberg her paa Jorden. Een Dag skal vi jo forlade det. Maaske i Morgen? (sagde han og saa skarpt paa Aleksandersen). Da kommer den store Vært med sin Regning og spørger: Kan du betale?

Der blev lydløst stille. Aleksandersens Hjerte bævede.

Da hjælper det ikke, kære unge Broder Kantor, at vi siger: Nej, vi har været usolide i Pengesager. Thi hvad gør saa den store hemmelighedsfulde Vært? Hvad siger han? Hvad gør han? Det faar vi nok den Nat at vide. Den Nat, da bliver der Skrig og Anger af Stemmer, vi alle kender, naar det ubønhørlige skal til at foregaa. — Pengene, vi skal betale med, er vor Tro og vor Lære. Derfor er det vist bedst, vi passer lidt paa dem, mens Tiden er.

Alle dukkede sig paa Bænkene under Menighedsforstanderens myndige og ligesom uvejrsfyldte Tale. Kun Kantoren, der selv var Taktiker, var klarøjet nok til at parere de forblommede Talemaader. Han rejste sig spænstig som en Fjer og sagde: Tak kære, kære Formand for de velsignede Ord om Regnskabets Dag. Ja, vogt jer dog allesammen for denne Verdens Fyrste. Vi kender ham — desværre! Han frister sine Gæster til at spise og drikke mere end de kan svare til. Og tilsidst, saa er de hans gældbundne Tjenere. — Sandelig: Han er snu! Han elsker Smil og sledske Talemaader. Og han er ubarmhjertig! Hans Kniv er skarp, naar han kræver sin Ret. Ve den, som ikke kan betale ham! Ve — ve! — Men op af Daabens *rene* Vand, dèr rækker en stærkere

Arm. Den frelser det sprællende Offer, og griber ham, den umættelige, og slynger ham ned i det rygende Mørke.

Glødende af Lidenskab stod den unge Neger, taareblændet, men holdt med et halvt Øje Forstanderen i Sigte for at maale Virkningen. Hele Salen gispede i maalløs Forbløffelse. Det var, som om den unge Kantor havde styrtet deres gamle Formand ned i Helvede.

Men Menighedsforstanderen gav ikke Kantoren Tid til at befæste sin Sejr. Han rejste sig myndigt og dirrende og greb Tyren ved Hornene: Hver Sten, hvert Bræt i dette Hus er jo *mit* — siger Herren! Ty ind i mit Hus, enhver som vil Fred. Derfor har jeg sat Lyset i Stagen og overøst jer med mine Gaver .... siger Herren. Men ud af mit Hus enhver, som vil stifte Krig og rotte sig sammen mod mit Navn. Ud til Natten og Ulvene! Thi hvad var I vel uden mig? .... siger Herren?

Det var som hele Salen fik en Spand koldt Vand i Hodet og krøb sammen og gumlede. Det var en Tale, de forstod. Kantoren prøvede ganske vist paa et Svar: Selv paa den vildene Mark staar den Eviges Alter, selv mellem hylende Ulve vil han omsvæve min Bøn osv. osv. Alle fandt, det var smukt, men at Slaget var tabt. Menighedsforstanderen sad derfor ogsaa med et fedt Smil og hørte til, og bagefter trykkede han Kantorens Haand og takkede for de hjertelige Ord, mens alle kastede sig ud i en drønende Fællessang, hvorunder Luften rensedes og Saarene lægedes, og glade og udgrædte strømmede Folk derefter til Udgangsdøren.

Den kære Ungdom, sagde Menighedsforstanderen til Aleksandersen, idet han laasede Døren og drejede Klaplaasen for: Den stiler højt og den dumper dybt. Vi Gamle er jo dog alligevel de ældste endnu!

MENNESKEÆDEREN

Men paa Vejen hjem tog Aleksandersen pludselig Menighedsforstanderen i Knaphullet:

Broder i Støvet! Hvad var det saa, der hang dernede i Spisekamret?

Menighedsforstanderen: Kære, hvorfor dog udtale sig om Ting, der taler for sig selv?

Aleksandersen: Mand, myrder De Mennesker?

Menighedsforstanderen: Absolut ikke.

Aleksandersen: Slagter De Deres Medmennesker?

Menighedsforstanderen: Spørg Niels og Hans.

Aleksandersen: Fortærer De Menneskekød?

Menighedsforstanderen: Jeg har ingen Interesse af at afskaffe gamle folkekære Skikke her paa Egnen.

Aleksandersen veg tilbage, stirrede paa ham og raabte: Menneskeæder! — — Og De er Menighedsforstander?

Menighedsforstanderen: Trosliv og Forretninger, Kære — skal vi ikke holde de to Ting ude fra hinanden? Forøvrigt bruger jeg aldrig Vold. Absolut ikke. Og hvem kan forbyde Folk frivillig at sælge sig selv til mig? — Lad os nu ikke være naive. Hvem undgaar overhovedet sin Synd? Ingen. Gudskelov. Synd gør ydmyg — forædler. Mens Selvretfærdigheden sender utalte Millioner til Helvede. — Herregud, se Dem om. Organisten driver Aager. Og leve skal han jo. Sekretæren for Ældsteraadet sulter sin Kone. Det er taktisk uklogt af ham og skader ham betydeligt i Menigheden — men hvad —? Og Kantoren? De har hørt ham. Ved De, hvad der staar bag ved det altsammen? Han *hader* mig, fordi han har maattet sælge sine Aktier i min Kro forat redde sit eget Privatbordel i Gyden deromme. Naa? — — »Tordenskrædderen« har svoret falsk Ed tre Gange. Derfor maatte han slaa sig paa Prædikantlivet — og blev en ypperlig Prædikant, ikkesandt? Og saa fremdeles. Det meste Moralsnak er jo noget umodent Vaas af grønne Fløse, der kun kender sig selv. Nemlig fra Spejlet. — —

Eller det er velberegnede taktiske Giftigheder som Kantorens, brugelige til at komme en økonomisk Modstander til Livs med. — Men Gud være lovet: Naaden hænger over Støvet. I den kan vi alle blive hvide som Sne. Ogsaa Kantoren, selvfølgelig. — — Men hvad jeg vilde sige, afbrød han (de havde i Mellemtiden naaet »Bethlehem«s Trappe, hvor en fattig lille ventende Pige rejste sig og ydmygt smilende nejede for den mægtige Mand). — Det er bedst, min Broder faar Priskuranten op paa Nr. 5 forat have noget at indrette sig efter. Hvorlænge tænker min Broder at blive boende hos mig? spurgte han og saa gennemtrængende paa Aleksandersen med sine blodskudte Øjne.

Aleksandersen svarede, at han havde tænkt at vandre videre imorgen.

Vandre! raabte Værten, det vil sige: gaa lige midt ud mellem Ulvene! Her kører ingen Post før næste Uge. Saa vil mine kære Gæster kunne køre med »Tordenskrædderen«.

Aleksandersen takkede, men gennem hans Hjerne foer lynsnare Tanker: Den Sorte havde stjaalet hans Tæppe og hans Penge. Nu sendte han Priskuranten op, og intet var der at betale med. Flygte, det vilde sige: ædes af Ulve ...., blive, det vilde sige: ende i Fadeburet ....

— — —

Inde i Krostuen duftede det dejligt af Kogt og Stegt, og et Par Negre sad allerede ved Bordet. Men Aleksandersen turde ikke engang skotte hen til Fadene, saa sulten han ogsaa var. Han skyndte sig ind i den anden Stue.

En lyssky Neger med svullen Næse havde ikke mer at drikke for og vilde have et Laan taget op i sit eget Kød.

Der er ikke meget, sagde Værten med sørgmodig Hovedrysten og følte rundtom paa hans Skulder og Arme.

Jo hernede, sagde Stymperen ivrigt og ydmygt og førte Værtens Haand.

Lad gaa da, sagde Værten med et godmodigt Smil, rystede paa Hovedet over til Aleksandersen og dikterede Jomfruen, hvormeget han kunde faa endnu.

De andre Gæster saa sløvt til.

En anden Neger, herkulisk og rødøjet, kom slukøret bedende hen til Disken.

Nej hør nu, Far Simon, raabte Værten og kiggede i Protokollen og lo hjærteligt, *din* Konto er overskredet, min Ven. Det er bedre, du gaar med over i Aften. — Jomfru, giv ham det sidste Glas og kald saa paa Niels og Hans. — Jo ser De, sagde han til Aleksandersen, Troen er som Diamanten, den er ren i sig selv, om den ogsaa tabes i Ruiner som han dèr — Far Simon. Han har sin Tro ren og i Behold, og inden tyve Minutter vil han nu være i Paradis. Men Moralen, Kære — se Dem om! .... Jeg er selv Lærer i Søndagsskolen, har selv haft alle disse til Elever, ogsaa Far Simon. De er mine kære Børn allesammen .... Hvor bliver Niels og Hans af?

De kom.

Værten pegede stiltiende paa Far Simon med sin Tommelfinger.

De tog ham under Armen.

Nej, nej, nej, den rene Lære, fortsatte Værten, Troen — hvordan skulde vi kunne bære Livets Utaaleligheder uden den?

Jaja da, sagde Far Simon og drak ud, saa sig tungt omkring og fulgte saa over med de to stærke Hjælpere, idet han blot tilføjede: Sender De saa Skjorten og Tøjet hjem til Madammen?

Skal blive besørget, Far Simon, sagde Værten kærligt, — i Løbet af en lille Time — højst. Jomfru, sørg for, at Bylten med Far Simons Tøj sendes hjem. Er det forresten ikke hans lille Pige, her sidder ude paa Trappen og venter? Pæn lille Pige. Læg et Sigtebrød inden i Skjorten. Det er vist smaat med Føden derhjemme.

Aleksandersen saa imens de to Karle gaa tværs over

Gaarden med ham og ned til Baghuset og hjælpe ham af Klæderne, som en Dreng bandt ind i en Bylt, mens Pigerne fra Køkkenet løb over Stenbroen med kogende Vand.

Hastigt sagde Aleksandersen Godnat og styrtede op paa Nr. 5, hvor Torbine sad sammensunken som i Tandpine.

Ovre i Baggaarden hørte han dem tumle og stejle og Stemmer, som raabte: Hold fast! Jeg vælter! — Endelig lød et Brag og lidt efter et langt Hyl, der skvulpende døde hen ligesom en dyb Sirenetuden, mens Klokken i Menighedshuset ringede Verdenssolen ned.

Aleksandersen sad længe endnu og hørte dem skravle over Stenbroen derovre med Træsko og Spande, flænse og hugge, save og brække over.

Torbine havde skrigende gemt sig under Dynerne.

Mørket faldt tæt paa. Dyrenes Hyl fra Ørkenen lød ganske nær.

Tyss! — Nede fra Stuerne lød Sang. Det var Menneskeæderen med hele sin Husstand, der holdt Aftenandagt:

Du rejser, hvem som falder.
Du øser Naade ned.
Du lyder dem, som kalder —
Du skænker Synderhjertet Fred.
Du hører Uvejrsvarslets Sus —
ser Ulveflokken springe.
Bred hvid og lun din Vinge
ud over mig og al mit Hus.

— — —
— — —

FLUGTEN

Panikken, den store dyriske Feber, der griber al Skabningen med sin dirrende Hede, naar den overrumples af det uventede eller aner nyt paa Liv og Død —

Faarefeberen, der pisker Blodet op i Hede, sætter Tankernes sidste Virksomhed i Staa og lukker op for alle Legemets vilde Kræfter og faar hver Muskel til at dirre i Toppunktet af dyrisk Styrke ....

Panikken, der jager Krig efter Krig, Religion efter Religion, som Kulde og Hede over Jorden og tumler Menneskene rundt som forvildede Faar, der sprænger de tykkeste Tøjr i Skræk for den opgaaende Maane —

Panikken, Dyrefeberen, kom over Aleksandersen. Hans Legem rystede, hans Tanker slukkedes. Hændervridende løb han Stuen rundt, stønnende, jamrende .... Blive eller flygte?

Foran ham stod et Natteleje, han ikke vilde kunne betale, — i hans Mave laa Mad, der endnu ikke var hans Ejendom, — og under ham og om ham et Bøddelhus, hvor han var prisgivet en Hjerteløshed, der var uangribelig, fordi den var iført Aandens fulde Rustning. Om faa Dage vilde han og Torbine blive grebet som gældbundne Bedragere og ført over i Baggaarden, og til Vinter vilde deres Hoder hænge i Fadeburet og dingle.

Paa Flugt for en Generalforsamling var han paa tre Dage endt i en saadan Forsmædelighed.

Aleksandersen vred sig i Blusel, Skræk og hjælpeløs Vrede. Hans Kinder glødede. Hans Lunger aandede tungt og hedt.

Eller flygte? — — indhentes af mimrende, vimsende Ulve, sønderrives af laaddent Pak, af Skabningens stinkende Proletarer .... han, der overmodigt havde suset gennem Luften bort fra Fødebyens smaaligt kivagtige Hyggelighed i Stræben efter de Livets Højder, hvor Leon Achilles sang med Mariorgias Hjerte i sin Haand.

Sus for Sus foer Feberens blinde Lidenskaber gen-

nem hans Krop og formørkede hans Aand. Men ved Tanken om det kvælsomme gispende Liv i Smaastadens Smaalighed foer Trodsens stejle Selvfornemmelse gennem hans Sind som en isnende Frost, der gjorde Ende paa al Feber og Panik, saa han atter fik Kommandoen over sit Sind og sit Selv. Hellere ende i en slimet Ulvehals eller paa et Slagtebord end gøre Afbigt til denne Fortidens Jammerlighed. Jeg er en Gæst paa Jorden, gentog han, og skal dog herfra engang, hvad enten jeg saa piber eller synger. Et Pust af Tidens Vinge, og Hundrede Aar er faret hen, og baade jeg og alle de andre er fejet bort. Jeg er dog Gæst, kun en flygtig Gæst paa Jorden.

Aleksandersens Sind tilkæmpede sig en fuldkommen Ro. — Han blev munter, ligefrem nysgerrig: Det maatte være underligt at blive slagtet, skæres i smukke Stykker paa et Bord — — af sorte mærkelige Hænder. Hvor mon de vilde stikke ham? Han vilde selv følge sin egen Slagtning med rolig Interesse. Intet haanligt Blik hjemmefra skulde hvile paa ham i den Stund. Hvor velgørende. Det skulde ske i dybeste Fred. Kun Torbines forfærdede Øjne skulde se til. Eller maaske de først tog hende. Det skulde blive spændende at se. Hun vilde sikkert skrige — himmelhøjt, naar hun skulde til det. Hun med alle sine Skriftsteder! Hun glemte dem bare altid, hvergang hun kom i Fedtefadet. — — Aleksandersen kom formelig til at kluklé og muntert nynnende gik han endelig i Seng.

— — —

Med eet lød et højt Ulvehyl, hedt og febertindrende, ganske nær ved, og pludselig gav Ulveskindene sig til at klapre og bævre paa deres Søm.

Ogsaa dette!

Aleksandersen og Torbine satte sig op i Sengen og stirrede paa de frygtelige ustyrlige Skind, der rasede mod Væggen forat slide sig løs.

Det stormede — og henover Taget lød en uhyre Skri-

gen. Det var Fuglenes Hære. De foer gennem Død og Storm henover det forbandede Hus med feberskingrende Skrigen. Man kunde formelig paa Skrigenes Myldren høre deres vrimlende Vinger.

Hylet tabte sig, men Fuglene vedblev at arrivere og passere i milelang Uendelighed. Ingen hjalp dem uden de selv. Sank de, saa sank de i et sultent Gab eller i en livløs Styrtesø. De fløj saa tæt, at de dannede deres egen Verden, deres eget Element, deres eget frelsende Forsyn midt i den hjerteløse Nat — de skreg forat holde sig sammen, forat ægge sig op til den vilde, blinde, højt bærende Feber, den sanseløse Panik, der baade styrker, smitter og forener — de dannede om sig med denne Panik deres egen varmende Himmel af Illusioner, som de førte med sig paa deres vilde Flugt gennem Nattens usigelige Ligegyldighed.

— — —

Henad Midnat kom Ulvehylene igen .... denne Gang helt henne under Vinduerne. Atter rablede og klaprede Ulveskindene, og midt i den Paavirkning af Rædsel og Hjælpeløshed, af Jubel, Trusel og Panik, som udgik fra Hyl og Fugleskrig, var det, som Aleksandersen og Torbine hørte svage feberagtige Stemmer fra de sprællende Skind: Min Krop, aa min Krop? — hvor er min Krop?

Torbine var allerede fuldstændig Panikken i Vold; og Aleksandersen fornam den som en fremmed Magt, der atter steg op omkring ham. Han følte en Ækelhed for denne sitrende Krampemagt, der fik selv Skindene til at dirre, og han følte samtidig en stigende blødende Trang til at styrte sig, saligt og blindt, ud deri, glemme sig selv og sine Tanker i et Hyl, i en Feber — blot være til, bevidstløst glad, i een Panik af Jubel, Skræk og Varme.

Aa laan os jere Kroppe, klagede det fra Skindene, blot et Aar — eet Livsens Aar!

Ja ja ja, lad os — skreg Torbine med flammende Kinder og faldt Aleksandersen om Halsen »ude af sig

selv«, som under de store paniske Vækkelsesdage hjemme i Menigheden.

Men Torbines kvælende Omfavnelse gjorde den pebersvendeagtige Aleksandersen nøgtern.

Føj, hvæsede han midt i Hyl og Feber og frigjorde sig for Omklamringen, fnysende af Væmmelse ved at se Skindene strække de børstede Snuder vimrende langt ud fra Væggen. Saa hellere slagtes — reelt og sagligt.

Med eet lød Drønet af en Bøsse nede i Gaarden. Ulvehylene forsvandt i susende Fart over Heden, og Skindene blev atter stille og flove.

Torbine jamrede sagte i Panikkens Eftervaande, men Aleksandersen prustede og spyttede, sprang op og klædte sig paa i sammenbidt Trods over Nattens dyriske Magter.

— — —

Bestandig trak Fuglene over Taget. Deres Skrigen lød snart som af flygtende Hære i sanseløs Skræk og Forladthed, snart som af vandrende Verdner i panisk Jubel paa Vej mod Vidunderlighedens Land, den Herlighed, der nu var lukket for Aleksandersen.

Ved Totiden begyndte et tredje Hyl og atter raabte Skindene: Maa vi, maa vi? Snart kommer Manden med Kniven, snart kommer Pigen med det skoldende Vand!

Nej, raabte Aleksandersen, bleg som Døden og lod Torbine klæde sig paa.

Ingen Kød, ingen Krop, jamrede de tomme Skind og blufrede.

I det samme lød Ulvehylet helt ind i Kammeret. To Ulvepoter laa i Vindueskarmen, en Snude stak ind med et Hyl saa dirrende fyldt af Vildskab, Brunst og Panik, saa Torbine brød ud i en extatisk Skingren, der fik ogsaa Aleksandersens Nerver til at sitre. Han følte det, som baade Luft og Jord, i Jubel, Sang og Flugt, var svanger med en Rædsel og Gru, der lukkede sig sammen over ham.

Maa vi, maa vi? stønnede Skindene. Et Aar, kun et Aar?

Ja, skreg baade Aleksandersen og Torbine i yderste Selvforglemmelse, og som to Lyn sprang Ulveskindene af Sømmene, smed sig over Aleksandersen og Torbine, kravlede over dem, krammede dem sammen, saa Knoklerne knagede, omsluttede dem med den graadigste Vildskab og pressede dem fast og voldeligt i Form af to lange strittende Ulve, der med et højt ellevildt Hyl i dyrisk Dødsangst for de fire Vægge jog ud af Vinduet, ud paa Vejen i Fuldmaaneskæret og susede afsted i lange strakte Spring ud i det frygtelige Ulveland, i en spænstig Glæde og Fyrighed, som Aleksandersens og Torbines løse gamle Nerver og Sener aldrig i sit Liv havde kendt Mage til.

Saa lette, saa svansende susede de afsted gennem Natten med et helt Kobbel af gamle Ulvebekendte efter sig hylende og vimrende i Genkendelsens Glæde — blot nu og da stansende og lettende et Ben i Retning af den hellige lille Bjælkeby, hvor Menighedsforstanderen laa og sov i sine Puder med foldede Hænder, omgivet af sin trofaste uldhaarede Menighed.

I DYREHAM

Der er ofte siden i Selskaber og Forsamlinger bleven rettet de voldsomste Bebrejdelser mod Aleksandersen og Torbine, fordi de ikke heroisk stod imod og med løftet Pande gik ind i Martyriet, men i et Øjebliks Ophidselse lod sig rive med ud i et helt Aars Tilværelse i dyrisk Lavhed og Vildskab.

Torbine lagde da aldrig Skjul paa sin dybe Anger og Sønderknuselse over sit Køds Skrøbelighed og den dyriske Lavhed, og vandt ved sin Bodfærdighed megen Medfølelse og Sympati.

Aleksandersen derimod blev altid underlig afvisende, stolt og stum, og kun sjælden har han ladt sig forlede til en Udtalelse om disse Ting.

Den navnkundige Kolorist, Aleksandersens nære Ven og Beundrer, Akademiforstander, overordentlig Regeringsraad, Professor Jan v. d. Kopperdingen, Leon Achilles Ven og Portrætskildrer, staar med sit berømte Navn inde for følgende Udtalelse af Aleksandersen selv (se Kopperdingens »Memoirer« II. Bind, Pag. 127):

»Min Ulvetid er et Hul i min Bevidsthed .... men en Brønd, hvorfra jeg føler, der er opsteget Sundhed og hemmelig Styrke. Forklaringen maa I andre om.«

Urian refererer i sit Mindeskrift over Aleksandersen (optrykt i »Berømte Personligheder«, Tome III, 289) følgende Samtale: Og De husker absolut intet? — Nej. — Var De lykkelig eller ulykkelig? — Kan ikke besvare Spørgsmaalet. — De har ikke saameget som en Forestilling tilbage? — Nej. — Ingen enkelte Hændelser? — Nej. Mit Liv var bar umiddelbar Handling og Selvfølgelighed. Eet Vejr drev os ud, og et andet hjem. — De husker intet fra det Øjeblik, Ulveskindet foer over Dem? — Nej. — Det føltes maaske som en Bevidstløshed? — Nej. Det tror jeg ikke. Snarere omvendt. Som om alt blev klarere — som om der blev taget Vat bort fra Ørerne, Dug bort fra Øjnene. — Og ingen Grublerier? — Ingen! — Ingen Hukommelse? — Nej. — De vidste maaske ikke af, at De var bleven Ulv? — Maaske ikke. — Maaske fordi De aldrig tænkte over det? — Absolut aldrig. — De tænkte aldrig over Dem selv? — Formodentlig aldrig. — Og *undrede* Dem aldrig over noget? — Aldrig. Og det er mig ligesaa nyt og unaturligt at tale om dette som om mine daglige Funktioner. — General Turco skriver i sine meget omtalte »Breve til min Datter: Det er umuligt at faa det Menneske ind paa noget om sin Ulvetid. Det er ikke Generthed i almindelig Forstand, snarere en Naturuvilje (som den, vi alle har) mod at tale om den Tid, da vi blot har *været til,* og ikke jattet om og oplagret vore Indtryk i Efter-Stemninger, der sidder i os som Gigt her og der, men øjeblikkelig omsat dem, forbrændt

dem til sidste lille Rest i rask »affyret« Handling — som Soldaten i Slaget osv.

— Noget lignende skriver Fyrstinde Catt i sine Dagbøger (Folkeudgaven IV, 7) »Regeringsraaden (nl. v. d. Kopperdingen) er dog et besværligt gammelt Fæ. Det ses deraf, at han altid taler om sig selv nu ligesom ***, der har udtømt sit Geni i 12 Bøger og derefter sidder tilbage med sin egen Selvbemærkelse og Forbavselse over sig selv. Vi Mennesker er vist nok paa samme Vis nogle udlevede halvdegenererte Kreaturer, der har løbet Animal-Kraften af os og derfor nu er i Færd med at opdage os selv. Den gode Aleksandersen har Ret. Han vil ikke tale om sin Ulvetid, hvor meget de saa snuser og fritter omkring ham .... Naturlig fordi han er flov over at berette, at det er den eneste Tid, hvor han har *levet, levet!* og ikke *vaaset!* Og jeg gamle Faarehode, som er færdig med at leve og derfor sidder her og skriver Dagbøger for andre gamle Faarehoder, der er i samme Situation, jeg ved jo ligesaagodt som Skrædderen, at jeg har *min* Ulvetid — og at det *eneste,* jeg rigtig har *oplevet* — Gud fri og bevare mig vel forat tale derom!

OPVAAGNING

Og Naturens Liv gik blindt sin Gang. Det blev Vinter — det blev Foraar — ogsaa Sommeren fløj afsted, og der begyndte at falde Rim om Natten.

Ude i Ørkenskoven i en Oldtidsruin havde Ulvene deres Huler. De særeste Dæmoner og Gudeansigter var hugget ud i Stenene. Ulvene saa kun, at det var Klippeblokke.

De laa og slikkede Solskin i Skødet af siddende Keruber; de pissede op i Synet paa mægtige Guder; de gnubbede Utøjet løs mod Tempelvæggenes Skriftsteder og Dybsindigheder. Andre spillede om paa den aabne

Plads og snusede til de sidste Rester af Rygrade og Støvleskafter, der laa fra sidste Maaltid.

En stor Ulv gik og baskede med en graamarmoreret Sælhundeskindstaske med syv Remme paa. — Der gled en løjerlig Ting ud, som Ulven tog og pirrede — nærgaaende nysgerrigt — til med Snuden.

.... Den var af Jærn ....

.... Den raslede ....

.... klaprede ....

.... havde to Blade — korsvis ....

.... med Haandtag ....

Ulven snusede og snøftede, aandeløst, lidenskabeligt, med hamrende Hjertepulse, mens noget arbejdede blindt inde i den hjælpeløse Hjerne, som naar en Skindød vil sprænge sit Kistelaag ....

.... *Saks!* Det var en *Saks!*

Ulven ruskede den vildt paa Hjørnetænderne, og med eet begyndte en Række andre krøllede og krammede Ord og Forestillinger at kravle frem af Bevidstheden: Et Fingerbøl .... en Sykurv .... et Skrædderbord .... to Vinduer .... en Nabo staaende i det ene ....

Ulven var ved at blive tosset.

En Hunulv kom løbende — snusede til Saksen — vilde rende med den — Ulvehidsigheden steg ham øjeblikkelig feberagtigt til Hovedet — han foer løs paa hende, gav hende et Bid paa Halsen, greb Saksen, rodede, raslede, fanatisk knurrende med den, mens fremmede Syner og Forestillinger paa ufattelig Vis dukkede op for ham rundtom midt i Ulvegaarden.

Han gned sit smertende Ulvehode mellem Poterne for ikke at blive vanvittig af Mangel paa et energisk Midtpunkt for sine splittede Forestillinger, han foer vild-gal og skummende Ulvegaarden rundt, hylende af Skræk og Uhygge som over noget nærmende Uundgaaeligt —

— og med eet, gennem en afskyelig Hjernevridning, sprang Sandheden blankfødt frem som med et Knald: Jeg er Aleksandersen, og jeg er en Gæst midt i det altsammen.

Han smed sig ned pladask og saa sig om.

Det var som om Træerne sank, som om Himlen blev lavere og Ulvene smaa og afskyelige og Hulen griset og stinkende.

Hunulven kom igen, febrilsk og fjantet, og dengang fik hun Saksen at rende med i ellevild Tummelumskhed.

Aleksandersen blev med eet opmærksom paa hendes vilde Jubelhyl og det slog ned i ham: Herregud — — det er Torbine! — Og samtidig slog det ham, hvor langt lettere Torbine med *sit* aandelige Kæmpeprogram af Grundsætninger og Systemer havde ved den aandelige Overgang fra tobenet til firbenet og omvendt end han selv, hvis hele aandelige Udvikling var kulmineret og brændt sammen i den ene anarkistisk fri Erkendelse: Jeg er en Gæst midt i det hele, mer ved jeg ikke.

— — —

Han gik hen og snusede hende i Øret: »Torbine?«

Hun dansede rundt med Saksen paa Hjørnetanden og tudede: Aa den lykkelige, den lykkelige Tid!

Aleksandersen tænkte sit herved. Han tav imidlertid, men efter Solnedgang var han og Torbine, ene to, i fuldt flyvende Firspring paa Vej gennem Ørkner og Skove — mod Syd, mod Syd — gennem gulnende Krat og faldende Rim — mod Menneskenes og Civilisationens lykkelige Lande.

Fuldmaanen nærmede sig, Dag gik til Dag, — de fløj afsted, gennem Moser og Tykninger, opad Bjerge, hvor Sneen laa, og endelig en Aften naaede de den øverste Top, hvor Skoven slap.

Da var Ulveaaret omme, og Fuldmaanen inde.

Udfra Bjergtoppens Grankrat kom de krybende i Sneen, hen til Afgrundens Rand, og stirrede ned. — som forstenet.

Under dem: Skove og Afgrunde, Afgrunde og Skove. Dagsrejse bag Dagsrejse — — men yderst ude skimtede de Hav, Strand og spæde Lys! Yderst ude hørte de med

spidsede Øren Vandfaldsbuldret af den mægtige urgamle Strøm, der skilte Vildlandet fra Menneskenes Land, hvis svage fine Lugt og Røg de fornam med de løftede fugtige Snuder.

Fuldmaanen steg, og da dens første klare Straale ramte Ulvepelsene, sprang Skindene af, og Aleksandersen og Torbine tumlede om, ude af sig selv af Frigørelse og Glæde i hinandens Arme.

Men Ulveskindene vred og snoede sig vildt om hinanden som saarede Slanger og raabte: Jeg fryser, jeg fryser! og piskede Sneen og det visnede Løv bort af Klippen i deres fortvivlede Kamp forat bevare Liv og Livsens Varme.

Aa lad os igen, raabte de, blot en Maaned, blot en halv, blot otte Dage.

Vi har lang Vej igen, Torbine, sagde Aleksandersen indtrængende, vi er nødt til det.

Selvfølgelig, hviskede Torbine bortvendt og rød i Hodet. Vi kan da ikke staa her og gabe.

Otte Dage, raabte Aleksandersen til Skindene.

Kom saa, kom saa, hviskede Torbine og trampede i Jorden og saa sig om forat se om nogen saa, hvordan hun baglænds gav sig hen til Skindene.

Og i det samme foer de endnu hede Skind over dem som et Uvejr, omklamrede dem glubende, ruskede og snørede dem i Ulveform paany og sprang afsted.

Og det var, som om Skindene nu vilde leve de sidste otte Dage saa fuldtud som aldrig før.

Aldrig havde de sprunget saa højt, hylet saa feberskingrende, løbet saa skummende, myrdet saa grænseløst. De tog baade Vid og Sans fra Aleksandersen og Torbine.

Otte Dage fløj hen som en blodig Drøm i dette balstyrige Friluftsliv i Bjergene. Paa den ottende Dag kom de to Ulve trætte og luskende frem ved det tordnende Vandfald, de daglig havde hørt nærmere. De sneg sig ned til Floden og labbede med dampende Gab af dens

Vand som Pilgrimme, der drikker af Jordans Flod. Saa gemte de sig luskende i Krattet for at vente paa Maanens Opgang.

Timevis buldrede Floden forbi med væltede Cedre og druknede Næsehorn henunder den svimlende Kæmpebro ned mod den tropiske Strand.

Solen sank. Maanen steg.

I det samme gled Ulveskindene af dem, klæbrigt og nødigt: Aa, det var en Ynk at se dem rable og skrabe henover Jorden — i Blinde — forat finde Liv.

De fandt en Sten, en Trægren, og klamrede sig klaprende om, men Stenen var kold, Grenen var død, og efter et Par forgæves Favntag faldt Skindene slappe ned, vred sig stumt og smerteligt om hinanden under Buskene, gav endnu et Par Spjæt og laa kort efter ganske stille.

Duggen blev til Rim paa dem.

Mætte og trætte af Livet sov de, de to, Skindene af Ulvekongen og Ulvedronningen.

Men Aleksandersen saa sig om med vidtopspilede Øjne. Det var som Farverne blev mattere, Lydene dæmpede, og som om Pulsenes oppiskede Blod sagtnede sit hidsige Slag.

Men endelig stod de ved Maalet, det velsignede Maal.

De ordnede deres Klæder, Torbine gned sit Haar i Lave, og opfyldt af brusende Taknemlighed gik de sammen, i næsten skamfuld Hast, over Broen, der førte over Vandfaldet, og derfra — friere og rankere — forbi de skumle Skyttehuse og nedover til Menneskenes Land.

ANDEN BOG

Lord Byron! sover du? Vaagn op, Kollega,
og gratuler mig med din raadne Mund.
(Dit Rygte straaler som den klare Vega,
men ogsaa mig har Himlen gi't et Pund).
Jeg la'r en Fyr, naiv som et Omega,
gaa over Sagnets Bro i denne Stund,
»En ny Tids Helt« betræder Tidens Brædder:
En simpel, jævn, troskyldig Landsbyskrædder.

Dér kommer han. Hvor fromt han træder Plankerne
og stirrer ærligt over Verden ud!
En ærlig Sjæl! Han har kun eet i Tankerne:
»Et jævnt og muntert Liv«. Ak Herregud!
Se dér hvor ærligt Skroget løfter Skankerne
og smiler med hver Rynke i sin Hud.
Sky som et Skovens Dyr — andægtigt dvælende
og med sit Fruentimmer tæt i Hælene.

Frem, Aleksandersen, — det sidste Stykke!
Nu er du kisteglad, kan jeg forstaa.
Her er en Strand i store Navnes Skygge —
for god til En som dig, men — naa! lad gaa!
Blot du forstaar: Nu times dig en Lykke,
som ikke times mange Jordens Smaa:
At stige op fra Kravlets Kævl og Skvalder
til Overmenneskenes stolte Haller!

Stolt runger os i Møde fra Portalerne
et Sus af Navne, som skal aldrig dø.
Dèr staar de store Mænd paa Piedestalerne
og stirrer ud mod Evighedens Sø,
hvor Livets Storfolk skummer frem som Hvalerne,
mens Livets Smaafolk raadner væk som Hø.
Højt hævet over Pøbelens Fadæser
de løfter deres ædle Marmornæser.

O søde Drøm blandt alle Jordens Mødre,
naar I til Barmen trykker Eders Smaa,
at de engang — som Josef blandt hans Brødre —
paa Piedestalen kommer op at staa.
Thi hvilken Lyst kan bedre Livet krydre
end den at blive kysset paa sin Taa,
at staa i stolte lange Marmorkaaber
og bli' beglo't til evig Tid af Taaber?

O søde Børn, som staar bag Vindusruderne
og ser de Stormænd, dèr som Guder gik ..
o drøm i Nat, I Englebørn, paa Puderne,
at I engang med fuld Honnørmusik,
maa faa den første Plads imellem Guderne.
Og dersom dette søde Haab slaar Klik,
at I maa faa den første Plads blandt Snuderne,
som staar i Kreds omkring og glor paa Guderne.

HVOR PALMERNE SUSER — —

Oppe fra Dyreskovene lød de umælendes Hyl og Strømmens Torden i Natten, mens Aleksandersen og Torbine glade som Børn ilede ned ad Klippetrapperne, ned mod Byen dybt nede ved den varme Strand — Trin for Trin mere Læ, mere Duft, mere Lunhed ....

Først en Række skumle Jægerhuse, saa den brede makadamiserede Vej, der hegnet af susende Palmer førte ned til Jordens saligste Strand.

Op i Aleksandersens Bryst steg en svulmende Glæde og Taknemlighed: Ude af Ulvenes Land, ude af Dyrenes Land, ude af dette ramme Liv af Glubskhed og Brunst, af Næb imod Næb og af Klo imod Klo. Sanseløst stille knælede han ned og kyssede de smukke blanke Fliser, hvorfra det aandede op imod ham med Lunhed, Retfærdighed og tusinde Mennesketrin.

— — —

Mellem terrasseformede Vinhaver naaede de to Rejsende et pragtfuldt Villakvarter, der fornemt hævede sig over Staden, spejdende vidt ud over det maaneskinsrislende Hav og den sovende lille By, som skumrede dernede under Palmer og Bananer i Vellugt og Ly omkring en kæmpemæssig Budda.

Fløjter og Violiner lød ud fra et festligt oplyst Palads. I Haven plaskede natlige Springvand. Brogede Tjenere, Negere, Malayer, Kinesere, løb om mellem Statuer og Søjler, og udenfor stod Folket, Hode ved Hode, og lyttede.

Med ubeskrivelig Tryghed og Glæde indsugede Aleksandersen atter Lugten af Mennesker, mens han næ-

sten berusede sig i den leende, passiarende Menneske-trængsel. Og det herlige Palads! Søjlerne, Lamperne, Trapperne og Tæpperne! Hvem var Ejeren til al denne Herlighed? En Dame, en fornem Dame. En Fyrstinde. Hvilken Fyrstinde? Catt .... Fyrstinde Catt. Hvem var han og vidste ikke det? En varm Strøm af Andagt og blussende Stolthed og Glæde steg op omkring ham. Han stod foran Fyrstinde Catts Villa, han rørte livagtig hendes Stakitstolper. Hun, hvis lykkestraalende Romaner havde spredt Fest, Vid og Glans ind i saamange utalte Millioners ensformige Hverdag. Hun boede dèr! Han stod i Skæret af hendes Festfakler.

Ud paa Terrassen traadte en uformelig Tyksak. En lystig Hvisken begyndte, fra hele Folkehavet. Tyksakken deroppe maatte nødvendigvis kunne høre det. Men ikke et Smil fortrak hans nedhængende blaaskællede Mundvige. Han drejede tværtimod sit Korpus deroppe saa ugenert, som om hele Folkehavet dernede omkring havde været en Dynge døde Ben, mens Hviskningen og Munterheden steg. Hvad var det, de hviskede? Aleksandersen vendte sig. Et Navn? Kopperdingen! Regeringsraaden! Var det muligt! Van der Kopperdingen! Men det var det jo ogsaa! Lyslevende! Selve Leon Achilles' og Mariorgia's berømte Maler og Ven, som han stod der, højmavet og svær, i Silkekappen foran den sydende Begfakkel og grublende bed i sin graanende tyrkiske Mustache, der med samt de mægtige Basunkinder hang ned over den bløde Kunstnerkrave.

Aleksandersens Hjerte begyndte at banke heftigere. Han følte en Forventning som Barnet Julemorgen.

En høj Mand var hastigt traadt ud til Regeringsraaden. En uvejrsagtig Susen gik over Mængden. Aleksandersen kunde næppe tro sine egne Øjne og Øren. Han rakte sig paa Taa og stirrede op, stirrede med Taarer: Det maatte være sandt! Øjnene, de sorte mandellange, Brynene, de buskede med de opadsvungne Vinger — og Silkehuen, den røde Silkehue, med Kvasten, der

skjulende hængte ned over det manglende venstre Øre. Det var Leon Achilles, Oprørets enørede Halvgud, Leon med det stormfulde Hjerte.

Han lagde sine Hænder paa Regeringsraadens Skulder. Han var hæftig og vilde gaa. En fed og skallet lille Mand med Guldbriller kom efter. Leon pegede mod Døren, befalede ham at gaa. Manden med Guldbrillerne smilede og rystede roligt paa Hovedet. Regeringsraaden vilde mægle. Leons Øjne skød Ild. Han rev et Papir op af Lommen og smed hen for den andens Fødder. Regeringsraaden samlede det hastigt op, glattede det ud og nødte Leon til at tage det.

En statelig Dame i raslende Silke kom ilende ud. Fyrstinden, Fyrstinden, susede og hviskede det rundtomkring. Hun lagde sin bløde lille Haand her og der. Hun lo til den ene og græd til den anden. Saa førte hun sejrssikkert Leon tilbage ind i Lyset i Salen. Regeringsraaden kom efter med den fede lille Mand med Guldbrillerne.

Aleksandersen stod som i Drømme og stirrede op i Løftelse og Selvforglemmelse. Han havde oplevet et af disse lidenskabelige Optrin, hvoraf Leons stolte Sang sprang ud, set for sine Øjne een af disse stortskaarne Scener, hvorpaa Fyrstinde Catts Bøger er saa rige. Hans Tanker foer til Mariorgia, Kvinden over alle Kvinder, hun, der stod bagved Fyrstindens Romaner og Leons Digtning. Mariorgia, den guddommelige Mariorgia, hun som var endt paa Sindssygehospitalet .. Han huskede Leons bevægede Digt:

Hvor rulled den hen,
den lukkede Vogn?

Mariorgia — lever hun endnu, spurgte han sin Sidemand.

Lever, udbrød denne, om Mariorgia levede! Gud — hun var da dèr oppe i Villaen i Nat og Festens Midtpunkt. For hendes Skyld havde Fyrstinden arrangeret

hele denne féagtige Fest, — for den tilbagevendte Mariorgia.

Med eet brusede Beundringens og Bifaldets Torden op fra Menneskehavet.

Alles Ansigter vendtes opefter.

En lille hvidklædt Kvinde var traadt ud paa Taget, det flade altanagtige Tag, ensom og stille — Hænderne, de slappe, samlet foran.

Det var Mariorgia.

I tre Aar havde hun været borte, været tavs, siden sit sidste historiske Brud med Leon Achilles. Nu stod hun dèr, ombruset af Jubelen. Fyrstinde Catt kom ilende, tog hende i Armene. Men Mariorgia vilde ikke ned. Synge vilde hun — synge —

Hele Slottet kom i Røre. Gæster ilede ud paa Altaner og Trapper for ikke at miste en Tone.

Nu brusede Orkestrets Harmonier ud i den stille Nat som en Regn over Akasier og Oleandrer. Og med eet blev der saa stille, som om selv Elementerne lyttede: Mariorgia sang .... sang med denne Stemme som jublende Graad, som hulkende Jubel. Alskabningens natlige Sjæl syntes samlet i denne Sang, syntes at betro sin Jubels og Fortvivlelses Hemmelighed til Natten og Evigheden .... tolket af en ensom lille Kvinde, staaende dèr, barnligt beskeden, hvidklædt paa det hvide Marmortag under Stjernehimmelen.

Ude fra Havet hørtes Lyd. Det var Fyrstindens Tjenere, der fra drivende Baade sendte Raketter til Vejrs. Susende steg de gyldne Meteorer og spredte en knaldende Regn af broget faldende Stjerner ud over den vellugtsukkende Nat, der var lydløs og stum efter Mariorgias Sang.

— — —

Aleksandersen og Torbine vandrede gennem de lune sovende Gader. Vindverne raslede i Natteluften, Bagerkringler og Barberskilte knirkede sagte, og ud fra de endeløse Vinduesrækker lød Befolkningens Aandedræt

med regelmæssig Susen, som om det var Byen, Stranden, Altet selv, der aandede i sin lykkeligste Stund.

Torbine klynkede. Ingen Herberg var aabent, og ingen Penge havde de heller. Nede ved Stranden satte de sig paa de store Stene og lyttede i Timevis til Strandvandets langelige Skovlen og Rislen, der ligesom dønnede efter Mariorgias Sang — — —

.... Torbine atter fyldt af urolige Bekymringer for sin egen Sikkerhed og Fremtid, som paa det flyvende Tæppe, som i Negerens Hus ....

.... Aleksandersen, selvforglemmende, fortabt i det salige Nu.

Helst var han bleven siddende her og se Dagen gry, paa Leons Strand — men Torbine lod ham ikke i Fred, og de vandrede da paany frem og tilbage gennem de sovende Stæder.

Paa et stort Torv, midt imellem elendige Skure og hældende Palmer stod de overfor Stadens Stolthed, Kæmpestatuen af den siddende Budda, berømt fra Leons Digt:

> Skumrende, hvilende
> tabt i sin Drøm..

Mørk og mægtig med sammenlagte Hænder sad han dèr i evigt smilende Halvslummer, spejdende selvfortabt ud over Broer og Bjerge og det dagende Hav med Fiskernes brune Sejl.

Aleksandersens Hjerte blev stille.

Men der har vi jo Skrædderen, raabte en høj Nattevandrer, der kom gaaende Arm i Arm med en Tyksak i Kappe.

Aleksandersen foer sammen: var han genkendt? — men saa nu, at det var Buddaen, de betragtede.

Er *det* et Portræt maaske? spurgte han dem og pegede paa Buddaen.

Er De Kunstner? snøvlede den Tykke og mønstrede Aleksandersens Hat.

Nej, jeg er Skrædder, sagde Aleksandersen, og jeg syntes, De kaldte ham »Skrædderen«.

Kan De ikke se det, raabte den lange, — han sidder jo dèr paa sit Bord og syr.

Saa vendte de sig leende og gik.

Du gør dig til Nar, hvæsede Torbine, men Aleksandersen havde genkendt de to Nattevandrere. Det var Regeringsraaden og Leon, »den sorte Leon«, Leon Achilles selv. Han havde staaet ham ganske nær. Han havde vekslet Ord med ham.

Salig den Vind, der sused i Palmen paa denne Velsignelsens Strand, hvor store rige Sjæle levede og aandede. Salig den Trængsel, den Modgang og Flugt, der havde ført ham herhid, hvor hans Blod havde higet hen, saligt det Støv, der beskedent og lavt bar Spor efter *ham*, hvis brændende Hjerte var udødeligt blandt Jordens Millioner.

Aldrig havde Skrædderhaandværket forekommet ham saa skønt som her foran den hvilende Budda med de optrukne Ben. Leon havde spottet, han forstod det godt, spottet baade Skrædderen, Buddaen og Skrædderhaandværket — og det maatte han gerne. Aleksandersen vidste bedst selv, hvor han var lille ved Siden af ham.

I Trøjekraven sad hans flittige lille Naal. Med den vilde han tjene sit Brød, beskeden og glad, paa denne palmesusende Strand, for Foden af denne Budda, for Foden af disse store Sjæle, hvis Evner steg højere end hans, hvis Hjerter slog større end hans, — blot se paa deres Færd, selvfortabt, smilende og stille som Buddaen, dèr sad, tronende over Støvet, rolig og mild i et fattigt Kvarter, og ligesom syede Fred til Sjælen, den frysende ængstede Sjæl.

— — —

En Vægter anviste dem Ly i et halvaabent Skur, der brugtes til hjemløse Rejsende. Musene raslede i Halmen, og Torbine sad længe fredløst fortvivlet og slog

efter dem. Men Aleksandersen sank hen i en lykkelig Hvile. Bækken brusede hjemligt, Palmerne susede lunt, som de gennem Aaringer havde suset i hans Drømme, og Orions pragtfulde Stjernebillede stod med barndomshjemlig Glans over Buddaens Skulder.

ET SKILT

Næste Dag blev den afgørende Dag i Aleksandersens Liv, den Dag, der gav ham det store Sving op over Menneskeheden.

Dette gik saaledes til:

Straks, da han vaagnede om Morgenen, var to smaa Aber ved at undersøge hans Tøj. Aleksandersen lo hjerteligt. Det forekom ham at være det morsomste, han nogensinde havde givet Penge til forat se i et Cirkus.

Men Torbine, der netop altid havde været som besat efter at komme i Cirkus og se Aber, skreg op af Afsky. Det forekom hende at være det hæsligste, hun i sit Liv havde set. Hun var vild af Skræk, vilde bort fra dette forfærdelige Sted.

Aleksandersen skammede hende ud: Vi er jo paa Jordens livsaligste Strand! — Han stod i Døren: Morgenglansen blændede, Palmerne raslede, Papegøjerne larmede over Hytten, og foran hans Dør knejsede lyslevende nær i smilende Storhed og Andagt den navnkundige Budda.

> Hvert Nag var rullet til Hvile,
> hver Sorg var sukket til Ro!
>
> (*Leon Achilles:* Ode XVI_8)

Og han viste Torbine en gammel skævhodet Daglejer, der svedende og forhippet trak forbi Buddaen med sin Trækvogn. Han standsede, sur og tvær, tørrede Saglet af sin skæve Mund, stirrede blindt og døvt

ned i Gruset, mens et Par fornemme Damer, bristefærdige af Latter stod midt paa Torvet og fotograferede ham.

Torbine, sagde Aleksandersen, saadan som han dèr kører sur og svedig forbi baade Palmer og Herligheder, døv og blind, og selv til Latter for alt og alle, saadan vilde du trampe midt gennem Paradisets Have uden at ane, at du havde været dèr, og du vilde finde selv Himlen fuld af Ærgrelser og Besværligheder.

Men Torbine kunde ikke indse noget som helst himmelsk ved deres nuværende Situation.

Og hvor faar vi Mad fra, hvæsede hun. Ikke en Øre har vi i Lommen. Det har *du* sørget for.

Aleksandersen lo. Foran Tærskelen laa Dadlerne tykt, regnet fra Palmerne over hans Hode.

Torbines Øjne skinnede, samtidig med at hun følte sig forarget over, at Kendsgerningerne gav Aleksandersen Ret. Dadler var hendes kæreste Spise. Hjemme i sin Chatolskuffe havde hun altid haft en Pose liggende af Købmandens bedste og dyreste Dadler, som hun gik og gumlede paa .... og her laa de og flød, for alle og enhver, gratis, i Læs, i brune Lag foran Tærskelen — som visne Blade hjemme. Der var formelig altfor mange til, at hun kunde glæde sig over dem.

Et Par sad tilmed fast paa Hælen af Aleksandersens Sko, flere sad paa Daglejerens Vognhjul — selv Hundene gik og snusede de bedste frem.

Hendes Tænder hørte ligefrem op med at løbe i Vand — saamange var der.

Men Aleksandersen samlede muntert en Kasserolle fuld til hende og satte paa Bordet. Da hørte hun Raab og skraldende Latter af en Flok Drenge.

Torbine foer sammen. Naar nogen lo, troede hun altid, det var hende, de lo af.

Drengene havde set Aleksandersen sanke Dadler: Se! — raabte de, sikke noget Tiggerpak! De spiser Dadler!

Skal *vi* leve af Tiggerføde, raabte Torbine og slog til Kasserollen, saa alle Dadlerne væltede.

Vil du la' dig køre af saadan et Par Hvalpe, lo Aleksandersen og spiste sig rolig mæt med største Velbehag, mens Torbine sad sulten og fornærmet og saa fornem ud.

Hun var fornærmet over, at hun var sulten, fornærmet over, at det var hans Skyld, at hun var sulten, fornærmet over, at det tilfældigvis skulde være saa let for ham at skaffe hende mæt igen, fornærmet over, at det netop skulde være hendes Yndlingsspise, der skulde komme saa ubelejligt, fornærmet over, at Skrædderen saa ugenert spiste og lod hende se paa det — fornærmet over, at Drengene lo, fornærmet over, at Aleksandersen ikke ogsaa var fornærmet, fornærmet over, at han havde Ret i, at der ikke var nogen Grund til at være fornærmet .... tilsidst var hun bare fornærmet over, at hun var fornærmet og ikke kunde finde nogen anden Grund til at være fornærmet.

Saa gik Aleksandersen ud i Byen, fik noget Arbejde at sy, og inden Aften havde han tjent saa meget, at han kunde leje Skuret for nogle Uger.

Skuret, raabte Torbine, skal *vi* blive boende her i denne Armodens Elendighed? (I hans Fraværelse havde hun spist sig saa mæt i Dadler, saa hun hikkede). Vi *skal* davel hen og bo i Gaden som alle de andre.

Hvor kan du tale saadan, sagde Aleksandersen, din Yndlingssang har jo altid været den:

Under Palmer vil vi vandre ....

Jeg er en anstændig Pige, sagde hun, og ingen gift Kone.

Men saa kan vi jo gifte os, sagde Aleksandersen roligt og stangede sine Tænder med et Straa.

Torbine blev, saa hun dirrede. Det er haardt at faa Munden stoppet selv med sit Livs højeste Ønske.

Gifte os, raabte hun, paa ingenting, uden Møbler,

uden Hus, uden Garderobe, som om vi bare var et Par Gæster, et Par rejsende Gæster.

Men det *er* vi jo, sagde Aleksandersen af sit ganske fulde Hjerte. Det stod der jo paa din egen gamle Kaffekande.

Ja hjemme! raabte Torbine.

Da kan det ogsaa komme til at staa her, sagde Aleksandersen.

Uden at sige et Ord gik Torbine ud. Hun smækkede ikke med Døren, al den Stund der ingen Dør var, men gav sig ophidset til at vaske Linned i Bækken.

Men Aleksandersens Øjne faldt paa et gammelt Bræt, der stod, et Skilt. Han tog det og satte det over sin Dør og skrev derpaa med Blaakridt:

JEG ER EN GÆST PAA JORDEN

Nu kan hun da se det, tænkte han og lo, fik Naal og Traad frem igen, munter og fløjtende, puttede en Dadel i sin Mund og satte sig hen under Skiltet og syede.

ALEKSANDERSEN OPDAGES

I pragtfulde Villaer og Paladser paa Bjergskrænterne over Byen boede en Række af Verdens største Navnkundigheder: Leon Achilles, Mariorgia, General Turco, Regeringsraad v. d. Kopperdingen, Ex-præsident Melba, Kurian, Urian, Fyrstinde Catt, Biskop Asser, Ronda, Kapella, Kapp, Sormann og mange flere, hvis Navne er kendt af hver Gadedreng i Civilisationens Lande.

Som fattige unge Genier fandt de denne Strand og tingede sig i Kost nede i Fiskernes Hytter. Herfra erobrede de sig deres Navne og Formuer, Verdensnavne, Kæmpeformuer, og een for een kom de nu som store Ørne og byggede Reder oppe paa Skrænterne.

Her levede de i en Verden for sig selv, men saas dog

jævnlig nede i Buddabyens Gader, som de gennemkrydsede under deres evige Jagt paa Originaler.

De var ikke længe om at opdage Aleksandersen.

— — —

Palmerne susede, Papegøjerne larmede, og nu og da lød et Klask af et Par Dadler, som faldt.

Aleksandersen sad i Morgensolen under sit nye Skilt og syede paa Vandbærerens Vest, munter og glad som i Paradis.

Han var netop paa et meget interessant Sted i venstre Lomme, da en fedladen Mand med Guldbriller paa standsede foran hans Hytte og meget interesseret saa fra Dadlerne i Træet ned til Dadlerne paa Jorden og derfra til Dadlerne i Papiret foran Aleksandersen. Derpaa saa han fra Skrædderen til Skiltet og fra Skiltet ned til Skrædderen og saa paa Skiltet igen.

Et Smil foer over hans Ansigt: Det er en Original, tænkte han.

Hør, De dèr, sagde han og pegede med Stokken paa de Dadler, som Aleksandersen havde liggende foran sig paa et Papir, — hvad er det for noget, det De dèr har, hvad?

Det er Dadler, sagde Aleksandersen og saa op.

Spiser De *dem*? sagde den anden forbavset.

Ja ja, sagde Aleksandersen, li'saa forbavset.

Kan man det? spurgte den anden.

Det er en fortrinlig Spise, sagde Aleksandersen.

Han er en storslaaet Original, tænkte Manden med Guldbrillerne og skrabede forsigtigt en Dadel af sin Hæl.

Men De koger dem vel først? spurgte han saa.

Nej vist ej, sagde Skrædderen.

Renser dem heller ikke? spurgte han.

Nej, jeg spiser dem helst, som de er.

Jeg synes ogsaa, De har nogle Brødskorper dèr ....

Ja, det er Brødskorper.

Hvad gør De med dem?

Gør? — dem spiser jeg da.

Spiser! raabte den anden, Skorper! — tørre! — uden Smør paa!

Jaja, sagde Aleksandersen, det er den mest velsmagende Del af Brødet.

— Den anden kluklo, og saa fra Skrædderen op paa Skiltet. Han havde aldrig truffet Mage til Original: Hvad er det, De dèr har skrevet? »Jeg er en Gæst paa Jorden« — hvad mener De med det? spurgte han.

Jeg mener, at jeg *er* en Gæst paa Jorden.

En Gæst! Det var da sært, sagde den anden.

Er *De* da ikke *det?* spurgte Aleksandersen.

Jo, det er jeg sgu maaske nok, sagde den anden, men hvorfor slaar De det op over Deres Dør? Er der nogen Grund til *det?*

Har *De* da noget imod det? spurgte Aleksandersen.

Mig? Ikke det fjerneste, sagde han.

Tror De da, andre har noget imod det? spurgte Aleksandersen.

Absolut Nej, sagde den anden og lo. Tværtimod. Jeg vilde ovenikøbet sætte Pris paa, om De vilde sy mig den samme Indskrift paa mit Lommetørklæde her. Vil De ikke nok det?

Det vil jeg nok, sagde Aleksandersen, men jeg maa først ha Vandbærerens Vest færdig.

Fanden med Vandbæreren! sagde den anden. Jeg betaler Dem rigeligt — og han lagde et Guldstykke paa Bordet.

Jeg har lovet Vandbæreren det, sagde Aleksandersen.

To Guldstykker, sagde den anden.

Det blir som jeg har sagt, sagde Aleksandersen.

Fem Guldstykker, sagde Manden med Guldbrillerne.

Aleksandersen svarede ham ikke mer, syede kun venligt videre, men nu blev den anden først ivrig:

Ti Guldstykker, raabte han, og da Torbine kom til, appellerede han ikke forgæves til hendes Fornuft: Hør lille Kone, sagde han, De maa bringe Deres lille Mand

til Fornuft; jeg byder ham ti Guldstykker forat sy mig en Indskrift paa mit Lommetørklæde i Stedet for at sidde og flikke paa en pjaltet Vest til den lusede Vandbærer.

Herregud, sagde Aleksandersen, jeg har lovet ham den — og forresten saa har vi alle de Penge, *vi* har Brug for.

Hej, hvor da Torbine tog paa Vej: Den Nar! Den sølle Stymper! Den Grobrian! Hvad bildte han sig ind!

Hun kan dog ikke skrige saa højt som Papegøjerne deroppe, tænkte Aleksandersen og syede roligt videre, idet han i ligemaade fornøjet lyttede til Bækkens Rislen, Papegøjernes Larmen og Torbines Skældud.

— — —

Dagen efter, Fejltagelse var umulig, kom Leon Achilles selv over Buddapladsen, og stilede lige ned mod Skrædderen med det sære Skilt.

I tre Timer sad han og talte med denne mærkelige Landsbyskrædder, der var Skrædder for sin Fornøjelses Skyld, og som kendte Leon Achilles Digte fra Ende til anden. Han spiste af hans Dadler, han drak af hans Krus, og først ved Solnedgang brød han op og tog Afsked.

— — —

Men Aleksandersen sad bevæget tilbage: Hele hans lange begivenhedsløse Liv derhjemme blev til intet for ham, alle dets Kvaler og Kedsommeligheder tørredes bort som med et Smil: Leon, hans forgudede Helt, havde siddet hos ham, Leon med det store vilde forrevne Hjerte havde siddet paa hans Tærskel og talt med ham — talt »som Ven med Ven« ....

— — —

Billet fra Fyrstinde Catt til Kejserinde Lysia.

Elskede Krondue.

»Guldbrillerne« er *ikke* rejst endnu!! Leon er rasende. Vi lever som paa en Vulkan! Gud være evig lønnet for Regeringsraaden! Han har klaret det indtil nu, skønt Himlen skal vide, han har nok i sit eget. Jim [1]) er rendt. Jam kræver sin Løn. Stille, du hviskende Vind! Tusinde Hilsener fra Vennerne.

Din kurrende

Skovdue.

NB.: Tak for det vidunderlige Camera. Jeg sender de første 8 Billeder: Leon drømmende (2 Billeder, det ene mislykket), Leon stolt (3 Stillinger). Leon tungsindig prøvede vi tre Gange forgæves. Leon inspireret. Det under Palmen forekommer ham selv bedst. Leon menneskesky prøver vi om igen i Morgen.

Efterskrift. Leon var her lige nu: Straalende, ovenud, guddommelig! Han har fundet en Original, en Skrædder tror jeg — Abrakadabra, tror jeg, han hed — og har skrevet et Digt derom, aldrig har han naaet saa højt endnu, siger Regeringsraaden! Det letter!! Aa Gud. I Dag smiler hele Kolonien. *Skovduen.*

Billet fra Kejserinde Lysia til Fyrstinde Catt.

Elskede Skovdue!

Tak for de vidunderlige Billeder. Tak med begge Hænder! Lykkelige Fugle! I lever, og jeg sidder i mit forgyldte Bur. Send mig fler Billeder. Fler endnu. Du skænker mig Livet.

Din bedrøvede

Krondue.

Efterskrift: »Guldbrillerne« var i Audiens i Dag. Jeg bad. Jeg tryglede. For Leons Skyld. Det maa ikke ske. Vi har et Ansvar overfor Historien.

[1]) Jim og Jam, Regeringsraadens to Negre.

Billet fra Fyrstinde Catt til Kejserinde Lysia.

Krondue, vidunderlige Fugl!

Alt er ordnet. Victoria! »Guldbrillerne« skummer! Leon læste i Aftes sit Digt: »Gæsten i Støvet«. Som glødende Lava! Det vil vække Sensation. I Morges blev det afsendt. Om en Uge er Skrædderen verdensberømt. Jeg tog i Gaar en Plade af ham foran Hytten. Er han ikke vidunderlig? En sørgmodig Grubler fra Søjlehelgenernes Tid. Aleksandersen er hans Navn. Ved Gud: Dadler og Skorper er hans eneste Føde. Hvilken Verdensforagt! Den milde gamle Kone er hans Madam! Tusinde Hilsener.

Din kurrende

Skovdue.

Efterskrift: Arme Regeringsraad! Jim har stævnet ham. Den frække Slyngel!

Billet fra Kejserinde Lysia til Fyrstinde Catt.

Skovdue i det grønne!

Jeg har læst Leons Digt. Drømmer jeg eller er jeg vaagen?

— — — — — — — — — — — — —

Ja, ogsaa jeg er »en Gæst i Støvet«. Tak for det allerkæreste Billede af Skrædderen med Buddaen, Palmerne, Skiltet. Et Motiv for Regeringsraadens udødelige Pensel! Fler Billeder fra dit Elysium. Du skænker mig Livet.

Din *Krondue.*

Billet fra Fyrstinde Catt til Kejserinde Lysia.

Kronede Due!

Regeringsraaden er reddet! En ubekendt storsindet Velynder (eller Velynderinde?!) har gjort Bestilling paa et Kæmpebillede af »Skrædderen foran Hytten«! og sendt et mægtigt Forskud! Den arme Regeringsraad! Vi havde alle saa ondt af ham. Hvor er han prægtig, jovial, kostelig! Jim

er vendt angrende tilbage. Jam har faaet Løn for de sidste 3 Aar! og 2 ud i Fremtiden!! Et mægtigt Lærred er arriveret. I Morgen begynder Arbejdet!

Alle, alle priser vi den ubekendte frelsende Aand!

Tusinde Hilsener!

Skovduen.

En skønne Morgen kom virkelig Regeringsraaden i egen stormægtige Person arriverende i sin Gig, Jim og Jam bagpaa med Staffeli og Malersager, og begyndte at male Aleksandersen. Det blev et farvestraalende Billede: Skrædderen, Hytten, Brættet, Palmerne, Papegøjen, Torbine og Buddaen.

Hele Byen kom ud for at se paa Forestillingen, unge Malere opslog deres Staffelier bag ved, Fotografer tog Plade paa Plade, Vogne standsede, Rejsende trængte sig frem forat se den mærkelige Skrædder, Gæsten i Støvet.

Og da Billedet var færdig, et farveglødende Mesterværk, foer Aleksandersens Navn Verden over med Leons Vers og Regeringsraadens Billede .... aldrig havde han en Times Fred i sit Skur.

Fremmede Damer stak Næsen indenfor Døren, fremmede Herrer tiltalte ham og tilbød ham Penge for at se, om han virkelig sagde Nej, og alle havde Duge, Remme, Livbaand, Kjoler og Særke, hvorpaa de vilde have ham til at brodere sit Ordsprog: »Jeg er en Gæst i Støvet«.

Tilsidst kom en Forretningsmand og tilbød at gaa i Kompagni om at fabrikere saadanne Indskrifter i Hundred Tusindvis. Aleksandersen skulde blot forestaa Salget deraf fra sin Hytte, og begge vilde dele Gevinsten.

Aleksandersen blev ganske hjertesyg af Kvalme ved dette Forslag. Det var som om det smukke og tindrende gik af Livet og Dagen fra den Stund, Aleksandersen blev en bemærket Mand. Det var, som om alle disse Folk, der før havde gaaet naturligt og ladt ham være i Fred,

med eet var bleven hjerneforstyrret i hans Nærhed, og overnæsede ham med Nærgaaenhed, saa han maatte smide sit Arbejde og gaa.

Forretningsmanden gik saa løs paa Torbine, der i Forvejen var edderspændt nok over al den ubegribelige Stads, der blev gjort af en gemen Skrædder.

Men Aleksandersen blev blot endnu stejlere: Jeg skulde sidde her og gøre Forretning med det Løjer, jeg har skrevet paa et Bræt for min Fornøjelses Skyld. Tilsidst skulde jeg vel ogsaa tage Entré forat se mig spise Dadler, gøre noksagt eller mundhugges med Torbine. Jeg vil ha Fred i mit Hus.

Og fra samme Stund sagde han Nej til alle Malere, vendte Ryggen til alle Fotografer, og tog med Suk og Harme sit berømte Skilt ned.

Og da en fornem Millionærfrue holdt stille udenfor og lod melde, at hun ønskede en Dug syet, lod han svare Nej. Han skulde lappe en Buksebag til Rejemandens Dreng.

Hun vilde blæse paa Rejedrengens Bukser, raabte hun og trampede i Vognen. Hun havde ikke Tid at vente.

Saa skulde hun køre, sagde Aleksandersen. Forresten gav han sig kun af med at lappe Bukser, og vilde hun ha sine Bukser lappet, kunde hun staa ud af Vognen og lade ham se paa dem. Hvis ikke, skulde hun ta sig noget nyttigere for end rende rundt og plage Folk, der passede sig selv.

Torbine kom til og i søsterlig Forening overfusede de to Fruentimmer ham med en Formue af Injurier.

Aleksandersen sad med et Ansigt som Sten. Men imens modnedes hos ham en længe næret Beslutning: Han vilde rejse af Byen.

— — —

Denne Beslutning vakte megen Forbavselse oppe i Villakvarteret: Nu havde man lige netop gjort ham berømt, og saa vilde han rejse.

Og en skønne Morgen modtog Aleksandersen en mærkelig Invitation: Om han vilde komme op i Villabyen, i selve »Akademiet« som Gæst ved Leon Achilles's Fødselsdag.

Du kan da vel forstaa, at de vil ha dig til Nar? sagde Torbine.

Aleksandersen svarede ikke. Men derop vilde han. Og Dagen efter vilde han rejse.

LEON ACHILLES-FESTEN

Det er umuligt at maale, hvad Leon Achilles's stolte vilde Sang har betydet for Menneskenes Slægter.

»Gadedrengen« kaldte hans Fjender ham.

Vel, saa er jeg Verdens Gadedreng, svarede han, og Verden er en Landsbygade!

Og fri og fræk som en Gadedreng har han fyldt Verden med sin jodlende skogrende Sang. Hans sviende Haan har faaet Fyrster til at dukke sig, og Præsteskabet har vredet sig som saltede Igler under hans Hymner. Han har givet Ord for Hjertekamrets skjulteste stumme Tanker, og vist, at de kunde raabes ud under Dagen og Solen. Og vi har jublet derved.

Han har skænket Elskeren Mæle og Elskoven Frimodighed i dens evige Kamp mod Hykleriet og Platheden. Under Læ af hans verdensfavnende Stejlhed har en Skov af Aander, en Have af Kultur foldet sig ud.

Han har haft Guddomsfornemmelsen, som den, der ene af alle ikke behøver noget Tag at ty ind under. Selv var hans Aand stor nok til at yde Tag til Millioner Sjæle.

Ligesom Gadeoriginalen Sokrates havde bragt Mennesketanken paa ret Køl med sin forsorent vemodige Dagdriver-Erkendelse, at han ingenting vidste, saaledes havde »Gadedrengen« Leon Achilles i sin Sang renset Luften dermed, at han ingenting respekterede ....

intet uden Solen og Mariorgia. Hendes ømme vilde Favntag frigjorde hans brusende Sang, mens Verden og alle dens Hensyn blev som en Landsbygade, lav og aaben under Evighedssolen, og alle dens Magthavere og Storheder lignede for ham sure gamle Mænd og Koner, der stak Hoderne ud af deres Rønner og nidstirrede ham for hans Lystighed og Uafhængighed.

— Det var Leons Fødselsdag.

Et halvt Aarhundrede havde stormet om denne Eg. Endnu var hans Haar næsten sort. Hans brune Øjne lynede af Sikkerhed og glødede af Lidenskabelighed.

Hornkor gjaldede i Gyder og Stræder. Flagene smeldede i Buddabyen, og fra hele den civiliserede Menneskehed strømmede Hyldest og Hilsener ind til Leon og hans »Akademi«.

»Akademiet« var engang stiftet af Leon som en Soldeforening for Buddabyens unge spirende Berømtheder. Gildebrødrene vandt Navn, og »Akademiet« forvandledes til et toneangivende Forbund af sammensvorne »Udødelige«, hvis Antal fastsattes til 30, og det vaagede strengt over sine Traditioner. Berømthederne blev til Navnkundigheder. »Akademiet« fik Besøg af baade Konger og Kejsere, og det fordum berygtede Fribytterselskab stod nu paa Højden af sin Anseelse som en Slags i bedste Forstand »overmenneskelig« Smagsdomstol af titulære »Udødelige«, der aarlig, paa Leons Fødselsdag, uddelte mægtige Pengemidler i Form af Legater, Stipendier, Embeder, Bestallinger og Diplomer.

Det mægtige »Akademi« og dets 30 Udødelige var derfor bleven et Centrum af aandelig Magt, omsværmet af Beundrere og opadstræbende Talenter og Legatsøgere.

— — —

Musikken brusede ud fra Akademi-Salen, hvor Menneskeslægtens store Mænd stod i Marmor paa høje Piedestaler og skuede højtideligt fra Udødelighedens Him-

mel udover de stadig henfarende Menneskeslægter. I guldbroderede Palmekaaber skred 29 »Udødelige« gennem Trængselen i Salen op og tog Plads paa Tribunen. Regeringsraaden holdt Mindetalen over den i Aarets Løb afdøde »Udødelige«, Stor-Ingeniøren, og selve »Mariorgia«, dejlig i sin Palmekaabe, bød den nyudnævnte »Udødelige«, hendes gamle Beundrer Biskop Asser, den vittige geniale Prælat med Satyrsmilet, velkommen i Akademiet.

Ansøgerne traadte frem og modtog hver en Pengesum i Guld af Leons Haand, som de kyssede, andre modtog deres Bestallinger eller fik deres Talent anerkendt. Et Leve for Leon tordnede gennem Salen, og de 30 Udødelige vandrede i Procession ind i Glassalen, hvor Aarets traditionelle Højtidsdag kulminerede i et overdaadigt, et med overmenneskelig Pragt og Overdaadighed udstyret Maaltid.

Det var en fast Tradition indenfor Akademiet, at dette Maaltid skulde byde paa en original Overraskelse. Og det gjorde det ogsaa.

Guldkar og Sølvkar straalede nedad det brede Hovedbord. I Højsædet for Bordenden, i persisk og syrisk Pragt, tronede Dagens Konge, Leon Achilles, mens Stege og Ragou'er, Terter og Vin gik Bordet rundt. Men for den anden Bordende stod et fattigt lille Træbord med et Krus Vand og et Papir med Skorper og Dadler og et Slags Fattigmandshøjsæde, der forestillede Skrædderskuret med Bræt-Indskriften: »Jeg er en Gæst i Støvet«.

Storartet, originalt! havde alle raabt ved Synet af dette Tiggerskur, verdensberømt ved Leons Digt og Regeringsraadens Maleri. Det var ligesom om Hovedbordets Overdaadigheder fik en forøget pikant Smag ved Sammenligningen med dette elendige Stoddermaaltid.

Men da Døren gik op, og Skrædderen selv, den virkelige levende Aleksandersen førtes ind og indtog sin

Plads, da rejste det palmekaabede Selskab sig og hilste ham leende med begejstrede Klapsalver.

Aleksandersen satte sig. Det var hans Livs største Stund. I lange og trange sure Aar havde han siddet hjemme paa sit Skrædderbord og drømt om disse Livets store Udødelige. Nu stod han der, nu sad han her, med sin Skræddernaal i Kraven, — det var som en Drøm og var dog sandt.

Han saa deres Elegance, deres smidige Haandbevægelser, deres raffinerede Smil — de straalende Øjne, de sikre utvungne Holdninger. Deres venlige Latter klang omkring ham, deres Øjne saa venligt til ham.

Havde Torbine mon Ret? Var han blot deres Hofnar? Nej dertil var de for aandfulde, for kloge. De fandt det blot morsomt at have ham med *hans* Vaner siddende for Fodenden af deres Bord — hvad ondt var der i det? Dernede hørte han jo hjemme, han, deres Beundrer, han med sine Dadler og Skorper.

Aa han er kær, sagde Fyrstinden.

Det er Synd, sagde Mariorgia, giv ham noget med! og nogle kostbare Retter blev budt ned til Aleksandersen, men han skød dem fra sig. Hvad skulde han med dem? Han blev vred til sidst. Han vilde kun sidde i Fred. Han befandt sig bedst ved sine Dadler og Skorper.

Og Festen skred frem i Pragt og Overflødighed.

Han sad og saa paa disse Aandens Store. Der *var* dog Skønhed til! Der var dog Storhed til! Der var dog Sandhedsriddere til, en Skræk og Gru for al Dorskhed, Hykleri og Tyranni!

Kling klang! Leon og Biskoppen skaalede: Store Gud! — Hvordan det egentlig gik for sig, er der ingen rigtig, der kan erindre. Aleksandersen fik at vide, at den tykke Herre, Leon klinkede med, var Biskop. Han vilde ikke tro det. Han foer op og lavede Skandale: Han citerede Leons lange uforskammede, men kostelige Digt over Biskopperne.

Han var grædefærdig. Han krævede, at naar Leon

skrev Smædeviser om Bisperne, maatte han ikke samtidig staa og lefle med dem privat.

Leon lo. Han brugte en spøgefuld Vending om at: Vi er Guder! vi kriges paa Jorden og klinker i Himlen!

Aleksandersen bønfaldt ham om ikke at forraade sine egne Sange. Han besvor ham i Menneskehedens Navn.

Men dette medførte, at hele Selskabet, samtlige »Udødelige«, fremsatte nogle mindre smigrende Meninger om Menneskeheden: Den var dum, dvask, snobbet og krybende, kunde hverken tænke eller handle osv. osv. Politikerne kunde køre med den, Generalerne skyde den sønder og sammen, til bare Plukfisk og endda faa Statuer for det bagefter. Der var i det hele taget ikke en Krønnike saa taabelig og fjantet, uden man kunde bilde Menneskene den ind.

»Akademiet« var en Ø i Dumhedens brølende Hav. Det var en lille Verden, lidt snæver, fyldt med Ensomhed, Geniernes Ensomhed, — det var ensomt og melankolsk at være Geni, sagde Fyrstinden.

Man var som i en Guldskaal og udenfor var der ingenting, sagde Mariorgia.

Det er os tredve, der er Verden, raabte Regeringsraaden.

Men Aleksandersen var meget konsterneret, derom er alle Beretninger enige. Han vilde bort fra Byen. Ja, nu vilde han først for Alvor bort fra Byen. Han fik ikke Fred, før han fik Verden set efter i Sømmene, om den var som efter »Akademiet«s Beskrivelse. Ja han vilde have hele Akademiet med paa sin Inspektionsrejse.

Dette Forslag vakte ikke nogen Begejstring.

Men saa skete der noget uventet.

Et langt Fakkeltog kom vandrende fra Byen. Leon modtog det fra Altanen. Han var dybt rørt og takkede bevæget. Det var dog smukt fundet paa.

Men i Mellemtiden foregik en heftig lille Scene i et Sideværelse.

Fyrstinden hyssede. Hun var ligbleg. Generalen styrtede til Telegrafstationen.

Biskop Asser vilde gaa ind og stifte Forlig. Regeringsraaden forbød ham det. Mariorgia kom ophidset ud med Manden med Guldbrillerne i Hælene. Hun stampede i Gulvet og fnysede — —

I det samme var Fakkeltoget forbi. Mariorgia foer om Halsen paa Leon, og hvad enten nu Fakkeltoget havde stemt Leon gunstigere overfor Menneskeheden, eller hvad der ellers er passeret, Mariorgia vendte sig om til Skrædderen og sagde:

Vi rejser med!

PAA VANDRING

Næste Morgen samledes virkelig hele Selskabet ved Byporten og vandrede afsted. Papegøjerne larmede i Solopgangen, Aberne i Palmetoppen rakte deres laadne smaa Arme op mod Livets røde Sol, og i Stranden stod Flamingoerne og nejede sig i Bølger som Flammer.

Det er jo som i Zoologisk Have, jublede Mariorgia. Rundt om i Huller og Skygger blinkede Øjne af Væsner, hun ikke kendte Navn paa.

Det sivede og sumpede af Sundhed og Grøde, og ved en kølig Grotte satte Selskabet sig ned for at spise.

Aldrig havde Maden smagt dem saa godt, og efter Maaltidet, hvem skulde have tænkt det om en Samling Storheder og Navnkundigheder? .... De lo, de legede, de sprang Buk og sprøjtede hinanden med Vand fra Kilden.

Da hørte de en mærkelig mangetunget Klagelyd, der kom nærmere.

Nedover Bakkerne skumplede en Vogn læsset med Tremmekasser. I Tremmekasserne laa smaa Børn og græd og rakte de spæde Arme ud mellem Tremmerne efter Solen. Vaklende og halvbedøvet af en Rus gik Kusken ved Siden af med Tømmerne.

Vognen væltede, og Kasse over Kasse tumlede i Grøften.

For en Stund stansede Børneskriget, men nu tog det fat paany, saa vildt, saa højt, saa Selskabet foer til og med Spøg og Latter hjalp ham Kasserne op igen.

Skurk, tordnede Aleksandersen til Kusken, hvis Børn er de?

— Ikke mine, grinede Kusken. Og heller ikke dine, vel? — naa, hvad er der saa? — Hyp! og Vognen rumlede videre.

Selskabet fandt nu ud af, at det var hjemløse Børn paa Vej til Asylerne. Man fandt, at det var temmelig skandaløst at behandle dem saa skødesløst, og vandrede videre.

Der burde klages, sagde Fyrstinden.

Ved Middagstid naaede Selskabet en Kro. Dèr holdt Vognen igen, mens Kusken sad inde ved Skænken og drak med et Selskab af andre Voksne og Landevejspilgrimme.

I det samme formørkedes Solen. En Styrtregn susede ned og splintredes over Kasserne. Børnene skreg med en ny gurglende Lyd.

Aleksandersen rev en Stav af Stakittet og sprang ind i Kroen til Kusken.

Men Gud, hvad vil han? spurgte Fyrstinden ængsteligt.

Formodentlig tærske den Slubbert, raabte Leon og lo.

Vi vil *ikke* rodes ind i noget, raabte Mariorgia efter ham, hører du, Leon?

Det regner paa Børnene, raabte Aleksandersen til Kusken.

Rager det dig? spurgte Kusken sløvt.

Lad De den Herre i Fred, skreg Værtinden imod Aleksandersen. Men han havde hugget Staven i Bordet og drev Kusken paa Døren, mens Værten og Værtinden hylede op: Jage en stakkels gammel Mand ud i Regnen! og ødelægge vores lovlige Næring, raabte de og havde store Taarer i Øjnene.

Men Leon lukkede deres Mund med et Par Guldstykker. En Sejldug blev slaaet over Kasserne, og den fortumlede Kusk skumplede bandende afsted med Aleksandersen og hans Selskab i Hælene.

Af Optrinet foran Kroen har man en kostelig Skitse af Regeringsraaden (Kopperdingen: Skitzer. Pragtudgaven, II. Bind 184). Øsregnen og de vrælende Børnehoder bag Tremmekasserne er af uforlignelig humoristisk Virkning, Leon, skadefro som en lang Gadedreng, den frysende Fyrstinde og den harmdirrende Skrædder. Ligeledes Værten og Værtinden, et Par djærve, prægtige Værtsfolk at se.

— — —

En halv Time efter holdt Vognen foran Asylets Port. Da laa de fleste af Børnene kolde og skumpledes sidelængs i deres Kasser.

Fyrstinden var meget unaadig og vilde videre, men Aleksandersen gik øjeblikkelig op for at træffe Inspektøren, en varmhjertet gammel Professor i Sivsko og Skjorteærmer, berømt for det epokegørende Stridsskrift, hvormed han eengang erobrede Inspektørpladsen fra sin Forgænger, en anden varmhjertet gammel Professor.

Snak med Vice-Inspektøren, sagde den Gamle mildt. Jeg har Ferie for Tiden og fungerer ikke.

Hvor er saa Vice-Inspektøren?

Han sover til Middag, og vil nødig forstyrres. Men kom igen om en Times Tid.

Men Halvdelen af Børnene er døde.

Det er sgu rimeligt nok, sagde den Gamle irriteret .. men jeg vil saa nødig støde mine Underordnede. Se Dem om i Asylet saa længe. Mig maa De ha undskyldt. Jeg renser Piber i Dag.

Men Vognen med Børnene holder derude endnu.

Ja det vil jeg da haabe, sagde den Gamle.

Skal de ikke læsses af? spurgte Aleksandersen.

Det er noget kedeligt noget, sagde den Gamle. Jeg har

jo Ferie og kan ikke vente Ekstrabetaling. Er Nonnerne der ikke? Naa saa holder de Andagt. Saa tør jeg ikke forstyrre dem.

Fra Kapellet hørtes brusende Toner af salig Sang:

O kys min Mund, du Frelser sød,
og sæt mig paa dit varme Skød!

De har ikke mange Vers igen, sagde den Gamle. Sid ned saa længe. Her ligger nogle Vittighedsblade. Jeg maa jo ind til mine Piber.

Saa trissede han af.

Kom, saa gaar vi, hviskede Fyrstinden nervøst. Vi vil *ikke* rodes ind i noget, sagde Mariorgia bestemt.

Lad ham rense Piber, sagde Leon gemytligt.

Men Aleksandersen stod, hed som Ild og haard som Flint. Jeg er en Gæst paa Jorden, tænkte han og knugede sine Tænder af Harme.

Rask gik han over Gaarden og aabnede det hellige Kapel.

Raser du, hvæsede Torbine, rystende af Skræk, mens Salmesangen stod ud. Men Aleksandersen raabte ind, midt gennem Sang og Højtidelighed:

Hjælp! Børnene dør!

— Sangen standsede. Abbedissen kom lydløst frem med Hovedet paa Skraa: Vi har Andagt! hviskede hun strengt og andægtigt og vilde lukke.

Aleksandersen viste hende Vognen.

Vi kommer, naar vi er færdige, bed hun ham af og lukkede højtideligt Døren. Og atter begyndte Andagten.

Vi vil ingen Skandaler ha, sagde Fyrstinden.

Jeg vil *ikke* ha mit Navn blandet op i dette, sagde Mariorgia.

Du har Ret, sagde Leon, nu gaar vi!

Men Aleksandersen bed Tænderne sammen. Han tænkte ikke over det, han gjorde. Han følte sig kun stærk og sluttet, fordi han var alene. »Jeg er en Gæst paa Jorden« følte han med hver Fiber af sit Kød, og slog Kapeldøren op.

Sangen stansede. Alle blegnede derinde. Aleksandersen gik myndigt nedover Kirkegulvet, lige op for det hellige Alter og pustede Lysene ud, eet for eet, alle ti, vendte sig mod de forfærdede Nonner og raabte: Her er ingen Gud inde, kun Lysefims og Skaberi. Gud selv er udenfor Døren. Han vaager bedrøvet over de hjælpeløse Smaa. Gaa straks ud og gør jeres Pligt.

Gode Gud, hvem er *han?* Abbedissen pressede Hænderne mod Barmen. Præsten stak frem af Sakristiet med Sakramentekaaben skævt halet paa. Degnen foer rundt om sig selv — men Aleksandersen stod rank og dirrende foran det slukkede Alter, i en høj Panik overvundet af en endnu højere Viljekraft.

Det er vist den nye Biskop, foer det hviskende ned mellem Nonnerne. I en Fart fik de Bagdelene løftet op fra de varme Bænke, og paa to Minutter var Børnene i Hus.

Det var glimrende gjort, Skrædder, vidunderligt, sagde Leon bagefter og rystede Aleksandersens Haand.

Maa jeg sige Dem Tak, sagde Fyrstinden fast og rakte begge Hænder, mens Regeringsraaden, Burian, Melba, Turko, kort sagt alle dannede Kreds om ham, lo og gratulerede i største Overraskelse og Forbavselse.

Men Mariorgia tog en Blomst af sit Haar og fæstede den i Aleksandersens Krave. Hendes Øjne stod fulde af blanke Taarer: De er en Helt, sagde hun.

Sky og beskæmmet stod Aleksandersen midt i Kredsen af Jordens Store, som fortalte, han havde gjort en stor Gerning. Var det saadan at gøre noget stort? Var *det* det hele? Han havde jo kun i det Nu følt den inderligste Foragt for alle Hensyn, og gjort noget, der forekom ham plat selvfølgeligt. Som en Panik havde alle Betænkeligheder i et Sekund taarnet sig op omkring ham, men først efter Beslutningen, og som Storm over Storm, som Høg over Høg var hans Vilje steget op over Panikken. Han havde kun handlet efter det, han havde indsuget af Leons Sang — det forekom ham saa selv-

følgelig — og saa stod de dèr og gratulerede ham, saa han formelig skammede sig over det, han havde gjort.
— Aleksandersen og hans hele Selskab blev beværtet og ført rundt i Asylet.

Jeg havde jo Ferie, jeg fungerede jo ikke, gik den gamle Professor og sagde, og bukkede og smilede, og bagom Aleksandersens Ryg puffede han til Nonnerne, at de skulde smile og sætte deres mindst fornærmede Ansigter op.

DEN LEVENDE ROSENBUSK

Solen var brudt frem paany, og i Kamre og Haller, paa Tæpper og i Vugger laa Børnene i eet pludrende Mylder og rakte de smaa Fingre mod Lyset og Solen.

Ingen af dem vidste endnu, *hvad* de var, og *hvem* de var, hvad Sprog de skulde sættes til at tale, hvadfor Synspunkter de skulde sættes til at sværme for, hvilken Religions Sandheder de skulde læres til at være overbevist om, hvilke Raaheder og Grisetheder deres smaa rene Fingre skulde opøves til.

Og dog, saa smaa og ubevandrede, som de laa dèr, var deres Skæbnes første Blad beskrevet, endda det vigtigste: Thi nogle af dem havde Ærinde i Livet, andre havde ikke. Nogle af de smaa sorgløst pludrende Skabninger ejede ikke den Ble, de vædede, ingen Tilhold, ingen Referencer, ikke Navn paa en eneste Person i det hele Jorderige at vende sig til — andre havde Skøder og Papirer paa milevide Godser, der laa og ventede paa dem med Kirker og Herresæder, Landsbyer og Hundreder af Tjenere og Fæstere derude i Menneskehedens velindrettede Land.

— Nogle blev derfor opfødt i store Enestuer blandt Dynger af Mad og med en Tjener paa hver Finger. De skulde blive selvfølende, selvtroende, selvbevidste. — Og det blev de ogsaa.

Andre blev opfødt i smaa mørke Kamre med kneben og usikker Kost, mange Slag og haard Tiltale. De skulde blive ydmyge, plumpe, hundske og luskende — og det blev de ogsaa.

Atter andre voksede op i store Fællesstuer, med Sol, Varme, Blomster, Leg og Regelmæssighed. De skulde faa et lyst og kammeratligt Sind, og det fik de ogsaa saa let som Fod i Hose.

— — —

Der var ganske vist for fire Dage siden sket en stor Skandale paa Børnehjemmet. En omrejsende virkelig Grevinde havde holdt Messe; Nonnerne, hvis Svaghed det var at se Grevinder, høre Messe og spise Flødefromage, havde ikke kunnet holde sig fra Messen den Dag . . . og da de atter vendte tilbage til deres jordiske Pligter, var alle Børnene, rige og fattige, gode og onde, kravlet sammen i den store Fællessal, hvor de laa i Solen, som een broderlig Fremtidsmenneskelighed og lallede og pludrede og befølte hinandens Næser og Fingre.

Sagen blev dysset ned. De forfærdede Nonner fik atter Børnene fordelt paa maa og faa. Men nogen af dem, der skulde været selvbevidste Herrer, bliver nu krybende Tjenere, og nogen af dem, der skulde have været usle og lavsindede, bliver nu desværre opdraget til at blive noble og højsindede.

Sagen blev fortiet for Aleksandersen. Den kommer ikke frem før til Dommedag (om et Aar eller to) og vil forvolde stort Bryderi, naar Faarene skal skilles fra Bukkene, og naar Skabelsesplanen og Livets Bog skal bringes til at stemme.

— — —

Endelig kom det Øjeblik, da Selskabet steg ned ad Altantrapperne for at se Asylets Stolthed, Omegnens største Seværdighed: Den levende Rosenbusk.

Hegnet af stærke Mure løb Haven ned til Stranden, der stod som en spejlende flammende Væg.

Blomsterværldets Dufte steg næsten synligt op, og dér

— midt foran alle — i en Stilhed kun brudt af Springvandets mætte Plasken, i en Kres af hviskende Turister med Bøger og Parasoller, stod — to Mand høj og saa bred som et Krat — den levende Rosenbusk.

Det var et betagende — et forunderligt — et uforglemmeligt Syn.

Man saa Knopper skyde frem af Grenenes Dunkelhed, i faa Minutter vende sig blindt og barnligt mod Lyset, aabne sig sitrende, brusende — blegne og lukke sig, trætte som udgrædte Øjne, visne og drysse — een sagte Regn, eet raslende Fald af blege røde Blade, der samledes forneden i gule Dynger, muldnede, sank og dækkedes af ny og atter ny.

Og ogsaa det grønne Løv forandrede sig: skød dirrende frem, mørknede, gulnede og dryssede. Der var over hele Træet et sitrende lidenskabeligt Liv, et evig forunderligt Røre, en sagte raslende Stilhed.

Sagte og gylden gik Søen i Sandet, jævnt og evigt løb Brisen ind — med en sød og sagte Tone som af en evig øm Henaanden, en kærtegnende Mumlen, mens Asylets Klokker Time for Time med krystalklare Toner afmærkede Evighedens Gang.

Gud Fader bevar mig, hvad er jeg for en Grobrian! brast det ud af Regeringsraaden, han stod og stirrede, barhodet og rødøjet, paa Underværket: Det var som et sagte Springvand af Roser, altid ny og dog altid de samme.

Mageløst, mageløst, mageløst, gik Fyrstinden om og næsten jublede.

Aleksandersen stod blændet af Rosernes Pragt og rige sitrende Liv.

Aa, saadan var Livet, det Liv, han havde drømt om, rigt — rigt, overflødigt fremvældende, lidenskabeligt sitrende i een evig Feber af Lykke!

To store Søskenderoser kom sammen frem. Den ene visnede — bøjede sig i Døden mod den anden, der hæftigt blussende rakte sig bort fra sin døende Søster og over mod en tredje.

Saa du, Mariorgia? hviskede Leon bevæget, men inden hun kom til, var de visnede alle tre.

En Sky gik for Solen, og et Gys gik over Træet . . . et sitrende Angstens Gys, farende nedover.

Atter sprang Solglansen frem, og Tomme for Tomme løb Angsten af Træet, og det blomstrede periodevis rigere end før.

Pragtfuldt! Pragtfuldt! jublede alle.

8—10—12 mægtige Roser brød samtidig ud i den øverste Top og badede sig i Solen, mens smaa Roser rundtom i myldrende Utal borede sig frem i Grenenes Skygge, aabnedes, blomstrede og dryssede.

Saa I de Tolv, raabte Fyrstinden, saa I dem?

Mariorgia vilde have et Minde med fra det vidunderlige Træ.

Den dér, General, raabte hun til Turco og pegede paa en pragtfuld Rose, som han hastig skar af til hende.

Hvor sød — aa, hvor sød! raabte hun, men inden hun fik den i sin ivrige Haand, var den afblomstret. Og da hun vilde gemme den hen, var den brun og vissen, og da hun samlede den op i sit duftende Lommetørklæde, var der kun noget mørkt og hæsligt Pudder tilbage, som dampede bort.

Mariorgia blev liggul og fik Kisteformemmelser. Hun klyngede sig til Leons Arm i Forskrækkelse, men han pegede paa Busken, paa det levende svindende Røre: Se, sagde han, den flygtig henfarende Menneskehed dør og visner hen foran Mariorgias udødelige Skønhed.

Men Torbine stod med Ryggen til Rosen og studerede Navne, som var indhugget i Marmoret af længst pulveriserede Konger og Kejsere, der havde beæret Rosen med deres Besøg.

— — —

Solen sank mod Bjergene, da Aleksandersen og hans Selskab forlod Haven ad støvede Veje. Det susede og sang for hans Øre og Sind med falmende Rosers hendøende Stemmer: En Gæst — en Gæst — midt i Støvet!

Støvet og krum stod Inspektøren i Døren og bukkede. Med støvede Nederdele stod Nonnerne bag ham og vinkede og smilede Farvel.

— — —

Selskabet overnattede paa en Kro i Nærheden og tog næste Morgen videre — men aldrig saa snart var det forsvundet over Bakkerne, før Inspektøren sendte en Nonne ned paa Kroen for at høre de fremmedes Navne.

Ligbleg kom hun tilbage med den Besked, at den Fremmede havde været en Skrædder Aleksandersen, og at de andre havde rimeligvis været hans Skræddersvende og Sypiger.

Den hjertevarme gamle Professor og alle hans Nonner skælvede af Harme. Messen blev øjeblikkelig strøget den Dag. Professoren, der var Lokalmeddeler til den stedlige kirkelige Presse, gik øjeblikkelig til Telefonen, apoplektisk blaa i Hodet. Nonnerne satte en mægtig Fromage paa Bordet og udfærdigede en hjertegribende Klage for Helligbrøde. Og den afstraffede Kusk, der var Lokalmeddeler til den lokale Fritænkerpresse, udarbejdede med Professorens Bistand en lang beediget »Rapport over det stedfundne farisæiske, hykleriske og skinhellige Overfald« og sendte den dels til Politiet, dels til Pressen med sit og Professorens Billeder.

Og mens Aleksandersen og hans Følge i Morgenglansen vandrede videre til næste By, var Autoriteterne dér allerede underrettet om deres Komme, og Hævnen hang over deres Hoveder.

Det var den gamle Skoleby, Leons, Regeringsraadens, Turcos, Melbas og Rafaellos Barndomsby. Men næppe havde de betraadt de ærværdige Gader, før Politiet lod hele Selskabet anbringe i Detentionslokalet og arresterede Aleksandersen.

I RETFÆRDIGHEDENS HÆNDER

Arresteret! — Aleksandersen!

Han saa sig om i Arrestcellen, mørk, sort, snæver, stinkende. Et Vindue med Gitter for, en Mistbænkramme med Halm i og et skident Tæppe. . . .

Arresteret midt paa Gaden! En raa grov Haand, der ruskede ham i Frakkekraven, saa alting sejlede rundt for ham . . . En Sværm hylende Drenge i Hælene og rundtom i Vinduerne morgensure Ansigter, hvis Øjenstene næsten stak efter ham i Foragt og Afsky . . . Disse idiotiske Hyl af Drenge, der ikke vidste, hvad de hylede efter, disse idiotiske Sure-Tryner af Voksne, der ligesaalidt vidste, hvad de var sure for.

Hadet steg op i ham, glødede og brændte som en Feber i alle hans Aarer over denne Forsmædelse.

Denne Celle, sort og skiden som et Brændeskur, han kunde have sprængt den i Trods, sparket den fra hinanden. . . .

Hvad havde han gjort? Ingenting. Var det for den drukne Slubbert, som han havde jaget ud og passe Børnene? . . . Umuligt. Han var jo falden til Føje. Samvittigheden havde slaae ham. Var det for disse ugidelige Nonner, som han havde sat Fart i? . . . Umuligt. De havde jo trakteret ham bagefter. Samvittigheden havde slaaet dem.

Han havde jo ikke gjort andet, end hvad ethvert sundt, stærkt, frisk Menneske vilde have gjort. De lod vist nok smukt være med at gøre ham noget for *det!*

Haa —! I Morgen vilde de samme grove Fyre blive nødt til at lukke ham ud igen og med tusinde Undskyldninger og flove Buk følge ham til Døren.

Der var da Retfærdighed til her paa Jorden.

Og saa havde han prøvet det Æventyr med! Se sig om, det var jo ogsaa netop det, han helst vilde: se alt og prøve alt! Han var jo en Gæst — en Gæst i Støvet.

Hvor det svalede ham, hvor det beroligede ham! en Gæst i det altsammen!

En Lem gik op; et Bræt med Brødskorper og et Krus Mælk blev skubbet ind, og Lemmen atter smækket i.

Aleksandersen lo kosteligt.

Det skulde vist være en Slags Straf, denne Føde, og saa var det hans kæreste Maaltid. Han nynnede, spiste, og kiggede ud mellem Gitterstængerne til den By, han daarlig havde faaet set og forklaret, Skolebyen, Leons, Regeringsraadens, Turcos og Melbas Barndomsby, hvorfra saa mange Storfugle var fløjet ud over Menneskeheden.

Dérovre laa Bakken, hvor Leon Achilles som Dreng havde splittet et Bønnemøde med sin Spot. Og da Hævnens Lyn slog ned i en Træstub ved Siden af, svingede han Hatten mod Tordenskyerne og raabte de berømte Ord: »Du sigter godt, men du rammer skidt!« —

— Hvorefter en rasende gammel Kærlighedsapostel drev til ham med sin Stok og flækkede hans ene Øre af.

Og dér laa Skolebiblioteket, hvor Turco og Melba engang havde spillet Skak to Døgn i Træk uden Søvn, uden Mad, uden levende Ord. Nu spillede de om Folkekenes Millioner.

Og dér laa Skolerne, de mægtige Skoler . . . til højre de gudelige Skoler, hvor de Børn, der skulde gøres troende, blev optugtet i Gudelighed, og til venstre de store Fritænkerskoler, hvor de Børn, som ønskedes gjort til Fritænkere, fik en fritænkerisk Optugtelse.

Aleksandersen kunde se de gudelige Børn staa og række Næserne op over Plankeværket og kigge over til de fritænkerske Børn, der stod med Næsen over deres Plankeværk og tittede over til de gudelige. De maatte ikke komme sammen, før de var *færdige,* og Meningerne sad fast.

Men midt imellem laa en lille Park, hvor Lærerne fra begge Skoler i Frikvarteret sad sammen og fortærede deres Skolemad i Forening, og snakkede tørt om Ferier,

Bonus og Lønningstillæg . . . indtil Klokken ringede og de skiltes — og nogen af dem, der før havde Timer i den gudelige Skole, skulde op og give Timer i den fritænkerske Skole og omvendt . . . saa sat . . . saa slideligt.

— Udenfor Gitret kom en Mand til Syne: Er det Hr. Aleksandersen? — Vel. Deres Sag staar meget daarligt, min Herre. Usselt.

— Men jeg har jo ingenting gjort, sagde Aleksandersen og blev hed i Hovedet.

Meget muligt, sagde han og fortalte Aleksandersen, hvordan Sagen stod: Dersom Aleksandersen havde befundet sig i en sløvt og uinteresseret Jurisdiktion var Sagen mulig bleven afgjort paa denne naive Maade. Men uheldigvis var han kommen i Lag med en dybt aandelig interesseret Egn, hvis Befolkning igennem Menneskealdre havde Berømmelse for sine aandelige Interesser, og hvor alt derfor blev afgjort ved en aandelig Styrkeprøve mellem de to aandelig højkultiverede Partier: Kirkepartiet og Fritænkerpartiet.

I en Menneskealder havde en fritænkersk Redaktør for det mest læste Blad gjort hele Egnen fritænkersk. I ti Aar havde han imidlertid ligget hen affældig og med Igler paa Hovedet. I Mellemtiden havde hans kirkelige Hustru set sit Snit til atter at farve Læsekredsen kirkelig. Ved hans Død maatte Enken imidlertid sælge fjorten af sine mest kirkelige Sogne til et Fritænkerblad, der til Gengæld afstod otte fritænkerske men daarligt annoncerende Postdistrikter til den kirkelige Presse, der i de sidste Tider havde haft nogle Børstab og derfor desværre maattet realisere nogle af sine frommeste Sogne.

Under disse vekslende aandelige Omskiftelser var Læserne ganske vist blevet noget desorienterede ved snart at være Fritænkere snart gudelige. Men de fleste havde efterhaanden faaet nogenledes klart Begreb om, i hvad Baas de for Tiden hørte hjemme, og havde i den sidste Tid stemt efter en Snor, hver efter sit Blad.

Ulykken var imidlertid den, at Aleksandersen gennem Fragtmandskusken havde lagt sig ud med Fritænkerpressen og gennem Professoren med den gudelige Presse, saa det saa jo ud, som om han var forladt af baade Guder og Mennesker. Baade Dommer, Nævninger, Sagførere, Skrivere, Arrestforvarer, Betjente og Natvægterne med betragtede Sagen som oplagt. Selvfølgelig vilde der blive afholdt Forhør m. m. Aleksandersen kunde glæde sig til, at alle Former vilde blive overholdt paa det mest betryggende, paa det punktligste. Men den endelige Dom var forøvrigt allerede skrevet og laa i en blaa Konvolut i Dommerens højre Frakkelomme. Aleksandersen vilde faa to Aars Fængsel, Skadeserstatning til Professoren, Kusken og Nonnerne samt Salær til Sagføreren, som vilde sætte megen Pris paa at faa Halvdelen i Forskud.

— — —

Aleksandersen sov ikke meget den Nat.

Men næste Formiddag tog Sagen som ved en Styrelse en ganske uventet Vending . . . takket være de to Blade: »Lygten« og »Trompeten«, hvoraf »Lygten« var oplysende Organ for det højeste Fritænkeri og »Trompeten« var Forkynder af den højeste Gudelighed.

Den vagthavende Redaktionssekretær i »Lygten« var rent privat en meget gudelig Mand. Da han modtog Kuskens Referat om det »skinhellige, farisæiske Overfald« m. m. puttede han det stille i Papirkurven.

Den vagthavende Redaktionssekretær i »Trompeten« var derimod privat en gudsforgaaen Sviregast. Da han modtog Professorens Referat, sagde han: »Saa, der har vi sgu det gamle Vrøvl igen!« Han ringede »Lygten« op: Har I ogsaa faaet den Historie med en Aleksandersen? Ja, svarede »Lygten«. Vi vil sgutte ha' den i »Trompeten«, sagde han. Vi vil den ondeme heller ikke ha' den i »Lygten«.

Og saa puttede de den begge i Papirkurven og gik hjem.

Men lidt efter kom Faktoren op i »Trompeten« og manglede en halv Spalte. Ingen var der paa Kontoret. Han bandede Huset halvt omkuld, ragede i Papirkurven, fandt et Stykke Manuskript af tilstrækkelig Længde, og Dagen efter var Professorens Fremstilling i »Trompeten« med et hæftigt Angreb paa »Aleksandersen«.

»Lygten« var nu nødt til næste Dag at bringe et glødende Forsvar paa Aleksandersen; dette lammede ganske Dommeren, der nu ikke længer vidste, til hvad Side han skulde dømme.

Dommeren selv var privat en from og religiøs Mand, der var en Fjende af alt Fritænkeri og sympatiserede med Nonnerne. Byens Flertal gjorde det samme, men da Kirkepartiet ved et Par forkerte Dødsfald havde faaet nye Førere, som ikke stod i Afhængighedsforhold til Autoriteterne, var det en fast Mening blandt Sagførerne, at Folkets betydeligt voksende Religiøsitet rummede en Fare i de nye Mænds Haand, hvorfor de konsekvent havde begyndt at modarbejde Nonnerne, der havde paatænkt at bygge paa en Grund tilhørende Dommerens Svigersøn, naar denne blev forflyttet. Men Jomfruhuset i Raadstugade havde Kig paa den samme Grund og Løfte derpaa. Nonnerne havde da tilbudt Bordelmadammen en fortrinlig Grund tilhørende Klostret beliggende i en yngre Del af Byen og derfor formentlig mere indbringende. Nonnerne i Klostret havde endog haft Fællesmøder med Pigerne i Bordellet om en Fællesoptræden mod Sagførerpartiet. Kirkepartiet truede derfor med at gaa i tre Stykker og Fritænkerpartiet i fire, dersom henholdsvis Dommen blev en Frifindelse eller en Domfældelse. Dersom Aleksandersen nemlig blev frikendt, fik Dommeren »Trompeten« paa Nakken, hans Svigersøn fik ingen Forflyttelse, men Klostret fik ikke Byggegrunden. Blev Aleksandersen domfældt, fik han »Lygten« paa Nakken. Svigersønnen kom væk, men »Lygten«s Førstemand rykkede frem i Byraadet.

— Sagen kunde imidlertid ordnes ved et Mageskifte, dersom man kunde erhverve en Grund tilhørende en gammel Skomagerenke, Svigermor til anden Skriver paa Kontoret.

Med Passer og Lineal kunde det altsaa regnes ud, hvad der var det klogeste, dersom man vidste, hvor man havde Skomagerenken?

Dommeren havde derfor tillige for Sikkerheds Skyld omhyggelig udarbejdet en Frifindelsesdom med Præmisser og Konklusioner, Paragraffer og Anmærkninger, og lagt den i en gul Konvolut i venstre Frakkelomme og var nu parat til at se Tiden an.

Hele denne Fremstilling fik Aleksandersen næste Morgen gennem Gittervinduet af sin Sagfører, der sindrigt snøvlende paapegede, at nu gjaldt det altsaa om, hvem der kunde sikre sig Skomagerenkens Grund. Dér laa faktisk Sagens Afgørelse, nemlig hos anden Skriver paa Kontoret.

Aleksandersens Hjerte glødede af Væmmelse. Hvad var dette for en By fuld af Lusangler og Skidtvigtigheder, der skulde regne sindrigt ud med Passer og Lineal, hvad ethvert sundt og frisk Menneske maatte kunne svare paa uden Sekunds Betænkning. Det forekom ham som Lusegøen, al denne Gudelighed og al dette Fritænkeri, der laa i Haarene paa hinanden, fordi de var lige snottede og skidtvigtige begge to.

— — —

Da hørte han i det fjerne et voksende Brus, Hurraraab og Fanfarer. Det var Ungdommen, de uhyre Ungdomstog, som hvert Aar ved Høstens Tid med Faner og Fanfarer kom gennem Byen paa Vej ud i Verden.

Snart dirrede Arrestens Vægge af de skingrende Røster, den endeløse Jubel, der steg og steg og aldrig vilde falde til Ro.

I tre Dage var Ungdommen i Byen. Hver Seng var optaget, hvert Loft, hvert Bræddeskur, og stadig kom og kom der nye og atter nye under Fanfarer og Fryde-

skrig, der ligesom forvandlede den mugne lille Ravneby og fyldte den med en Atmosfære af febertindrende Længsel.

Rastløst, bævende gik Aleksandersen rundt i sin snævre Celle. Det lokkede, det kaldte, dette Brus, denne Livsjubel, der var som en Aabenbaring af det, som havde været hans hele Væsens inderste fuldeste Længsel.

Paa Tredjedagen dundrede det paa Fængslets Dør. Ungdommen havde faaet fortalt, at Autoriteterne holdt en uskyldig Mand i Fængsel, og havde derefter omringet Arresten.

Den kirkelige Redaktør laa altid paa Kant med de Unge, fordi han havde en skæv Næse, — og formaaede intet over for disse brusende Skarer. Dommeren selv, der kom farende med en blaa Konvolut i den ene Lomme og en gul i den anden, blev fejet til Side. Fængslet blev brudt og Aleksandersen i stormende Triumf baaret gennem Gaderne. Og da nogen fortalte, at Torbine var hans Kone, blev hun baaret bagefter i Guldstol, og da de opdagede, at hun havde blaa Sokker med hvide Taanæser, vilde Jubelen ingen Ende tage. Alle vilde se dem, alle vilde høre, hvad de hed, og Aleksandersens og Torbines Navn hvirvlede over den hele By. For de unge var det deres første og største Æventyr her i Verden, at de havde befriet en Mand af selve Fængslet, og de vilde huske hans Navn til deres sidste Stund.

Det var som den sindige gamle Bys sure Gader var bleven fyldt med en balstyrig Oprørsaand.

Unge indespærrede Karle og Piger sprang ud fra Vinduer og Lemme — de vilde med! ud i den æventyrlige Verden, ud i Ungdommens Vandring.

Karoline, Karoline, Spinaten bli'r kold, raabte en vred gammel Kælling i et Tagvindue og truede ned . . . Og straks lød det hele Gaden igennem med lystige Raab: Karoline! Spinaten bli'r kold! — hører du?

Den gamle smækkede Vinduet i, saa Ruderne raslede ned.

Der udgik en sand Feber, en Udlængsel, en Hjerteuro fra denne syngende, leende, randselklædte Sværm, som bølgede i Stræder og Gyder, havde sagt Farvel og vendt Ryg til baade Skole og Hjem, og i saa uhyre Vandreflokke var paa Vej ud i den fremmede, mærkelige Verden, dens Frihed og ukontrollerede Glæder.

I Raadstugaden var et Jomfruhus. Der var ikke Tale om, at Byens ærværdige Borgere kunde slippe ind for Ungdom. Huset var som en belejret Fæstning. Trappen stod ganske fuld af Sko. Et Par Træsko stod helt ude paa Tærskelen.

Aa Gud! Det er Mogens! raabte en enøjet Kone — jeg kan kende ham paa Træskoene, og saa jamrede hun og tog paa Vej, fordi hendes Mogens for Tiden var derinde og skille sig af med sin Uskyldighed.

Aleksandersen stod ved Trappen med Mariorgia, Torbine, Fyrstinden og Biskoppen.

Der var et Pres — der var et Brus.

Regeringsraaden, Turco og Melba kom masende frem.

De stod foran Æblekælderen under det mægtige Ahorntræ, der bølgede i Vinden med gule Grene og spredte en Regn af svirrende Frø ud over Unge og gamle, over Trappefliser og Rendestene.

Ak, ak, sagde Biskop Asser, om tyve Aar, hvor er de saa? . . . og han saa op i Ahorntræet: Det styrtregner med Frø, og hvor mange af dem bli'r til Træer?

Tænk, sagde Fyrstinden og greb Mariorgia i Armen, det var her, han boede, han »Fjerdingsfyrsten«, her i denne Æblekælder.

Her lurede han altid Leon op, naar han kom fra Skole, sagde Melba. Han var stærk — aa — og vittig — Leon havde døbt ham »Fjerdingsfyrsten«, fordi han altid gik med Skarnfjerdingen.

Han var i Grunden Leons Overmand, sagde Turco lunt.

Saa, sagde Mariorgia køligt, hvad blev der saa af ham da?

Blev a' ham, sagde Regeringsraaden og blæste. Ja — hvad bli'r der af dem, som ikke naar op og bli'r til noget?

»Fjerdingsfyrsten« havde store Evner. Han manglede bare Uddannelsen, sagde Melba tørt.

Det var værst for ham, sagde Regeringsraaden.

Hvad man mangler, faar man skaffe sig, sagde Mariorgia. Det maa hver Ræv i Skoven. — Hys. Dér er Leon! sagde de og talte hastigt om andre Ting.

Pollux! Pollux! raabte de Unge.

Alle stirrede op over Gaden, hvor en ung Fyr med en Drage i Haanden løb over Tagene, sprang fra Hus til Hus — jodlede, jublede, hujede af Livslyst og Ungdomsbrus. Leon stod betaget og stirrede op.

Livagtig som Fjerdingsfyrsten! raabte han.

MELLEM UNGDOM

Dersom Efteraarets Blomster kom i Besøg hos Foraarets Blomster — —

— Saadan saa det ud næste Morgen, da de rynkede afflorerede Voksne med Plastre, Saar og skæve Grimacer kom løbende ned ad Trapper og Tærskler for at sige Farvel til Ungdommen, der kaad og rødmusset stod rejsefærdig under Vindver og Gelændere.

Aa glem nu ikke de Remser og Husraad, vi har lært jer, raabte de gamle. Aa søde Børn, pas paa jeres Penge og svær paa jeres Knæ, at I aldrig vil glemme jeres Børnelærdom eller sidde tretten til Bords, og kommer man og vil fortælle jer noget andet end det, vi har gaaet og fyldt jer med, saa hør ikke paa dem! Stop Fingrene i Ørerne og løb, alt det Benene kan rende!

Fanfarerne lød. Under Jubel over Jubel vandrede Ungdommen afsted, og Byens Gader blev tavse og tomme.

Aa Gudskelov, vi blev skilt ved dem, sukkede de gamle og tørrede Øjnene. Det var endda en stor Let-

telse. Bare nu ikke Kaffen blev kold. — Og saa gik de ind.

Og ogsaa Ungdommen tørrede Øjnene og sukkede ud: Aa Gud ske evig Lov, at vi endelig blev dem kvit med al deres Klynk og Plageri.

Som en Strøm af skummende Champagne væltede de ud af Byporten.

Himlen stod sort af Uvejrsskyer og Løvfaldsstorm.

Tag jer i Agt! Det er Dødsstormen! formanede de sidste kuldskære Voksne, trak Kraven op over Ørerne og skyndte sig hjem bag de lune Bymure.

Men de Unge kendte ikke til at fryse. De jublede i Vindstødene og satte Drager op i Dødens Storm.

Aa, hvor er de friske, sagde Mariorgia.

— — —

Hvide Knokler af gamle Præster og Degne stak frem af en Kirkegaardsskrænt.

Pas paa, det er Dødningeben! raabte en fed Grevinde forfærdet. Hun kom kørende i Kaleschevogn med 8 Mopper og èn Dunk Hoffmannsdraaber og delte Traktater ud til de unge.

Men de unge havde hverken Respekt for Traktater eller for Dødningeben. De rykkede Knoklerne løs og sloges med de gamle Præster og Degne. Og han, der havde sprunget paa Tagene i Byen, Pollux hed han, kastede et brunt gammelt Dødningehovede op i Kaleschevognen til den hellige Grevinde.

Værsgo', det er din Stamfar, raabte han, saa Grevinden skreg og daanede, Hestene stejlede, Mopperne halsede, og Vognen maatte køre ned i en Mergelgrav.

Aa, hvor er de morsomme, raabte Mariorgia og lo, saa hun havde Taarer i Øjnene.

— — —

Men de unge var jublende og hujende stormet gennem en Kastaniealle med alenhøjt Løvfald. Dér kom de til en gammel Granitportal med aabne Porte, og med tusind skingrende Fryderaab strømmede de ned i det evige Foraars Dale.

I de gyldne Ungdomsdale —
aa hvor glad vi vandred dèr!
Dèr var Kvidder, Sang og Tale,
Uskyldsglans om Blomstertræer.
Stormens Brus i sorte Kroner,
Sørgeklokkens triste Lyd
bares blot som skønne Toner
ned i Ungdomsdalens Fryd.

(Biskop *Asser:* Ungdomsdalen).

Syng, Mariorgia, raabte Leon bevæget. Du er Ungdommen selv. Ungdom i Jubel og Graad bæver i dine Toner. Det maa være noget for de unge.

Og Ungdom i Trods og Storm bor i Leons Ord, raabte Fyrstinden. Det maa være noget for de unge.

Sæt jer smukt ned rundtomkring, sagde Biskop Asser mildt; han havde aldrig været saa glad bevæget.

De unge tøvede.

Hun er verdensberømt, sagde Regeringsraaden, og de voksne satte sig rundtom i Nyde-Stilling, mens Mariorgia med jubelbævende Stemme begyndte.

Vi vil ikke sidde og høre paa de Hyl, raabte Pollux til de andre, og lidt efter var de alle afsted henne imellem Æbler, Druer og herlige Frugter, der hang midt imellem duftende Blomsterklynger.

Gud, hvor er han raa, den Knægt, raabte Fyrstinden, mens Mariorgia med Vredens og Skuffelsens Taarer standsede sin Sang. Men paa Leons Anmodning blev de alle siddende og høre Sangen til Ende, saa fulgte de i værdig Ro efter de unge og beundrede alle meget den vidunderlige Have.

»Intet Raab af jordisk Slethed
trængte ned i denne Dal.
Intet Pust af Dødens Træthed
vifted ind ad dens Portal.

Sang og Kvidder klang og klirred,
Foden svæved over Grus.
Hjertet som en Klokke dirred,
Pulsen hopped som en Mus.

(Biskop *Asser:* Ungdomsdalen).

Her er ved Gud naivt, sagde Mariorgia træt og medynksfuldt.

Aleksandersen vendte sig forbavset og saa paa hende. Det var Synd, syntes han. De vidunderlige Unge med de prægtige Legemer og lykkedrukne Sanser! Var de naive? Og Haven, Luften, Krattet, Frugterne! Alt glimrede og flimrede, som malet med Solstraaler og Dugdraaber. For dem var Verden ny og ung, som var den skabt i Nat. Nyfødte Lærker skingrede i Luften. Nyfødte Blomster stod ved Vejen og drejede sig i Solen. Ingen Erindringer, ingen onde Minder satte Pletter foran dem. Var dette naivt?

Og der stod Mariorgia, Leon, Fyrstinden, Biskoppen. . . . Deres Øjne havde mistet Friskhedens Glans. De saa mere skarpe og stikkende ud. Et Sløvhedens Støv var over deres Sanser. For dem var Verden gammel, plettet af gustne Erindringer og Minder. I Gærdet sad gustne gamle Lærker og lusede sig, ved Vejen stod Rester af gamle Blomster, som ikke mer var unge. De selv var tunge af Minder. Saa kaldte de Verden for tung af Minder. Var dette ikke lige saa naivt?

— — —

I Dalen laa en Æventyrby.

Dér laa den livagtig med Storke paa Tagene. Gamle Koner sad i Vinduerne og nikkede ud til de unge, og Bække med Mynter og Forglemmigejer rislede under Broerne.

Men er her ingen Folk, raabte Ungdommen. Her er jo saa stille som til en Bispevisitats.

Hys, hys, kom nogen paa Hosesokker og hviskede, kom her, her! — om i næste Gade!

De gik om i næste Gade. Der var stuvende prokkende fuldt af Folk.

Vorherre var netop paa sin Vandring kommen til Byen og taget ind paa Kroen, hvor han sad og holdt Visitats og Dom. Fanden sad i Skænkestuen ved Siden af med fem Slags Pølse foran sig og en Flaske Akvavit og skar af en Ost. Og udenfor stod Folk som Sild i en Tønde og kiggede ind ad Vinduerne. Engang imellem var der nogen, der raabte: Nu kommer de! Saa gav det et Sæt i dem allesammen, og mange skreg og gav sig til at løbe.

Med største Anstrengelse fik Aleksandersen Næsen indenfor Krostuedøren, hvor Vorherre, gammel og hvidskægget, sad i en Lænestol og holdt Dom i en Sal prokkende fuld af Folk.

Og det var rigtige Folk. Det var ikke Malerifigurer i Gevandter, men rigtige naturlige Mennesker, vore egne Slægtninge og Bekendte, fra Gader og Stræder.

Det var næsten det alleræventyrligste.

Paa højre Side stod alle de Hellige, Missionsfolkene. Dér var de hellige Fiskehandlere fra Skagen. De var bleven saa tykmavede i Krigstiden, og hvergang Vorherre saa den Vej, kunde han ikke lade være med at kigge ned paa deres Maver. Saa blev de forlegne og trak Maverne ind. Deres Fruer var mødt i deres nye Plydskaaber til 400 Kr. og kostbare Pelskraver. De duftede som Bundtmagerbutikker af Pelsværk, og Skindhandsker og alle Pigerne fra K. F. U. K. var mødt i hvide Kjoler, hvide Støvler med høje Hæle, hvide Handsker og Hatte saa brogede som en Papegøjeflok i en Palmetop og hvide Slør og blaa Slør. De duftede af Eau de Cologne, saa Vorherre kom til at nyse, hvergang han drejede sig om ad den Kant. Bag ved dem stod nogle fattige Frelserpiger, som var bleven skubbet tilbage og som Gang paa Gang rettede sig paa Tæerne og rakte Hals for at faa et Glimt af Vorherre at se oven over K. F. U. K.ernes pragtfulde Hatte. . . . Og hvem var der

mer? Aa dèr var saamænd alle I andre Hellige fra Skagen og Sæby, alle I forfærdelig rare baade Skolelærere og Garvere og Trommeslagere, som ikke gør en Kat Fortræd. I har tidt nok sendt os andre til Doms og syntes, det gik nemt nok, og det gik det ogsaa. Nu er det Jeres Tur at skulle til Dommedag, mens vi andre sidder ved Blækhuset. Værsgo og gaa bare indenfor i Krostuen! Der er snart smækfuldt. Den gamle Mand i Lænestolen dèr er Vorherre. Og tag Jeres Sommergæster med Jer. Ham Stiftsprovsten dèr, den lille, og den anden Stiftsprovst, ham den lange med Kors og Medaljer paa og et Ansigt som en Hyæne. Og hende dèr, Damen med Sørgesløret og Stanglorgnetten. Og Provsten fra Torslev, tag ham med! Gaa ind, gaa ind, Børn! og luk for Trækvinden. Vorherre er gammel .... I Hellige staar her til højre, bevars, paa Hæderspladsen! Over til venstre staar alle vi Vantro og Socialisterne. Dèr er Smeden med Glasøjet, dèr er Pudseren, dèr er Nielsen fra Heden, og dèr er vores gode Ven Red. Swanholm fra Frederikshavn, ham med Brillerne. Og midt imellem dem, stejl og næsten virkelighedsfjern staar Materialisten med sit elektriske Høreapparat.

Saa kører vi videre!

Nu du dèr, sagde Vorherre og gjorde Tegn til den tørre lille Stiftsprovst.

Stiftsprovsten traadte frem, mens han gned sig sagte i Hænderne, anspændt og sikker.

Hvad er det, du er? spurgte Vorherre.

Jeg er Stiftsprovst, kære Herre, sagde han og gned Hænderne.

Hvordan? Jeg troede ellers, det var dig, der blev Biskop i Aalborg, sagde Vorherre.

Paa ingen Maade, sagde Stiftsprovsten smilende. Jeg vilde nødig forveksles med ham, jeg har tværtimod gjort mit til . . .

Du *kunde* ha bleven det selv, ikkesandt? spurgte Vorherre bestemt.

Ganske vist, Herre, sagde Stiftsprovsten forvirret, men . . . .

Hvorfor afslog du da?

Mit Embede som Stiftsprovst gav mig tyve Tusind om Aaret. Biskopembedet derovre var derimod yderst daarligt aflagt, fem Tusind, tror jeg, og som en af dine ældre Tjenere, Herre, saa . . .

Vorherre saa paa ham, saa han gik i Staa. Der gik et Pust af Befippelse over Flokken tilhøjre. De hellige Fiskehandlere med deres fyrre og halvtredsindstyve Tusinde gjorde sig saa smaa som muligt.

Vorherre vinkede til Stiftsprovsten om at fjerne sig. Det gjorde han forbløffet, bukkende og hændergnidende. Der var noget, han vilde sige, men fik det ikke frem.

Vorherre vinkede den anden Stiftsprovst frem. Missionsfolkenes Kinder blev hvide som Mel og med røde Pletter i Midten.

Statelig, som i en Domkirke, med helgenfoldede Hænder, var den anden Stiftsprovst traadt frem.

Vorherre saa i sin Lommebog: Var det ikke dig, der var saa haardt paa Nakken af ham, Arboe-Rasmussen?

Jo, elskede Herre, sagde han med Hovedet paa højre Side.

Er det ikke dig, der er en uforsonlig Stridsmand for den rette Bekendelse?

Jo, Herre og Mester, sagde han med Hovedet paa venstre Side.

Tag den Fjer af Hatten, sagde Vorherre til en af de tykkeste Fiskehandlerfruer og vendte sig derefter paany til Stiftsprovsten:

Elsker du Jesus? spurgte han ham:

Over alt, Herre, sagde han og lukkede Øjnene.

Og har betænkt din Sjæls evige Salighed? spurgte Vorherre.

Jeg tænker aldrig paa andet, sagde Stiftsprovsten med Eftertryk og saa paa Vorherre som paa en sød Ost.

Og hele Missionen gav sig nu med eet til at lovprise

Vorherre. De sang, de knælede, — de trængtes om ham, kyssede hans Hænder, hans Frakkeskøder; de roste ham og smigrede ham, ligesom naar en Samling Kammerjunkere og Hofmænd er i Audiens.

Stille, raabte Vorherre og kastede et hastigt Blik ud af Havevinduet til Ungdommen, der uanfægtet legede Kærester og kravlede i Kirsebærtræerne.

De hellige blev meget betuttede. De havde jo ment det saa godt. At blive rost og smigret af underdanige Undergivne var jo dog den højeste Salighed, de selv vidste og drømte om.

Men Vorherre havde med den yderste Afsky og Ækelhed vendt sig bort fra de helliges sødladne Tilbedelse, og hans Blik faldt paa Socialisterne, der stod ovre til venstre og saa paa Uret og hviskede sagte.

Hvem er du? spurgte han pludselig.

Hvadbehager? spurgte Materialisten forbavset og satte Høreapparatet frem paa Brystet.

Maa jeg indskyde, at han er temmelig stærkt tunghør, bemærkede Swanholm.

Gaar du i Kirke? raabte Vorherre — højere.

Nej uha, sagde Materialisten og lo stilfærdigt, der er længe imellem da, tilføjede han lystigt.

Har du tænkt paa din Sjæls Salighed? spurgte Vorherre.

Det har jeg saamænd aldrig haft Tid til, sagde han og lo, jeg sidder baade i Melordningen og Sukkerordningen, i Alderdomsudvalg og Budgetudvalg og det hele. De kan selv regne ud, hvad Tid der saa kan blive tilovers.

Maria valgte dog den bedre Del, sagde Provsten, da hun satte sig for at høre Forkyndelsen.

Hvem skulde saa sørge for Smaafolkene i Byen, sagde Materialisten. De kan ikke leve af det, de faar i Missionshuset.

Og I hellige kunde ikke ha hjulpet ham med noget af hans Arbejde? spurgte Vorherre.

Jo pyt, sagde Smeden.

Hvordan skal det her forstaas? sagde Vorherre.

I Hellige er ikke optaget af andet end jer selv, og jeres egen Frelse, skrabe Penge sammen til jer selv og hænge Plyds og Pelsværk paa jer selv . . . men de vantro herovre har haft saa megen Betænksomhed for Jer og andre, at de ikke engang har haft Tid til at være optaget af deres egen kære Frelse? Hvordan skal det forstaas?

Der var lydløst stille. De fornemme Fiskehandlerfruer maabede af Forskrækkelse bag Slørene, saa de kom til at ligne deres egne Mødre, der var saa fattige, at de gik og samlede Kokasser til Vinterbrændsel.

Maa jeg indskyde en lille Bemærkning? sagde Swanholm . . . men i det samme lød der et forskrækkeligt Rabalder inde fra Stuen ved Siden af, hvor Fanden opholdt sig.

Han havde siddet over de lokale Blade og studeret Dødslisterne for de sidste Par Uger, da en lille Plakatdreng kom ind og smed et Par Plakater paa Bordet og løb videre.

Fanden tog Plakaten. »Offentligt Møde i Aften«, stod der. »Overretssagfører Staal kommer!« Og nedenunder: »Kom og se mig, før I dør«. Og nederst nede: »Vi undertegnede 27 ansete Borgere i Byen anbefaler herved alle vore mindre ansete Medborgere at komme og høre, hvad Overrets . . . .

Men Fanden kom ikke saa langt som til Underskrifterne. Han var faret op og ud af Døren, saa Stolen væltede, Bayeren trillede, og Pølsemaden gik i Gulvet. Og to Minutter efter rystede hvert eneste Hus i Gaden, og Stenbroen slog Gnister. Det var Fanden, der i rasende Jag flygtede af Byen i lukket Vogn, saa hurtigt, som fire Heste kunde galoppere . . . og forsvandt i Syd.

Øllet var ikke løbet af Flasken, før Døren fra Sidestuen gik op, og Vorherre stak Hovedet ind. Han saa Plakaten paa den væltede Stol og tog den op og læste . .

gik saa hastig ud i Køkkenet, betalte sin Regning og forlod i største Skyndsomhed Kroen og Byen og forsvandt i Nord.

Derudenfor var Ungdommen allerede paa Træk videre. Den havde overladt til de Voksne at interessere sig for baade Gud og Fanden, havde i Stedet for gennemstrejfet Æventyrstadens Frugthaver under baade Sang og Spøg og Kys og Latter, og var nu utaalmodig paa Vandring videre, da Overretssagfører Staal med Følge til Hest kom sprængende nedover Djævlebakkerne i Øst.

I Kroen Bathseba havde Anden været brændt paa, i Nain havde Majonnæsen været sveden, i Efata sprang hans ene Mansjetknap osv. osv. Stærkt forsinket kom han derfor nu susende 14 Mand høj, men da var Vorherre forsvunden i Nord og Fanden i Syd. Ungdommen protesterede bestemt imod at gaa med hen i Missionshuset, men vandrede videre mod Øst; Overretssagføreren holdt da i Hast et lille Helliggørelsesmøde, hvorefter han lod sine Støvler børste og atter forsvandt over Paradisbankerne i Vest.

— — —

Ungdommen var kommen op paa Bakkehøjderne.

Deroppe gik Stormen med Bulder og Brag i Grenene af en Kæmpeeg.

Pollux var kravlet op i Toppen for at se til Verdens Ende.

Grevinden med de 8 Mopper sad i sin Kalesjevogn og fægtede rasende ad ham med sin Parasol.

Med eet lød et Skrig fra Ungdommens Tusinder og atter Tusinder, og Pollux styrtede ned og laa død og blodig foran Grevindens Vogn.

Gaa fra ham, skreg hun, rør ham ikke, den forfærdelige Hedning og Gudsbespotter, den Hoerkarl, den Bander, den Oprører, den Tyveknægt, den Slagsbroder. Evig Straf for det, du har gjort mod mig og alle mine! I Tusind Aar og Tusind til skal du brændes og martres og

pines med klaprende Tænder, og saa Tusind Millioner Billioner Aar til — og aldrig høre op — og, I andre, vogt jer, siger jeg, vogt jer, I afskyelige Knægte og liderlige Tøser. Jeg kalder Vorherre til Vidne paa . . . .

I det samme stod Vorherre midt imellem dem i sin brune Frakke, gammel og graa.

Han tog den døde Pollux op paa sine Hænder, og jo mere han havde været paa Vildveje, des ømmere saa han paa ham, jo mere han havde fejlet, desmere medlidende tog han ham op — strøg Jorden kærtegnende af hans Haar og Pande og tørrede Dødsskummet af den blege blaa Mund.

Saa skrabede han i Jorden, den løvfaldsbrune, og den aabnede sig fuld af lyserøde Roser. Han lagde ham ned i Roser og atter Roser, krum som et ufødt Barn i Mors Liv — og lukkede over ham, nikkede mildt og venligt til de unge og var borte.

De unge stod tause og rystede ved Pollux' Grav. Saa drog de videre over Bakkerne. Men Latteren havde ikke længer den samme Klang. Stormen ruskede og Glansen var borte.

Og Pigerne gik tungt og bredt. De standsede og kastede op og var gule og skæmmede at se. De var frugtsommelige.

Livets korte glade Foraar var forbi, Ungdommens glade Leg, Hjerternes frydefulde Blomstringstid.

Fyldt af underlige Ængstelser arbejdede de sig alle op over Bakkerne: Da saa de et Syn, der fik dem til at forstumme og derefter til at udbryde i høje Skrig af nyt Haab, ny Undren og Betagelse ved dets Storhed og Vælde.

Bag de vigende Bakker, hele Horizonten fuld, saas et Tog, et vandrende Tog af Voksne, Hundredtusinder og atter Hundredtusinder, der vandrede frem, bølgende, følgende, bølgende, følgende —

Det var Livets lange endeløse Landevej.

Jublende, brusende styrtede de unge frem, ned mod

en Perron, hvorfra statelige brede Trapper førte ned til Landevejens Trængsel.

Tilbage paa Bakkerne stod Aleksandersen med sit Følge. Hans Kinder brændte. Han var født i en snæver og ensom lille By. — — Han bredte sine Arme, som vilde han favne hele den vandrende Menneskehed.

LIVETS LANDEVEJ

Aleksandersen og hans Selskab stod øverst paa Trapperne midt i Trængselen af Ungdom og stirrede ned paa Menneskehavet, der larmende trængte forbi ved Foden af Trappen, det tætsammenpakkede Almuehav — — en hed og kvælende Atmosfære stod op derfra.

Her vil vi ikke ned, raabte Mariorgia forfærdet og holdt sig for Næsen med sit parfumerede Kniplingstørklæde.

Mennesker lugter nu engang ikke bedre, sagde Leon Achilles, men Aleksandersen stirrede ned, draget, betaget.

Hvem leder dog dette Tog? spurgte han, men fik ingen Svar.

Hvor kommer det fra, dette mægtige Tog? spurgte han den gamle Portner, der stod.

Ved ikke, sagde han kort.

Men hvor skal det hen da? spurgte han. De kommer i Taage, de svinder i Taage — hvorfor? Hvortil? Hvorfra? Hvorhen?

Ved ikke. Saadan har Strømmen altid gaaet.

Men nogen maa da vide noget, raabte Aleksandersen.

Ved ikke, ved ikke, sa' den gamle forskrækket. Ingen ved noget rigtigt.

Men naar da ingen ved noget, hvor kan de saa gaa saa fortrøstningsfuldt og følge Trop?

Ved ikke, ved ikke, sagde den gamle ulykkeligt. Men der er noget, de kalder Kødets Stad, langt borte, sir de,

og nogen sir Aandens Stad. Men jeg ved ingenting — ingen Verdens Ting, jeg passer bare mine Sager — og han luskede af ind i sit lille Vagthus.

Aleksandersen følte sig underligt draget, som en Pilgrim ved Ganges Flod. Torbine var allerede paa de nederste Trappetrin og vinkede — men Akademiet havde holdt en kort Konference. Nu kom de hen til Aleksandersen; de saa venlige, men meget bestemte ud.

Nu faar De ha Farvel, Aleksandersen, sagde Mariorgia. Vi vil hjem igen.

Øjeblikkelig, sagde Fyrstinden, lidt nervøs.

Hertil og ikke videre, sagde Regeringsraaden.

Aleksandersen saa meget forbavset ud: Men her er jo først Menneskeheden selv, sagde han, den rigtige Menneskehed ....

Ja, hvad skal *jeg* der? spurgte Leon grinende.

I Menneskeheden? I Folket? raabte Aleksandersen.

Jeg er da aldrig saa gal, sagde Leon underfundigt.

Paa ingen optænkelige Betingelser, sagde Fyrstinden ophidset.

Følg nu med os hjem igen, sagde Leon, — til Buddaen, Villaerne og Palmetræerne og det hele.

Min Vej gaar her, sagde Aleksandersen fast.

Saa skilles vore Veje, sagde Leon.

Men med eet svulmede Presset bag fra op til uimodstaaelig Kraft af Ungdomsskarerne, der vilde frem —

Satans da osse, hvislede Turco og Melba, og hele det højfornemme Selskab snurredes og hvirvledes ned ad Trapperne, splittet og hjælpeløst med ned i den store Menneskestrøm, der sporløst lukkede sig efter dem.

— — —

Een Hvæsen og Skrigen som af Tusende arrige Fugle — een Stirren omkring sig af fjendtligt forvildede Øjne saadan var Tumlen og Trængslen paa Livets Landevej.

Voksne med Plastre og Ar, med brustne misbrugte Stemmer, med halve Lunger, med Svulster og Blister, med ildelugtende Haar og Skæg ...... med forkalkede

Aarer og Knokler, med urinsure Ledemod — saadan skubbedes de afsted, tvære, kivagtige og smaalige — evigt forbi, Mænd og Kvinder, paa Livets lange Landevej.

De kendte hver Vorte, hvert Haar, hvert Hul paa hinandens Krop indtil Lede, hver Betoning, hvert Udtryk, hver Underklang og underforstaaet Mening. Enkeltvis, flokvis, parvis lod de sig skubbe afsted med Strømmen, idet de vrippent og bidsk fyldte hinandens Øre med Haanskhed og Spydigheder.

— — —

Ungdommens Rundhed og Livsoverflod var borte. De var som Højsomrens støvede, ormædte Blomster — trætte, irritable. Og derfor kivedes de.

Og da de alle var eens, havde samme Indvolde, samme Nerver, samme Sanser, samme Tunger, og den eneste Forskel paa dem var deres Meninger, saa kivedes de om deres Meninger.

Og da ingen forstod ret meget af disse Meninger, som de var bleven proppet med af Folk, som forlængst var begravet og ikke kunde graves op igen, saa samlede de sig i Flokke, de som var fyldt med samme Meninger, og stirrede fornærmet paa de Flokke, som var fyldt med de modsatte Meninger. Paa den Maade blev de fri for at forklare sig.

Og i Følelsen af deres Mangel paa Argumenter og Forklaringer gav de sig højtklingende Navne, der skulde hæve deres Standpunkter over al Diskussion: De Hellige, de gudfrygtige, Guds egne Børn. Eller: de intelligente, de overintelligente, de kultiverede. Naar Modparten saa tidsidst ikke kunde finde noget endnu finere at kalde sig, gik de ofte hen paa Dril og kaldte sig det stik modsatte: De syndige, de vantro. Bundskikkelige Mennesker gik hen og forfærdede sig selv og andre med at kalde sig: De Ryggesløse, de fordærvede ....

Der var et Kiv og Spektakkel, mens Myldret væltede

afsted, og Støvet baade forude og bagude stod op i hvide Skyer om Livets endeløse Landevej.

— — —

Dag ud og Dag ind, Bakke op og Bakke ned drog Toget sig hen.

Fra Morgen til Aften var Aleksandersen paa Færde. Han var en udpræget Menigmand med større Sans for Ligheder end for Forskelle. Derfor saa han i dette Mylder af nye Ansigter ikke fremmede, men Kammerater. Derfor havde han overalt, selv mellem sine geniale Venner, fundet sig fortroligt som mellem Brødre, og derfor befandt han sig ogsaa her fortroligt mellem alle disse fremmede.

Og dette, som er de store Vandringers Fortryllelse, Fortrolighedsfølelsen mellem vildfremmede Mennesker, fyldte hans Sind med den højeste menneskelige Festfornemmelse. Ægtefolk, Søskende, Husfæller, Foreningsfæller, som tilsidst kender hinandens intimeste Viden ud og ind — for alle disse bliver det en Nødvendighed ved Kiv, daglige Smaaligheder, at holde hinanden saa meget fra Livet, at man ikke smelter helt sammen og udleverer sig helt til hinanden. Men i det store Fællestog af vildfremmede Mennesker, dèr var dette unødvendigt. Og for Aleksandersen, der havde bevaret sit Sind frisk og uvissent, var derfor hver Dag som en ny Oplevelse: Frem, frem, at vandre i Flok med utalte Tusinder, snart hjælpende een, der var ved at segne, snart siddende ned hos een, der har kastet sig paa Vejbredden og givet op.

Han befandt sig til Mode, med et Sind saa stort, som havde han været en Hval, der var kommen klar af de snævre Strande og ude paa det store salte Dyb. Hele sit Selskab havde han mistet, hver, som han holdt af, hver, som han kendte, og dog befandt han sig lykkelig, glad og tryg midt i den store Menneskehed, som i eet Bad af Slægtninge og Venner .... selv ubekendt og ubegloet,

som Menigmands Lyst er, som Tykningens sky og vilde Skovdyr.

— — —

En Dag havde han en underlig Oplevelse. Tørstig og træt var han søgt ind i en støvet Barakke, som var rejst ved Vejen. Af dem var der mange.

Han satte sig hen med sit Øl og stirrede ud. Det var den lykkeligste Stund, han havde levet i sit Liv. Glemt var alt, hvad han før havde gennemgaaet — glemt Fortid og Formaal.

Han sad ved Strømmen, Menneskestrømmen, der trak ham forbi. Han havde ingen Hast. Han kom ikke for sent, ti han ventede paa ingen, og ingen ventede paa ham, og han var ikke forladt — ti det var Mennesker, Mennesker, Mennesker, alt hvad der myldred forbi. Han lukkede Øjnene — han hørte Trinene, Larmen, Stemmerne — stadig de samme.

Han aabnede Øjet paany: Stadig samme velkendte Ansigter af forskelligste Slags. Aftensolen forgyldte dem. Uvejrshimlen stod bagved dem. Det var det højtideligste Syn, den største Stund, det varmeste, rigeste Indtryk af Liv og Varme, han havde set: Jeg er een af dem, jeg er een af disse mange, det bævede og jublede igennem ham.

Rundtom ved Bordene i den skumrende Barak sad hel- og halvberusede Folk mellem Driver og Landevejsstøv, som her havde fundet Hvile under Bænke og Borde. De sloges eller stirrede sløvt ud, mens Livstoget endeløst vandrede dem forbi.

Tossetoget, sagde en Stemme. Aleksandersen vendte sig. En lang støvet Stodder laa fyrsteligt tilbageslængt i en Stol med Hatten i Nakken og Benene strakt frem foran sig i en Drive. Hans lange magre Ansigt var gulgraat, hans Øjne skinnede ildgult i Aftenskæret og hans kongelige Øjenbryn foer haanligt op og ned i den furede Pande: Tossetoget, Kaj, sagde han og klappede en klog lille Dreng paa Kinderne, — Tossetoget, Gemma, lo han

og glattede en fjortenaars Pige ømt nedover Haaret. Tossetoget, De der! sagde han og blinkede til Aleksandersen, hvem han et Par Gange havde iagttaget skarpt.

Hvergang han drak, drejede hans kloge smaa Børn deres Hoder og fulgte med Øjnene Glasset paa dets Vej til hans Mund og tilbage til Bordet igen.

Haa — haa — haa! — lo han langt og kongeligt og pegede ud.

I een Flok kom de med en korsfæstet Mand paa en Stang, et andet Sted med en trehodet Gud, en Okse, en Gud med Hammer i Haand, og hundrede Bannere og Emblemer. Bærerne bar, Raaberne raabte, Vandrerne vandrede — fort, fort, fort — i een sløv Ensformighed. Saadan skulde det være, for saadan var'et nemlig.

Men det er jo Aleksandersen, sagde Stodderen pludselig og bøjede sig frem. Aleksandersen stirrede paa ham i Forbavselse. En Tanke slog ned i ham:

Er De »Fjerdingsfyrsten«, spurgte han næsten uden at vide af det.

Den anden gjorde en Grimace af Overraskelse og kongelig Forsorenhed: Jeg kender Dem fra Leons Digt, det bedste, han iøvrigt har skrevet. Jeg kunde ikke selv have gjort det bedre ....

Haa — haa — haa! raabte han, og hans Latter lød som en højrøstet Hulken.

Digter De selv, spurgte Aleksandersen.

Jeg digter — ja, svarede Fjerdingsfyrsten med en Stemme, der skogrede af Haan, Trods og Fortvivlelse, — naar Leon puster sig op som en hel Verden og siger store Ting, saa Kloden summer af Beundring — ved Gud! saa kender jeg hver evigste Ord igen, for jeg har sagt det alt i Forvejen til mig selv i Drømme, i vaagne Drømme, med herligere Ord, med fastere, saftfuldere sivende Ord. Alt det bidende har jeg sagt mere bidende, alt det fortryllende har jeg sagt endnu mere elskovsfyldt fortryllende. —

Har De da aldrig skrevet det ned?

Skrevet det ned, haft det liggende paa mit Papir, de flygtende, vigende Tanker, bundet i Blæk, naglet i Streger ....

Men aldrig givet det ud?

Nej.

Hvorfor dog ikke?

— For jeg er for nervøs, sagde han. Ser De ikke mine Øjenbryn, hvor de farer op og ned i min Pande. Jeg kan ikke standse dem. Har ikke Magt over dem. De tilhører sig selv. Saadan er der ogsaa en Stemme i mig, herinde, der ejer sig selv, ligesom en lille Mand, der kigger ud af en lille Dør, naarsomhelst, midt i hvadsomhelst. Bedst jeg har digtet det største, det vældigste og vender mig om imod Verden og puster mig op for at forkynde det, saa stikker han Hovedet ud af sit lille Hul og siger: Det er Løgn i din Hals, dit skabagtige Svinebæst af en Pralhans! Din Sorg er Parade-Sorg, din Glæde Parade-Glæde, alting Parade og Facade. Det er ikke sandt, siger jeg. Det er ægte. Saa bevis, det er ægte, siger han.

Hvordan skal det bevises? spurgte Aleksandersen.

Ved at holde Mund med alle Herlighederne. Ved at tie mig selv ned.

Kan De det? spurgte Aleksandersen.

Jo Tak. Hidtil er det lykkedes, sagde Fjerdingsfyrsten, — og ved andre kærlige Sjæles Hjælp gaar det nok fremdeles.

Hvad er det for Sjæle, spurgte Aleksandersen.

Aa, et Par fromme Sjæle, der tænker: Hold fast ved det, du haver, at ingen skal tage din Krone. Hvergang jeg har været ved at komme op, — op — op — hvergang jeg har faaet Hænderne over Murkanten, har der været et Par gode Borgere og lempet mig ned igen. For det svær jeg, *var* jeg kommen op, havde jeg faaet Aanderum, jeg havde foldet mig ud i en Pragt, som havde faaet selve Leon til at falme. For *det* er der ved at komme op, komme fri: Man vokser en Tomme paa hver

Led og en Mil i egen Indbildning, og saa gror alle Evner som Græskar paa en Mødding.

Men her sidder vi jo godt alle tre, sagde han og tog Børnene ind til sig — og ser paa Tossetoget, det mest utrolige Syn, og ikke fabler om det, ikke digter om det, ikke gør Forretning med det, ikke deklamerer om det — men ser det, lever midt i det, stumme og glade over at have faaet noget saa mærkværdigt at se, og ikke skulle behøve at lade det gaa videre.

I det samme hørtes høje Raab fra Landevejstrængslen. Fulgt af Forbandelser brød en Mand ud af Rækkerne og tumlede flaaet og forrevet ind i Barakken.

Det var Leon — ak, men hvilken Leon!

Trængt og puffet havde han vandret mellem Hatte og Skæg, Patteborn og Fedtebrød, slasket og slukøret som en Mellemting mellem en Skriver og en Daglejer. Nu og da havde han snublet over noget blødt. Det var Kvinder og Børn, der var styrtet, og nu gik Toget henover dem.

Tilsidst brød han ud, vildt, hensynsløst, *maatte* ud, ud af denne Snæverhed og Hverdag! En Kvinde sank om paa hans Vej med høje Skrig, blev traadt ned og var glemt, og Folkehavet lukkede sig over hende og rullede videre.

Hans Hat hang ned, hans Haar sad skævt, hans Kinder og Øjne, alt var ligesom smusket og snusket af Hverdag og Trængsel.

Han prustede, han fnysede, han pralede, han bandede, han skældte for Æsler og Abekatte, indtil han blev et Centrum for alle i Barakken, fik skabt om sig en Atmosfære af Opmærksomhed og Respekt, den eneste, hvori han kunde drage Vejret.

Børn, Børn, raabte Fjerdingsfyrsten, ser I, Kaj, ser I, Gemma, det er Leon Achilles, den store Leon, se paa ham med jeres smaa Øjne! Velkommen, Leon, velmødt, du gamle Ven, her i Rendestenen!

Som to Konger hilsede de paa hinanden, den rødmussede brusende Leon Achilles og den gustne Fjerdings-

fyrste, med sine to smaa sygelige Børn, den en paa Vej til nye og atter nye Sejre, den anden paa Vej til Døden og Dybet — mens Toget vandrede forbi, støvende, trampende, syngende, raabende, — »Tossetoget«, der uden for Barakkens Dør.

Hvad bestiller Du her? spurgte Leon.

Jeg sidder og hører paa Støvet, sagde Fjerdingsfyrsten og klinkede. Hør hvor det pipper — pip pip pip! — som moderløse Kyllinger i Munden paa hinanden. Det er Støvet rundt om i Dyngerne, Støvet af Roser, Støvet af Skosaaler og Støvet af raadnede Kadavere.

Pip pip pip — smaa Støvkorn, de aabner sig som smaa Æsker og stikker Hovederne ud og lytter til den vandrende Strøm og pipper til hinanden: Vandrer de endnu? Stadigvæk? Tossetoget? Engang var vi med. Vi var Støv i en Konge, Støv i en Tyv, i en Morder, en Rose — de hvisker og tisker, og Hoderne trækker sig tilbage, og lukker de smaa hvide Døre efter sig.

Haa haa haa—h, Leon Achilles, raabte han hoverende og slog Leon paa Skuldrene: Om Hundrede Aar, saa pipper det bestandig væk: Pip pip pip, siger een, jeg var Støv i Leon Achilles. Tip tip tip, siger en anden, jeg var Støv i Fjerdingsfyrsten — og pip og tip og pip og tip, mens Toget stadig slæber og tramper og plasker og trasker forbi — Tossetoget — Tossernes evige hundred-tusend-millionaarige Tog.

Og de drak til Glasset sank af Leons Haand og det sidste, han saa med sine skumrende Øjne, var Rudens stjernetindrende Firkant, der mulmede af Skarerne, der bølgede forbi i Natten, tavse og sovende, mens Støvet i Krogene pippede og pippede som Hærskarer af Kyllinger i Mørket.

Men da laa Fjerdingsfyrsten i Støvdyngerne og sov, og hans to Børn sad taalmodigt Vagt, pirrede Støvet bort fra Ansigt og Hænder af ham, der for dem var det højeste, de vidste, deres eneste Tilflugt i Menneskehavets urolige Vandring.

— — —

Dette her *skal* gaa —
dette her *skal* gaa —

lød Sangen næste Morgen med taktfaste Tramp gennem Dagningens hvide Taager.

Aleksandersen og Leon Achilles lod sig skubbe med gennem Menneskehavet.

De standsede ved Indgangen til en mørk Tunnet.

Her traf de Akademiet igen midt i Hverdagens Strøm, Overmenneskene, Verdens Bærere. Gode Gud! Hverdagen havde været slem ved dem. De før saa sikre Øjne var angste og smaalige, de før saa ranke Rygge var krummede og sky. Fyrstinden lignede en Aviskone, Regeringsraaden en Probenreuter, Turco en gammel Rokkedrejer og Melba en forslidt Vinkelskriver. Og Mariorgia, den hulde, straalende — hendes brusende Stolthed havde omsat sig i en forceret Spidshed som hos en forjasket Tjenestepige. Alle Overmenneskenes skønne Farver var gaaet af dem, alle Almuens Lavheder havde vist sine Symptomer paa dem.

— Ogsaa Torbine traf de her Arm i Arm med et Regiment af sure Kvinder. Hun befandt sig saa veltilpas i Trængslen, som hun ikke længe havde gjort.

— — —

Storm og piskende Regn faldt paa, Frost og Sult og onde Dage.

En Dame sad fed og friseret i en Bærebør med 8 Mopper og gjorde Optegnelser over Elendigheden. Trængslen steg. Bærebøren væltede, Mængden faldt over baade Bærebør, Tjenere, Pakker og Hunde og aad Hundene.

Jeg er for korpulent, jeg kan ikke gaa, raabte hun naivt — mens hun stønnede afsted. Ynksomt vrælede hun som et Barn om Hjælp op til Maanen. En Skælm trak de otte Halsbaand paa en Snor og gav hende dem.

Dette her *skal* gaa —
dette her *skal* gaa —

lød Sangen. Mange døde. De lagde sig hostende til at sove ind i Snedriverne langs Vejen, og det sidste, de saa med sløvt aabnede Øjenridser, var det evige Træk af Menneskekammerater, der frysende vandrede og vandrede forbi — hver kun optaget af *sin* Nød og *sin* lille Chance.

— — —

De mørkeste Dage kom. Forude og bagude forsvandt Menneskektoget i hvirvlende Sne. Mismodet faldt paa, Dødsangsten, de bævende haabløse Drømme om Lys og Lykke. Og Sagnene myldrede frem, alle disse travle smaa Sagn, der lokkede fattige Smil frem paa de lidende Kinder. Religionen fik Liv, Drømmene, Salmerne: Længselsmætte, taarebævende bredte de sig med berusende Styrke gennem de vandrende Rækker — indtil den mørkeste Dag var naaet og Lyset begyndte sin forjættelsesfulde Vækst.

Da dukkede de op igen de gamle Sagn om Rejsens Maal: Om Kødets Stad og om Aandens Stad, om de store Ødebjerge, Urnaturens hvide dobbeltkløvede Tinder, som de skulde passere, og mange begyndte at kravle i Træerne og spejde ud.

Men Uvejret kom, Snefoget, Stormen, og atter bredte Mismodet sig knugende om, Mismodet slog ud i Livstræthed, Livstrætheden i Himmellængsel, Himmellængslen i brusende, bedende Sang, Pilgrimssang.

— — —

Da lød pludselig en Morgen fra Trætoppene det Raab forude: Bjerget, Bjerget!

En isnende Vind havde fejet Tykningen bort og langt forude saas Bjerget, hvidt, spaltet som et Gedeyver: Skillevejen! Skillevejen! Bjerget ved Vejens Ende! — Det var sandt! Bjerget var sandt! Kødets Stad og Aandens Stad! det var sandt altsammen!

Som med eet Trylleslag forsvandt baade Æventyr, Religionen og Bønner, alle Træthedens og Uvishedens koglende Følgesvende.

Sang brød ud, Godhed og Kaadhed. Fødderne gik af sig selv, og en skønne Dag stod de under sidste Bakkekam.

Højt over dem knejsede Fjældene, de hvide — dybt under dem løb i Dalen en tilfrossen Flod. Ved Bulværkerne laa en Række kæmpestore Dampere. Røgen væltede tyk og sort henover Kajerne med deres store tilsneede Hoteller og Barakker — og oppe paa Skrænten var Hulvejen, dèr stod den, den oldtidsgamle Vejviser, og pegede ned over det fremvæltende Menneskehav: gammel og navnkundig, mens det væltede forbi, Menneskenes Tog, Menneskenes mægtige, mægtige Tog.

Og dens ene Arm pegede over Bjerget. Paa den stod der: Til Aandens Stad! men den anden pegede nedefter langs Floden. Paa den stod der: Til Kødets Stad!

UNDER URNATURENS BJERGE

Alt var optaget, hvert Hotel, hvert Skur.

Fyrstinden borede sig frem, fortvivlet, forstyrret:

Hvor skal vi gaa hen, hvor *skal* vi gaa hen?

Der er Plads i Hulerne, de store Huler, som tusender af Slægtled har indgravet under Bjergene. Nej der er ikke. Der er stuvende fuldt — Baal — Trængsel — Røg og Skrig ....

Gryder kogte over Baalene. Trætte Kvinder sov paa deres Vadsække, mens Børn af alle Nationer pludrede sammen over Gløderne — i en Stank af Søvn, af Sved, af Røg, af Mad, af Dunst.

Her vil vi ikke være, jamrede Fyrstinden.

Dette forskrækkelige Sted, dette ganske forfærdelige Sted!

Ingen regnede een mer end Kvæg herude — og inde i Hotellerne? Uhyggeligt! Larm, Virvar, Rejsepanik! Man stjal Maden af hinandens Gafler, man aad og ræbede op i hinandens Øjne.

Plads, Plads, eller forgaa! —

Ovenover tronede Bjergene hævet over Menneskenes Trængsel og Strid, mens uopholdeligt, ustandseligt Tusnerne væltede frem fra Livets Landevej.

Endelig, endelig skete der noget. For en Sum, en Formue, havde Fyrstinden købt et helt Hotel og lejet Betjening til at rydde det: Raab og Hyl brødes og krydsedes, mens Salene rømmedes med Stokke og Pistoler, Mænd og Kvinder med Gafler og Skeer i Haand dreves paa Dør, rasende over at skulle ud i Frost og Trængsel.

Og snart samledes Aleksandersen, Torbine, Fyrstinden, Leon, Mariorgia, Turco, Melba, Regeringsraaden, hele Selskabet omkring den duftende Bordopdækning, endnu skælvende af Frost og Skræk, gned Hænder, strakte Ben, lo og trak Vejret af Fryd.

Her var Plads — Luft — Mad — Liv og Frihed.

Nu først kunde man fra Vinduerne nyde det pragtfulde Syn af denne Panik, Trængsel og Rædsel og Hundred Tusende i Dødsangst under den altovervældende Natur. —

Fængslende, vidunderligt, uforglemmeligt!

— — —

Hele Natten lød den spøgelseagtige mørke Tumult af nye endeløse Skarer, der væltede frem i Mørket fra den Kant, hvor Landevejen mundede ud, og raabte efter Plads — Plads — Plads — — —

Børnene skreg i Mødrenes Sjaler, skutryggede gamle Folk stod stille i Trængsel og hostede foran Aleksandersens Vinduer.

Skynd dig, kom i Seng, raabte Torbine kisteglad, men ikke kunde han sove, ikke kunde han hvile — vandrede han rastløst op og ned, op og ned af det ryddede Gulv med Spyt og Spor af de udjagede Gæster, mens søvnløs Tummel lød ind i Natten og blandede sig med Fugletrækkets forvildede Skrigen henover Taget.

En lille sanseløs Dreng med mandellange Øjne smuttede frem under Sengen og op under Tæppet. Torbine

vaagnede, skreg og hvæsede, men han sov allerede og Aleksandersen stoppede Tæppet til om ham.

Næste Morgen var han væk, uden Tak, uden Navn og medtog Aleksandersens sidste Penge.

Det har du for det, snerrede Torbine.

Anden Morgen. Tilstrømningen blev ved. Trængselen var over alt Begreb.

Foran Hotellets Vinduer samledes en fanatisk Skare unge høje Mænd med fremstaaende Hager og smaa Nakker. De vilde naa Aandens Stad over Bjergene.

Gør det ikke bønfaldt de gamle, men desmere foragteligt knejsede de unge. De drog afsted, i store Sværme, med løftede Pander, til taktfast Sang, over Floden, den tilfrosne, mellem Damperne, de overisede, og op ad Fjældsiden, ad smalle Bjergstier.

En hel Menneskehed var Vidne til deres Heltefærd.

Langt oppe saas de som et Strøg af Sod over Bjergenes Sne . . .

Som et Strøg af Sod — 3 Tusind Væsner!

Underligt, at der i saadant et lille Strøg af Sod kan huses saa megen Indbildskhed!

Alle stod lydløse og stirrede op efter dem.

Lavinerne kom og gled tyst henover dem og slettede dem ud. —

Saa megen Ungdom, saa meget Stivsind, saa højtidelig og overvældig en Natur . . .

Aleksandersen stod ved Vinduet og stirrede sig sneblind mod den Plet, hvor de blev borte.

Rædselsscener var i disse Sekunder udspillet deroppe — hernede fra blot at se som en Røg, en lille Snip Røg, der forsvandt i Sneens Hvidhed . . . saa fint, saa lydløst, saa fredeligt tyst . . .

Han saa sig om: Hotellerne, Damperne, Folkenes Hundredetusinder, alt var som dem deroppe en Røg i Bjergenes Skød, et Strøg af Sod mellem Himmel og Hav. Et Vift af Sne, og det alt var væk, og Naturen stod glansfuld tilbage.

Jeg er en Gæst kun paa Jorden! — som ædende Syre brændte det sig ind i hans Sind — ydmygt — dybere og dybere, mens han stirrede ud i den kolde Natur, i hvis Skød den hele Menneskeslægt kun var som et Strøg af Sod, en flygtig drivende Røg.

Og med eet tog hàn sin Hat.

Hvor hen? Er De gal? raabte Stemmer rundtomfra.

Aleksandersen vilde ud til de andre dødelige. Han følte det som forbryderisk at gaa her i lune Sale. . .

Det manglede bare, raabte Torbine og Fyrstinden, Mariorgia og Biskoppen . . oprørt . . .

Jo — mens Tusinder maatte lide derude.

Vi *kan* desværre ikke ha' dem herinde, sagde Biskoppen, og saa er det dog bedre for os, at staa inde og se ud, ikkesandt?

Saa vil jeg i hvertfald foretrække at staa udenfor og se ind, sagde Aleksandersen stille og sammenbidt og laasede sig ud.

Han er gal, raabte Leon og foer hastig til og smækkede Døren lige for Næsen af en fnatspættet Stodder, der vilde ind.

Herut med dig, raabte Regeringsraaden til en løsagtig Tøs, der var smuttet forbi, og sendte hende ud paa Hodet over Gelænderet.

Gudskelov! De fik laaset paany og gik op og ned og gned Hænderne, og bandede Skrædderen og holdt vekselvis Øjne med ham derude i Vrimmelen.

— — — Men den Nat blev Hotellet stormet af Mængden. Ikke en Rude sad igen, ikke en Dør hang lige paa sine Hængsler. Hvert Kammer blev hærget, hvert Gemme brudt op og næste Morgen myldrede en pakkende Trængsel af fremmede ud og ind paa Altaner og Verandaer. Trampet af Hundrede vaade Støvler laa paa Køkkentrappen Resterne af Kapellas egenhændige uerstattelige Manuskript til den tilintetgjorte »Paaske-Sonate«.

— — —

Kl. 10^{37} om Formiddagen begyndte Istapperne at dryppe.

Damperne laa i Isen med Dampen fuldt oppe. Alle Bakker rundtom var saa sorte, som de var tjærede. Saa tæt stod Menneskemasserne, rejseparat, og stirrede op mod Bjerget, der var hyllet i kobberrøde Skyer.

Nu løsnedes alle Bjergenes Laviner under klaprende susende Larm. Tordenen rullede, Styrtregn piskede ned. Brag fulgte paa Brag, saa Jorden rystede under Skosaalerne, mens Menneskemasserne forsvandt under Piskregnen. Skyer tykke som Kulrøg rullede ud og formørkede alt, men Lynene flammede op og belyste Skybrudets skraa Straaler, der smeldede ned over det hylende Menneskehav og over Hotellernes Tage, der var tæt besat af Mennesker. Og skønt Ørerne skulde synes ude af Stand til at opfatte en Lyd mer, saa kom dog en ny afskyelig Zigzag-lyd, overnaturligt skrattende, jagende forbi og og døde i det fjerne.

Der gik som et Ryk gennem Folkehavet: Det var Flodens Is, der brast. Grønt og brunt sprøjtede Flodvandet frem, brækkede Isen i Flager og hvirvlede den afsted under Jubelraab fra den bølgende Menneskemængde.

Med eet Slag stansede baade Hagl og Vand, og Solen kom frem, — Solen, en Sol saa varm, saa mild, brød verdensomfavnende frem over Tagbjælker og Bjergtinder, som om Kærligheden selv blev tændt midt igennem Elementernes bragende Ragnarok, varmende Tinder og Tage og ogsaa den røgagtige lille Menneskehed.

Støttet til Skorstenen, øverst oppe, drivvaad som en fattig lille Pige, stod Mariorgia ydmyget af den overvældige Natur og stirrede taarebleg ind gennem Regnstorm og Ildsluer. En ung Fisker stod hos hende med Armen om hendes Skulder, raabende hende ind i Øret i et Sprog hun ikke kendte. Hun drejede sit Hode, hun stirrede ind i hans Ansigt og han i hendes, mens Tilværelsen syntes at ryste. Hun følte paa vidunderlig Vis sig selv løftet ind i en Tilværelse, en ny, hvor intet mere var til uden hun

og saa han: Den Stund, den Skorsten, det Ansigt, den stærke Arm — blev hendes Skæbne. Hun følte sig befriet ud af et kvælende Tryk, løftet op af Guldskaalen, befriet for alle Lænker, ved for en Stund kun at være til, blot et Liv, der har bjerget Livet, i Armen paa een, hvis Navn, hvis Sprog, hvis Fortid var hende ubekendt, og med hvem hun blot var Kvinde og Mand, to Liv, der sammen har bjerget sit Liv gennem Elementernes truende Hvirvel.

Ombord! Ombord! kimede Dampskibsklokkerne, afsted, bort, gennem Byger og Taager til Kødets Stad, til Livet og Livets Fryd.

Tæt sammenklynget paa Liv og Død fulgtes de ad, Mariorgia og den unge Fisker gennem den hvirvlende Trængsel og reves først fra hinanden igen ved selve Landgangstrapperne for aldrig at ses mere.

Omtumlet, klemt, forvirret, forfærdet skubbedes hun rundt i Trængselen. Ikke engang hans Navn, hans Sprog kendte hun — men det var som den halve Himmel og den halve Jord, det halve Kød og det halve Blod var bleven taget fra hende, mens Damper paa Damper tudende kastede los og forsvandt med deres Ladning af vinkende, skrigende, jublende Mennesketrængsel — mod Livet og Livets Fryd.

— — —

Den sidste mægtige Damper forsvandt gennem Disen. Paa Bulværker og Beddinger samledes i hændervridende Flokke de Lykkens Stedbørn, der ikke kom med, som der ikke var Plads til . . . nogle blev ved i Panik at løbe omkap med Damperne langs Bulværkerne og vinke og anraabe før de gav tabt. . . .

Aleksandersen sad rolig som af Sten og saa sig om i al denne Jammer og Begrædelighed. Heller ikke han naaede at komme med og i det fjerne hendøde Jubelraabene af Sidste Damper paa Farten mod Kødets Stad.

Men henne fra Livets Landevej kom de sidste tynde Flokke baade hinkende og haltende. Det var et ynkeligt

Syn. Det var Skrabet, Efternølerne. Det var Blinde i Klynger, Døvstumme, Gale, Vanskabte, Syge og Spedalske . . . Jammer og Jammerlighed.

Aleksandersens Hjerte rystede og bævede ved dette Syn. Jeg har ingen Del i dette, gentog han for sig selv, mens Staklerne stavrede forbi.

Saa hørte han glade Raab: Det var Leon, Fyrstinden og Regeringsraaden, der vinkede oppe fra de skaarede Ruder i det rambonerede Hotel.

Hej — Damperen gaar, raabte Regeringsraaden.

Lad den gaa af Helvede til, raabte Leon og lo.

Gudskelov — nu fik vi da Luft, raabte Fyrstinden.

Det slog Aleksandersen med eet, at de faktisk *var* af et andet Stof end de andre fortvivlede Skarer. Ingen Panik bed paa dem, ingen Ulykker, hverken egne eller andres. Fuld af Skrammer og Skaar stod Leon friskere, stejlere nu blandt Ruinerne end i sin stolteste Triumf. Fyrstinden, der paa Livets Landevej var endt med at ligne en afjasket Aviskone — her stod hun med en Næse saa stejl og ædel — — ja selv Regeringsraaden stod dér med sammenbidte Kæber og stærke sikre Øjne — og dér kom Turco med Melba, som han havde fundet og halet op, »Verdensrysteren«, halvkvalt i en Kloaktønde . . . een for een samledes Selskabet fra Kroge og Smuthuller, og alle med samme stejle næsten tykhudede Uforfærdethed og koldblodige Snarraadighed, kloge som Væsler og Lækatte, et Selskab af sejlivede selvhjulpne Folk uden Trang til at tvine eller give sig over.

Det var, som om Ulykken paany havde givet dem et lystigt Blink i Øjnene, dette Blink som Staal, der vendes i Solen.

Løsrevet i lige Grad fra deres kvalmende Velvære og fra Hverdagens og Folkehavets Ensformighed, følte de alle deres friskeste Evner vaagne i en spillende Kamp paa Liv og Død.

— — —

Tolv Døvstumme havde staget sig ud paa Isflager og sejlede afsted.

De vil s'gu osse til Kødets Stad, raabte Værten og skoggerlo.

De *kommer* dog afsted, sagde Aleksandersen koldt.

Kære Mand, sagde Værten og lo, saa han hostede, Isen smelter jo under dem!

I det samme kæntrede Flagen og alle tolv gled ud og forsvandt i Floden som Femører i en Sparebøsse — blidt og lydløst. De var jo døvstumme.

Hvad vilde de ogsaa dér, sagde Værten, slog ud med Servietten og bad om Tilladelse til at fjerne en Ørentvist, der havde sat sig i Torbines Pels.

Da Ørentvisten var smidt paa Gulvet og traadt ihjel, ligeledes uden at kny, tog Selskabet Farvel og skyndte sig ned til Bulværket, hvor Urian med Mariorgia og Resten af Selskabet stod og vinkede heftigt, at de skulde skynde sig.

Det var en af de store Lazarus-Pramme, der sejlede med Krøblinge, Udskud, Fnatpatienter, Gale og lignende, og hvor det lykkedes Selskabet lige i sidste Øjeblik at knibe sig en Plads i den mest overfyldte, stinkende ulidelige Trængsel.

En syvfingret Haand kappede Trossen los, og Prammen hvirvlede afsted ned ad Floden, mens et pjaltet Selskab af Daarekistelemmer, Spedalske og Vanskabninger stod tilbage paa Bulværket og hylede op og vilde med og truede ad det fornemme Selskab, der havde taget deres Pladser.

Torbine var (som alle skriftlærde Folk) ræd som en Staalorm for alt, hvad der var imod Reglerne. Ligeoverfor hende sad en næseløs En, hvis sorte Lufthul midt paa Halsen gik nervøst op og i. Hans vortede Fingre knugede fugtigt om en Læderpose og angst for Slag skar han Tænder og knurrede, hvergang Torbine rørte sig. Torbine skreg, men Aleksandersen, der ejede den jævne Menigmands harmløse Taalsomhed overfor Uskønhe-

den, vilde venligt klappe ham paa det skurvede Knæ, der stak frem af Pjalterne. I det samme foer 3—4 af Stakkelens Kammerater over Aleksandersen, bed ham, rev ham og hvæsede ham op i Synet. Aleksandersen saa roligt og spørgende ned til sine blødende Hænder og saa op til dem igen.

Gud Fader bevares, sagde Regeringsraaden, de æder os op. Har I set paa min Nabo, sagde han paa Fransk. — Ved Siden af ham sad en Mand med Kræmmerhusører og hvis Næse og Mund løb ud i et Næb: Ru — ru — ru —! sagde han hele Tiden.

Han er lige til at spise, sagde Fyrstinden paa samme Sprog. Selskabet lo, nogle af Tosserne med og Stemningen forbedrede sig.

En Ladning Brudgomme til Kødets Stad, raabte Leon.

I Forstavnen sad een, der lignede et Foster, med stort Vandhode og sammensnerpet Ansigt, — og stirrede ud.

Nu forsvandt han i Taage og hele Baaden gled frem i Taage og Taages Taage.

Om lidt blev det varmt, saa Mandfolkene smed Trøjerne. Taagen blev tyndere, og de sejlede gennem en halvtropisk Flod. Vilde Jubelhyl lød. Langs Baaden flød Sydfrugter, Appelsiner og Bananer i Strømmen. Alle fik travlt med at række ud og fiske op. Hele Baaden over lød en vellystig Smasken og Spisen.

Solen brød frem over Tosser og Kloge.

Leon stod op midt i Baaden med Næbmanden om Halsen og improviserede sit berømte Digt:

Brødre under samme Sol
ræk hinanden Hænder . .

Straalende og dirrende af Klarsyn, Kaadhed og Geni stod han ragende op over Idioter og Genier og rakte sin dryppende Fersken mod Solen.

Varmende og sitrende gik det gemmen Mariorgia, at Leon var Leon, og borte var alt det Tosseri, hun havde

rodet sig ind i med sine Griller: Han var jo som paa Toppen af Skabningen — og i et Udbrud brød hun ud af sin rugende Stemning, sprang op og greb hans Hænder og kyssede dem. Og Leon bøjede sig kongeligt og ridderligt og kyssede hende paa Haaret.

— — —

Natten kom.

Vandaks skrabede mod Rælingen. Duftbølger af Mandler og Magnolier strøg over Baaden, nu og da iblandet den brunstige Stank af en laadden Vanskabning, Mariorgias Sidemand, en armløs Vildmand, hvis Pjalter udsendte de græsseligste Uddunstninger.

Midnatten kom, lun og tropisk. Alle sad og smaablundede i deres Kapper og lyttede til Natfuglenes fjerne Sang og Triller inde fra Bredden.

Da brød ud en fjern og aandig Harmoni, saa livsaligt henaandet over Vandene i den varme Nat, at alle sad tause som Lig.

Hvad var det, hviskede Mariorgia i Leons Arme, da Lyden var forstummet.

Ingen svarede, men alle drejede Hoderne og saa paa hinanden.

Alle vidste, at det var Midnatsklokkerne i Kødets Stad.

KØDETS STAD

I gyldne Morgentaager gled Baaden frem.

Med eet lød ganske nær en hundredtonig Klang af Taarnklokketoner i vidunderlig Harmoni.

Disen lettede, og foran dem laa med store Kobberkupler og solglødende Taarne en mægtig Stad svømmende paa Vandet i Morgenglansen.

Det var Kødets Stad.

Hele Selskabet havde rejst sig i Baaden, alle som een, Taaber og Halvguder, stirrede, rakte Hals, aandede tungt og fuldt. Tankerne hørte op at tænke. Mundene

hørte op at tale. Leon og Næbmanden, Fyrstinden og Torbine, som Brødre og Søstre stod de og stirrede med Museøjne frem mod den kæmpemæssige Sagnby, der nærmede sig over Vandene.

Voverne klukkede sagte, Klokkerne kimede sødt — sundt og fuldt lød Pulsenes rolige Banken.

Kødets Stad, den sagnomsusede, den over alt herlige, hvis æventyrlige Ry endog sniger sig ind i Ammestuens barnligste Fortællinger.

Staden kom nærmere. Klokkeklangen voksede.

De kæmpemæssige Murmasser, vrimlende af Vinduer og Altaner, løftede sig om mægtige Gader. Gaderne var brede Kanaler, der i vildsomme Labyrinter gennemkrydsede Staden.

En broget Vrimmel af Baade myldrede ud fra Kanalernes Munding og plaskede ved Morgenklokkernes øredøvende Vellyd frem over Søen, der funklede og flammede som Ild.

Leon stirrede, Mariorgia stirrede, Regeringsraaden stirrede, Fyrstinden skyggede med Haanden for sit Bryn — alle stod de og stirrede mod denne Vidunderstad, som de havde besunget og skildret i glødende Kunst, denne højeste Drøm for Miljoners Miljoner af Slægter, som nu svømmede dem nær . . . nær . . . nær . . . saa deres Hjerter bævede og flimrede.

Og Aleksandersen stirrede som mod en Aabenbaring. Der var noget i ham, der græd paa samme Maade, som et Barn bryder i Graad, *efter* at det har fundet sin Mor igen. Der var noget i ham der brød ud og græd Blod over den fattige Skræddertilværelse, der havde opslugt hans Liv: Al Jordens Herlighed, al Livsens dejligste Drøm laa foran hans lyslevende Øjne, svævende nærmende sig over Vandene.

De første Baade kom ganske nær. Den forreste var blaa, den næste gul og den tredje rød, og i dem alle sad broget klædte halvnøgne Mennesker med livlige Bevægelser, med livlige Skrig og Raab.

Den blaa Baad løb tæt hen foran Aleksandersens Baad. Foran i den sad der een; han drejede sit Hode, han stirrede under Haanden — med eet lo han højt og vinkede som desperat: Moster Torbine, Moster, Moster! raabte han. Du her! Og han skoggerlo. Velkommen, Velkommen til Kødets Stad!

Torbine sad sprutrød og stum. Det var hendes forløbne Søstersøn.

FORAARSFESTEN

Det var Foraarsfestens Dag i Dag.

Alle stirrede og pegede og raabte og vinkede ud imod Havet.

Og derude skimtedes — store som Taagesyner — højtlæssede Pramme, der sagtelig paa Rad kom vuggende ind med Sang og Musik.

Første Pram kom ind, læsset med farveglødende Blomster, styret af legende Børn med paahæftede Sommerfuglevinger. Et svimmelsødt Pust af Oleandrer og Liljer strøg gennem Gaderne med sød og tung Bedøvelse over de jublende Skarer.

Anden Pram kom ind, hilset med tordnende Bifald. Den var læsset med Druer og Vinfade, Oksehoveder og Ankere, og med dryppende, smeltende Frugter. Gamle tandløse Mænd og Koner sad og drak og lo, pressede Druer og dansede rundt til klingende Fløjtespil.

En af Fløjtespillerne trillede i Vandet, saa det sprøjtede, og fra Tagenes Løvegab plaskede Springvandsstraalerne solskinslynende ned over den lystige Pram, der langsomt vuggede ned ad Kanalerne og svandt under Palmers og Lianers kølende Løvhang.

Nu bragede Bifaldet fra Vinduer og Altaner. Tredje Pram gled ind. Det var Foraarsskibet med Festens Dronning. Øverst oppe paa et Bjerg af Roser, ene at se paa den rosenforede Pram, laa en nøgen ung Kvinde

med gylden Ankelring, Stadens og Aarets skønneste, overskrævs paa Ryggen med nedhængende Arme og varmede sine Bryster i Solen.

En pragtfuld Rose havde hun i Haanden. Svimmelt og udfordrende vinkede hun ned til den Skare Ynglinge, der stod paa Spring paa Marmorkajens Bulværker. I Flokke styrtede de i Vandet og svømmede ud til Prammen, mens æggende Hornfanfarer sønderrev Luften, og rundtom fra Altaner og Kajer lød Stadens gamle tusindaarige Sang:

Aa blomstre som Roser
og falme som de ....

De unge Mænd klavrede op ad Prammen, rev Krop og Hænder tilblods paa Rosenrankerne, og trak hinanden ned for selv at komme op.

Den stærkeste naaede helt op til Pigen. Overgivent gjorde hun Modstand til det sidste og overlod ham først sin Rose, saa sig selv, mens Bifaldet bragede, og Sangen drønede fra Baade og Altaner:

Aa blomstre som Roser
og falme som de ....

Naada hvor *han* kiler paa, raabte Regeringsraaden og skoggerlo ....

Prammen var forbi med den unge Pige, som atter laa alene paa Rosenlæsset, endnu svimmel af Hengivelsen og med Blodet nedover sig af Ynglingens Rosenrifter.

Sangen steg over hende, Blomster regnede omkring hende, og Springvandsstraalerne faldt ned paa hende og skyllede Blodet bort. ...

— — —

Aleksandersen var underlig lynslaaet af det, han havde set — — som en tøjret Gaas, der hører Vildgæs-

skrig i Luften — — og basker med Vingen og rykker i sit Tøjr.

— — —

Atter lød Hornsignaler mange Gader borte, Jubel og bragende Bifald. Det var Foraarsbaaden, som var naaet til en ny Station paa sin Vej gennem Staden, det var nye Skarer af Ynglinge, som kæmpede om Stadens unge Dronning for en Dag . . .

. . . og langt borte hørtes paa ny den samme Sang, som hilsede den nye Sejrherre:

Aa blomstre som Roser
og falme som de ....

— Men Torbine gik alene ved Bulværket og kiggede ud.

Hvad titter I etter, spurgte et Par gamle Madammer og kiggede med.

Fløjtespilleren, hvor blev han af? spurgte Torbine.

Kom han inte op igen? spurgte Madammerne nysgerrigt.

Nej, sagde Torbine forfærdet.

Saa har saamænd Krokkedillerne bare taget ham, sagde de Gamle.

KØDETS LYST

Stor var Aleksandersens Forbavselse, da han af Stadens fornemste Borgmester og Byøverste, Leon Achilles nære Ven, modtog en Indbydelse til at bo hos ham som hans Gæst i det pragtfulde Retspalads med de brede Trapper. Og medens Torbine lod sig bortføre af sin Søstersøn, blev Aleksandersen af den fine og kloge Øverste vist om i det monumentale Palads.

De sad ved Maaltidet. Bordet bugnede af smeltende Frugter, og for Salens Endevæg hang Leon Achilles'

Portræt og derunder et Træsnit af Regeringsraadens store Aleksandersen-Billede. Vidste man blot, hvor Originalen blev af, sagde Øversten. Han var en glødende Beundrer af Leon Achilles, og han og hans hele Hus omfattede Aleksandersen med en tilsvarende Beundring og Hengivenhed.

Aleksandersen mente, at Kejserinde Lysia havde faaet Originalen.

Øversten bestred dette paa det bestemteste. Billedet var som sporløst forsvundet.

— — Aleksandersen sad som bedøvet af al denne Virak, alle disse Farver, alle disse Overdaadigheder og al Morgenens æventyrlige Fest. Han kunde ikke glemme den unge Foraarets Dronning, — hun var som et Indbegreb af al Ungdom og Foraar og hensynsløs Livsglæde. —

Hvem var hun dog? spurgte han.

Øversten smilede, da Døren i det samme gik op, og Øverstens yngste Datter stormede ind, ung og blomstrende, barfodet og halvnøgen som de fleste i Staden:

Saa I mig, raabte hun jublende, saa I mig?

Aleksandersen stejlede: Hyazinta, Øverstens unge Datter — det var »Foraarets Dronning«, det var den unge Pige, som havde ligget paa Blomsterprammen og givet sig til Pris lige her neden for Vinduerne.

Hvorfor vinkede I ikke? spurgte hun.

Min søde Pige, sagde Øversten, ømt og faderstolt, vi stod jo paa Altanen og vinkede allesammen.

Aleksandersen sad og saa paa den unge Dame, der havde gjort saa voldsomt et Indtryk paa ham — dernede — paa Afstand —; i Folkefestens paniske Begejstring. Han saa hende nu ganske nær: Han saa den fine, daarlig skjulte Selvtilfredshed om Mundvigene. Han hørte den svagt læspende Klang af den altfor stærkt feteredes Forkælelse i Stemmen. Uvilkaarlig betragtede han hende med Kølighed. Han saa hendes vaarfriske Ungdom, men kunde samtidig ikke lade være med at

tænke: Hun er ellers bleven temmelig forsvarligt bedækket i Dag!

Og den unge Dame, der til Dato ikke havde set andet end Beundrere for sin Fod, begejstret graadige Øjne om sin Vej, og Virak og sukkersøde Serenader i sine Ører . . . stod forbavset og saa efter den fremmede Mand, da han med hendes Fader havde forladt Paladset.

Hvem var han? spurgte hun unaadigt.

Det var da Aleksandersen.

Aleksandersen! hun foer sammen og saa til Træsnittet paa Væggen, ham dér!?

Ja vel var det ham.

Hun foer til Altanen og stirrede ned: Aleksandersen! Gæsten i Støvet! Den store Pebersvend! . . . ! . . .!

Og han havde ikke regnet hende for Salt paa et Æg . . . . . .

— — — —

— — —

— —

—

Drift og Blusel er modsatte Magter, skriver Fyrstinde Catt, blinde Instinkter, der kan trives og vantrives, blive valne og blive hysteriske, men Forstanden har de saare lidt at gøre med.

Og Aleksandersen, Pebersvenden, stod i hvert Fald temmelig kølig overfor dem begge, her i Staden, som han sad dèr i Gondolen hos Øversten og roedes gennem Gadernes vildsomme Kanaler.

Dèr laa de og parredes paa aaben Gade, tynde og tykke, Folk i Pibekraver og Folk i Silkekaaber, og Folk uden nogen Ting paa sig, paa Fortove og Kajer, paa Trappegange og i Portaabninger — de klamrede sig til hinanden, med taagede Øjne, som til en dyrebar Ven, de aldrig kunde slippe — og lidt efter løsnede de sig fra hinanden, tændte sig en Cigar og gik fløjtende hver til sit — eller de røg pludselig i Haarene paa hinanden . . indtil det kom over dem igen, og de hadefulde Øjne atter

blev blanke og smilende, og de paany tog fat, indtil de pustede paa det naragtigste .... Dukker i Drifternes Haand.

— — —

Og han sejlede gennem Portaler og Passager forbi de berømte Spisesteder, hvor navnkundige Mænd sad i Timevis og aad. De havde udviklet deres Legeme gennem Arbejde og Stræben, drevet deres Aandsevner op til det yderste, for at opnaa store Indtægter, — og saa var de havnet her! Deres Øjne stod stive, mens de aad. De hverken hørte eller saa, deres Tunger og Gummer gik som paa Faar og gamle Koner, mens de æltede og valkede Maden og smagte efter .. og deres Øjne lukkedes, mens de sank ..

Deres Maver hang uformeligt paa dem som paa frugtsommelige Negermadammer .... Dukker i Drifternes Haand.

Aleksandersen følte Ækelhed. Han roede forbi de store Magasiner. Derinde var en uoverkommelig Trængsel. Alle vilde ind og pyntes .. pyntes .. pyntes .. og udstafferes. Læs af dræbte Dyr og Fugle slæbtes derind til at udstaffere med: Fuglevinger, Dyreskind ....

Store Berømtheder stod og vendte og drejede sig foran Spejlene, lod sig frisere, lod sig frisere om igen. Det myldrede med aandelige Storpersoner, der skulde gøres imponerende og med Smaapersoner, der vilde se ud livagtig som dem ..

— — —

Aleksandersen sejlede helt ud til »Dødens Ø«, hvor Ligbrændingspaladset røg som en Vulkan.

Baadene kom med Lig. Uafladelig forsvandt de i Flammerne, i de hede, summende, syngende Elementer — — og uafladelig raslede en bred Askestrøm i Havet fra et mægtigt Dragegab. Det var Befolkningens Aske. Fra Paladsets Tag lød Korsang ud i Aftenen:

Aa blomstre som Roser
og falme som de ....

PAA DET FLADE TAG

Om Aftenen sad Aleksandersen hos Landsøversten paa Husets flade Tag.

Nede rundtom laa Staden i Tusmørket: Ingen Skrig, ingen Bekymring lod sig høre. Ingen Lidelse, intet Besvær.

To Magere var kommen tilstede. Paa et Vink af Øversten begyndte de at mane og mumle. Heftigere og hidsigere arbejdede de, og se: Et vældigt Ansigt begyndte at tone frem over Staden, et sovende Ansigt formede sig paa Skumringshimlen ud af Luftens dæmrende Kaos.

Ivrigere og ivrigere arbejdede de to: Ansigtets Øjne aabnede sig, Mundens Linjer traadte kraftigere frem.

Men vendte de to Magere sig bort en Stund, blot for at forklare, eller sagtnede de for at nyde dets Skønhed, straks begyndte Ansigtet at slappes, falme og udviskes.

Det længtes tilbage mod den store Slaphed, hviskede Byøversten, — mod det store Galskabens opløste Kaos.

De to Magere opbød deres yderste Anstrengelser, de arbejdede med lidenskabelig Skaberglæde. De stønnede besværligt, Knæene rystede under dem .. og Ansigtet deroppe straalede klarere og klarere med Livets livagtige Farver.

Bliv ved, bliv ved, stønnede Byøversten liggende i Stolen .. Øjnene deroppe blev mer og mer spillende, Læberne blussede i Livslyst ..

Sig hvad du hedder, raabte Magerne.

Og Læberne aabnede sig for at tale ..

Mer, mer! hviskede Byøversten, og Magerne arbejdede paa vaklende Knæ, med blodskudte Øjne .. Da brast det for dem. Deres Hænder sank. De segnede om med et Par aandeløse Hyl — — og langsomt blegnende tonede Ansigtet bort foroven, idet Øjnene blev blanke og trætte, Kinderne hektiske .... de aabnede Læber blev staaende i lidelsesfuld Nyden af salig Hensvinden, mens

Magerne laa paa Gulvet med halvaabne Øjne og sætvis krummede sig bagover i ryggesløs salig Overgivelse.

Ansigtet paa Himlen var svundet hjem igen — i Kaos, i Intetheden — i en Anelse af et Par halvaabne Øjne, der vendte det Hvide ud, en nedslappet Mund, tungsindig og sanselig aaben.

Nu var det borte.

Der var lydløs stille. Magerne laa og rallede sagte.

Nu først saa Aleksandersen Byøversten. Han laa med graanede Kinder sunken om i sin yppige Stol, og trak Vejret tungt og hivende — Øjnene var indsunkne i deres Huler.

To Tjenere bar ham ned til Bad og Forfriskninger, hvorefter han atter lod sig bære op til Aleksandersen, og de sad og talte længe.

— — —

Dagens Kiv og Kamp, sagde Byøversten, skærper vor Bevidsthed, vor Selvfornemmelse mer end skønt og behageligt. Naturens Instinkter og Drifter drager os tilbage ud i Hvilen og Ubevidstheden. Ikkesandt? Modstræbende er vi alle bleven til, skrigende er vi født, gennem Lidelser er vi pisket op til et Højdepunkt af Liv og Kraft: Saa begynder Livets ædleste Sødme, det salige Fald tilbage i Dødens og Intethedens Moderskød.

Sødme?

Ja men se dog til Almuen, sagde han. Den er ikke kommen saa langt op af Intetheden, og dens hele Stræben er dog snarest muligt at faa lægge sig igen, nøjes med det mindst mulige Møje, svinde ind, opgive sit besværlige Jeg i en Bedesal eller i en Rus, og svømme ud i Kaos igen, i Nydelsernes Passivitet. Nødig tænker den, nødig føler den, nødig protesterer den. Helst vil den have Troldmænd og Tyranner og selv lukke Øjnene i et mageligt Fald ned imod Intetheden.

Herregud — hele Byen her .... er det andet: Parring og Beruselse, begge Dele er Hengivelsen, Opgivelsen, Faldet. Af disse er Parringen den ædleste, den mest

energiske, den beruser os, den nedslynger hele vort Indre i Urdrifternes Vold, saa vi endog næppe kan samtale saalænge.

En styrtende Lærke i svimlende Fald er vort Mærke.

HYAZINTA

Det var sent.

Aleksandersen stod ene paa det flade Tag og stirrede ud.

Et Brødfrugttræ rakte sine yppige Grene op over Marmorrækværkets Ballustrer. Duft af Mandler og Oleander steg op fra de slumrende Gader sammen med den aldrig hvilende Plasken af Kanalernes talløse Springvand. Og yderst ud over Kupler og Spir glødede Ildsøjlen ude fra Dødens Ø.

Han vendte sig.

Hyazinta stod foran ham i Mørket, ydmyg og ungdomsduftende i den slørede Nat.

Dagens skarpe skærende Lys var borte. Mørket var lunt og hemmelighedsfuldt som paa Bunden af et Hjerte, naar Tankerne er hjemløse, og naar Skabningens urgamle Instinkter og Drifter udfolder deres blinde duftende Magt.

Han saa paa hende. Hun saa paa ham .... Og — een for een, eet for eet — udviskedes hans Tanker og Minder, hans Omgivelser og al hans Viden om Fortidens Bitterhed, Nutidens Lov og Fremtidens Uundgaaelighed.

Og samtidig forvandledes hun for hans Øjne, blev til et underfuldt Indbegreb af Foraar, Liv og Ungdom.

Og hans eget fattige Sind forvandlede sig: blev til en tropisk Urskov af Styrke og Dristighed, af Beruselse og overvældig Trang til Hengivelse.

De vekslede aldrig et Ord. Han strøg hendes Haar, han drog hende til — roligt og selvfølgeligt, han som

ved Dagens Lys vilde have rødmet ved at se paa hendes mindste Finger — saa nær.

Al Skamfølelse, al Blufærdighed var som sunket i Støvet, og han optoges i en Ungdom, en glødende Stormvind af jublende Feber og sitrende Lidenskab, som han aldrig i sit Liv havde drømt om at eje.

For første Gang forstummede Aleksandersens evige Higen og Længsel .. hvert Spørsmaal tav, hver Gaade svandt.

Borte var hans Sind, borte var hans Selv. Saligt druknende i Halvbevidsthedens lune Blindhed havde han givet sig hen i Urdrifternes Vold — hver Lygte slukt, hver Tanke stængt — kæmpende, svælgende i dyb og uendelig Mættelse.

— — —

Springvandene rislede og plaskede dernede i de sovende Kanaler.

Aleksandersen halvt sad og halvt laa ved de dugvaade Ballustrer og stirrede ned over den vidunderlige Stad med Hyazintas Haand i sin.

Hans Hjerte var som en Harpe, hvis Strenge har tonet voldsomt, og som alle summer endnu.

Hans Sind var gennemtrængt af en næsten vanvittig Forestilling: At han ejede hele denne Haand, ejede disse Arme, disse skønne Skuldre, ejede denne rige Hals, der rakte dette skønne lille Hode op imod ham med en stum og blussende Mund, tavs som en Rose rækker sig imod en anden. Ja alt dette Legems Herlighed, dets oplukkede Paradis af Vellyst og Varme var hans — paa underfuld Maade *hans.*

Han var ikke til mer som før. Han havde blandet Blod, blandet Tilværelse, blandet Liv, blandet Legeme, blandet Salighed med en anden, hans Blod og Liv var derved bleven fornyet, forøget og styrket indtil Beruselse.

Og der steg op om ham en Trang som en Regnbueport, der krævede at styrte deri, svinde deri.

Og han tog om hende: Han var ikke længer Aleksandersen, han var blot et navnløst Aandedræt, et Skrig mod et Skrig, et Liv mod et Liv — og atter kastede han sig gennem Afgrunde af Glæder ned mod sit Halvvæsen som en Svale mod sit Spejlbillede i Søen — for at optage det — aldrig tæt nok — aldrig nær nok — blot prisgivet den tropiske Nats uregerlige Magter — — —

Og det var Midnat, da alle Stadens myldrende Klokker klang, — klang og klang i uendelige Harmonier.

— — —

De stod paa Taget, da Solen stod op over Verdens pragtfulde Riger, over straalende Vand, over Kupler og glødende Taarne.

Da først vaagnede det i ham: Jeg er Aleksandersen — men uden Ydmyghed, uden Flovhed.

Springvandene straalregnede, og han stod med Hyazinta tæt ind til sig, og stirrede ud over denne pragtfulde Kæmpestad med et nyt og ukendt brusende Mod: Her var hans Hjem, hans Livs sande Stad, den han blindt havde higet imod i raadvilde Muldvarpe-Drømme. Han skulde elske den, hæve den .... intet forekom ham umuligt, saaledes regerede Instinkterne i ham. Det var, som det at ønske var ens med det at sejre.

Og Klangen brød ud af de Hundrede Klokker, som om Verden var et Aakandeblad, der bævende gyngede paa Klokkeharmonier, mens Fuglesangen susede mod Solen.

Dèr er han, dèr er han, raabte Hyazinta med eet og klappede i Hænderne. Jeg kommer, jeg kommer! raabte hun ned fra Taget og rev sig løs.

Aleksandersen stirrede ned — helt overrumplet — en ung Mand stod dernede — — Svømmeren fra i Gaar, den unge Sejrherre, Bestigeren af Rosenprammen.

Som en Stormvind kom Hyazinta farende ned ad Retspaladsets Trapper og kastede sig i hans Arme — og de roede bort i en Baad ud i Morgensolen, mens hun

jublende vinkede Farvel til Aleksandersen — deroppe paa Taget.

I samme Stund fik Aleksandersen sin »Forstand« igen. De saarede Instinkter trak sig lynsnart tilbage i afsindig Smerte. Alle Aleksandersens højspændte Sanser mistede deres Frodighed: Det var som alle Farver visnede en Grad, som alle Klange sløvedes en Grad, som alle Planer blev tvivlsomme, alle Ønsker mistede deres Styrke og Paatrængenhed. Hans Hjerte mistede sit triumferende Slag og fik en mere maskinmæssig Regelmæssighed.

— — Og Aleksandersen blev Aleksandersen igen — en fattig Landsbyskrædder, der var kommen op paa et altfor højt Tag og fortumlet og bedrøvet stirrede ud over sit svindende Paradis.

Han saa med Ækelhed ned i alle disse Gyder og Stræder, disse Madsteder og Parringspladser, hvor Folk laa som skraalende Ænder og snadrede i Lysternes platteste Mudder. Han saa efter hende, dèr gik nede — uden at kalde efter hende, hvad skulde han med hende mere — — en dum lille lysten Gæsling. —

Der var bleven begaaet Helligbrøde imod ham, en Synd mod Verdens Orden og de store friske levende Instinkter. —

Indbidt og indesluttet gik han ned ad Trappe efter Trappe. Nogen kom ud og kaldte paa ham, holdt paa ham, gjorde ham Forestillinger. Han svarede ikke. Han skubbede sig løs og gik ned gennem Gadernes straalende Mylder .... Han havde formelig Længsel efter Torbine, sin kære gamle, sure Tværmule, lige saa retskaffen og solid, som hun var.

— — —

Aleksandersen fandt sig en Kælder til Skrædderstue. Der boede han, barsk og indesluttet i et Par Maaneder og tjente sit Brød med sin Naal. Der fandt Torbine ham. Og her boede de, da Høststormene kom over Staden,

med Haglbyger, Flodbølger og mægtige Oversvømmelser.

AFREJSE

Høstlige Storme buldrede over Staden. Dag og Nat jog mægtige Flodbølger gennem Kanalerne. Endelig stilnede det.

Aleksandersen sad i en Kælder, nedslaaet og barsk og syede. Udenfor roede Baade forbi, alle samme Vej, Flygtninge, der vilde fra Staden. Gnavne og forvaagede, med tømte Lommer og værkende Kroppe roede de bandende og kivagtige ud gennem disse endeløse Gadelabyrinter, hvor de saa jublende havde holdt deres Indtog.

Skrædderen! Skrædderen! raabte glade Stemmer fra en Baad. Det var Akademiet, der landede for hans Dør og tog ham med.

De havde prist og besunget, malet og berømmet denne vidunderlige Stad for Menneskenes Slægter. Men selv kunde de ikke trives deri.

De var Arbejdsmennesker. De var kvælefærdige af denne luddervarme Drivhusluft, hvor alle Evner og Kræfter gled ud. De længtes, de gispede efter Kampe, Rivaler og Sejre.

Frem, frem, ud til Hav og Saltvandspust. Baaden skummede frem for deres kraftige Aaretag, men *de* alene — lystige ved Opbruddet — saa sig om.

Se se se, skreg Mariorgia, hvid som Kalk.

En ung Kvinde slyngedes op paa en Marmortrappe og rullede ned igen med de smaa blødt krummede Hænder hængende løst i Vandet og med en grøn Klump Tang om den dejlige Fod, hvor en Guldring skinnede om Ankelen.

Det var Øverstens Datter.

Vandet sank om de uskyldige Pigebryster. Saa tog den grønne Sø hende igen, og hun svandt som en hvid Aabenbaring dybt under Baaden.

Aleksandersen havde set det hvide af Øjnene skinne. Han havde set Munden staa barnligt aaben med indadvendte Vige.

— — —

Oppe paa en Altan stod to Kvinder og halede i en favnelang grøn Tangplante.

Saa højt havde Vandet gaaet.

— — —

En Mand og en Kvinde, begge nøgne, krøb sammen paa en Trappe ved Resterne af en splintret Baad. En mægtig Træstamme skurede mod Aleksandersens Baad.

Det var en Krokodil. Dybt i Søen den klare grønne, saas mægtige Skygger svinde. — Det var Krokodiller.

— — —

Afsindige Hyl lød fra Retspaladsets brede Trapper. 7—8 store Krokodiller var kravlet op ad Trinene gennem de nedadrislende Søer. To havde vendt sig mod en Mand, der forsvarede en Kvinde og et Barn. Hun hvæsede af Rædsel.

En ny Bølge steg op, og da den sank, var Trappen tom.

— — —

I stille solbelyste Gader laa Krokodillerne paa Kajen i Solen, tæt som Fluer, vaade og sorte, paa Kryds og Tværs .... mellem Rester af Kroppe og slaskede Stykker Indvolde.

— — —

Fra Sidegaden lød Bryllupsmusik, Latter og Bægerklang.

— — —

Ved Omdrejningen kom en Flok Lig drivende for hastig Strøm, idet nogle af dem sagtelig vendte sig i Strømmen med udbredte Arme, og andre i Understrømmen skød henunder dem.

— — —

Hastig, hastig — — bort fra denne Ækelhedens Stad!

I Havnen laa de store Pilgrimsdampere og dirrede af

Kedelvarme, klar til at føre Pilgrimmene bort til sikrere Klippekyster, fra denne Forkrænkelighedens Verden.

Kvinder kom ned til Skibene med stakkels Mænd, hvis Hjerner ikke havde kunnet holde til Stadens Udsvævelser, navnlig unge Mænd, der altfor naivt havde kastet sig ud.

Bort, bort, jamrede de og tog sig til Hoderne, der var ømme som Bylder. Vi har læst for meget, vi har tænkt for meget, jamrede de og krummede de forhorede Bagdele — aa frels os, frels os! Og med svimmelt lukkede Øjne lod de sig føre ombord i de store Pilgrimsskibe, der førte Pilgrimmene til Aandens Stad.

Tavs og rank gik Aleksandersen ombord. Tavs og rank stod han og stirrede ud, medens Kødets Stad blev mindre og mindre, fjernere og fjernere. Dens Klokker ringede, dens Kupler glødede. Kødets Stad — dejlig, æventyrlig at se til, dejligere, æventyrligere, jo fjernere den saas — svævende over Vandene.

»ARKEN«

»Arken« hed den mægtige Damper.

»Parken« havde den heddet, fortalte Kaptajnen, og gik med stort Underskud. Hvorfor? Ingen begreb det. Tilsidst, da alle andre Udveje var prøvet, lagde Rederiet det i Herrens Haand.

Og hvad saa?

Saa løb vi paa et Kulskib.

Sank I saa?

Nej. Det gjorde Kulskibet — Gudskelov. Vi mistede bare første Bogstav i Navnet.

Og saa stod der ARKEN.

Præcis. Saa lidt kan gøre det. Siden har vi altid været Pilgrimmenes Yndlingsskib og sejlet Formuer ind. Det var det P, der skulde pilles væk. Ja ja. Der er Øjne,

der ser dybere i Tingene end Menneskenes Øjne. Der er en større Finger, der er med overalt, min gode Mand.

— — —

Det blev Nat.

Næste Morgen saas det, at Arken var et Pilgrimmeskib. Det myldrede med Arabere, Hinduer, Buddister, Katolikker, Missionsmænd, Puritanere og Grundtvigianere. Der var Kvækere, Adventister, Mormoner, Irvingianere, Presbytter, Baptister, Anabaptister, Jansenitter, Israelitter, Thomasbrødre, Josefsbrødre, Petersbrødre, Jacobsbrødre, Sortebrødre, Nonner og Abbater. Der var Salvationister, Rationalister, Hussitter, Wesleyanere, Gregorianere, Milleriter, Hetiter, Soltilbedere, Maanetilbedere, Fetishmænd og mange, mange fler. Der var Søndagsdyrkere, Lørdagsdyrkere, Fredagsdyrkere, Vanddøbere, Ilddøbere, Gendøbere, Unitarer, Spiritister og Teosofer. Der var Plantespisere, Fiskespisere, Frøspisere, Græshoppespisere, Brødspisere og Svinespisere — i alle mulige Dragter, Ordner og Emblemer.

Solen stod op, stor og rød som aldrig før. Let svævede den uhyre Kugle op af Havet hilset med Sang af alle Tungemaal og Konfessioner.

Aleksandersen forvirredes.

Storhavets Bølger drønede mod »Arken«s Spanter af Jærn, mens han for hvert Minut fjernede sig fra Verdslighedens forstyrrede Strande — og saa havde han aldrig oplevet saa stivnakket en Kivagtighed, saa ufordragelig en Forvirring, som nu, da han med hellig Bæven nærmede sig Aandens Kyst, hvor han ventede sig Freden over al Forstand og Løsningen paa Livets Gaade.

Histhenne stod en Gruppe Oldinge i alvorsfuld Samtale. De maa være ved at søge Sandheden, tænkte Aleksandersen og drev derover.

Ak, de talte om Ligtorneringe.

Nogle alvorlige Koner havde lige fuldendt en tungsindig Sang og tørrede Øjnene. Aleksandersen gik derover og lyttede.

De drøftede nogle nye Pølsehorn.

En gammel Adventist stod midt i en Ynglingeskare. Han forklarede den lyttende Ungdom om Gigten i sit venstre Ben.

Derimod holdt alle Vennekrese sig strengt ude fra hinanden.

Aleksandersen, som syntes, at der i den fælles Hovedinteresse for Pølsehorn og Ligtorneringe maatte være et solidt Grundlag for en fælles aandelig Forstaaelse, begyndte at arbejde for en religiøs Samling, men blev til sin store Forbavselse bestemt afvist allevegne. Man vilde finde sig i fælles Tallerkener og fælles Klosetter, det vilde man finde sig i, men i aandelig Henseende ønskede man absolut intet Fællesskab.

For Fanden, sagde Urian, lad dem dog i Fred.

Men de lever jo i Ufred, sagde Aleksandersen.

Det er jo af bar Velvære, sagde Excellencen. I fede Tider saa revner alle Foreninger og Partier af lutter Vigtighed og Uregerlighed. Det er altid et Tegn paa Velvære. — Er Fanden efter dem, ryger Rakket straks sammen igen i en Klump af bare Panik. Det er det, man kalder »de store Tider«.

Saa er »Aanden over dem« eller Fanden efter dem, sagde han.

— — —

»Arken« begyndte at gynge. Vejret tyknede.

Bare det gaar, bare det gaar, jamrede en ensom gammel Mand.

Vi fem her tror paa et Forsyn, sagde en rødternet gammel Dame mellem et Par Petroleumstønder.

Men jeg *kan* ikke tro, *kan* ikke.

Jeg heller ikke, jamrede en tredje.

Slut jer sammen, sagde den rødternede. Saa kommer Troen.

— — —

Taagen kom.

Aleksandersen stod i Stavnen.

Hvor dybt er her, spurgte han.

En Mil, sagde Sømanden.

Svævende i Taagen iler vi hen højt over Afgrundene. Jeg er en Gæst — levende eller død, varm eller kold — en Gæst i den eviges Haand.

— — —

Høj Kimen hørtes forude i Taagen. En uhyre Skibsstavn dukkede op og gled dem saa tæt forbi, at de to Skibskæmper skurede hinanden.

En Rystelse gik gennem Arkens Jærnmasser, en Sjælerystelse gennem dens Befolkning.

I eet Øjeblik forenedes alle Sekter og Konfessioner i provisorisk Fællesbøn til Forsynet, saalænge Taagen stod paa. Der dannedes Bønnekæder fra For til agter, og det lykkedes derved at undgaa flere Skibsammenstød. I en usynlig Sky af beskyttende Bønner gled det hellige Skib frem gennem Natten.

Det gaar, sagde Aleksandersen.

Ja, sagde Kaptejnen, men her er Isbjerge.

Usalige Mand, raabte den rødternede, dem skulde vi jo have haft med i Aftenbønnen — og nu sover alle i god Tro.

Hun fik i Hast nogle fler samlet sammen og begyndte at danne Bønnekæde — men de var for faa og begyndte for sent.

Der lød et buldrende Brag. Isklumper store som Vognlæs brasede over Dæk og Master i den begsorte Nat.

En Forsømmelse i Aftenbønnen — og »Arken«s Skæbne var beseglet. Atter et Bevis paa Menneskenes letsindige Forsømmelse af de aandelige Magtmidler, der staar til vor Raadighed.

I flagrende Nattøj styrtede Passagererne op, skrigende rundt i Lygteskæret mellem Isklumper og flyvende Skum. Et Babylon, et øredøvende Røre.

Langsomt drejede Dækket sig og hældte en rutsjende Blanding af Væsner og Is udover Rælingen i den taarnhøje, lystigt gyngende Nat.

En Gæst — en Gæst i Livet, lød det som Tordenklokker for Aleksandersens Øren midt i den vilde Panik.

Vi synker, vi synker, skreg et Par rødternede og blaastribede Damer i klaprende Dødsfeber, jog en Flok Børn ud af Redningsbaaden og firede sig ned. Hatte, Sjaler, Damp og Mennesker fløj overbord omkring dem ud i Skumhavet som vissent Løv i en høstlig Storm.

Men Aleksandersen var rolig. Han smilede og brugte sine Øjne. Det var altsaa hans Livs sidste Kapitel, han nu skulde igennem. Meget havde han set i sit Liv, men aldrig noget saa barokt, saa fabelagtigt. Han glemte sig selv over dette sanseløse Spræl af Paradisvandrere, der med stive Øjne og fægtende Hænder kæmpede en vild Nævekamp foran Paradisets Port, om hvem der maatte komme til at gaa sidst ind.

Men bag Storm og Is og Nat og Hyl saa Aleksandersen for sig Synet af den levende Rosenbusk, hvis Roser visnede, mens Busken bestod. Hans Tur var kommen som Millioners før ham. Det var det hele.

Og med eet kom det som i en Gynge fra Himmel til Jord. Sorte Vandmure skød sig op over Stjernerne og smed sig ned over ham.

Skibet sank, mens det under Farten slog uhyre Koldbøtter gennem Havnatten. I den følgende halve Time blev det ved at falde og falde, inden det naaede Bundens Klipper og gled til Hvile dèr gennem Dyndet.

Aleksandersen hvirvledes gennem Malstrømmen. Hans ene Haand var alt, hvad hans anden Haand havde at klamre sig til i den yderste Nød. Men det sang for hans Sind, at nu gjorde ingenting nogenting mer. Hans Sjæl var af Havkulden kold som en Snegl og rørte sig kun svagt uden Ønske om Liv.

— — —

Rødt og varmt faldt Livets Sol over Havet. Den tøde Liv frem i Aleksandersen, der laa henslængt paa en Isflage.

For anden Gang vaagnede han til Live, men hans

Vugge var Havet. Ingen moderlig Stemme sang ind i hans Blund, og henover ham skreg kun de vilde Fugle.

En Baad drev om i Nærheden med forpjaskede Skabninger i Særke og Uldbukser.

En Postdamper kom og optog dem alle og landsatte dem paa en sikker Klippekyst.

Paa Stranden skyllede Lig i Land i Hundredvis. De 134, som var reddet, samledes til en stor Jubelgudstjeneste, fordi Forsynet havde reddet dem fra Undergangen — og derefter til en Kæmpe-Sørgegudstjeneste over dem, som Forsynet under de vanskelige Forhold havde været forhindret i at fiske op. De priste Gud for hans Naade, hans Almagt, hans Nedladenhed, hans Vidunderlighed, hans Miskundhed, hans Dejlighed — de hoppede og smigrede, de slikkede aandelig talt hans Hænder, mens Søfolkene syede de 2800 mishandlede Forliste ind i Voksdug og gravede dem ned, da der ikke var andet at gøre ved dem.

Men to gamle utrøstelige Damer, en rødternet og en blaastribet, samlede stort Opløb om sig ved deres gribende, ubeherskede Sorg, og jo større Tilskuerskaren blev, desto mere stønnende blev deres Fortvivlelse: Adolf, o Adolf, var vi dog druknede sammen med dig! Hvorfor maatte vi ikke følges sammen ind i Paradis?

Deres Bøn blev hørt, ti i det samme rystedes Klippegrunden af et Jordskælv. Toldbodens Skorsten faldt ned og sendte uforvarende den blaastribede ind i Evigheden til Adolf. Men den rødternede havde endnu lidt Stemme tilbage: Jeg dør, jeg dør, raabte hun, skynd jer og kald paa en Doktor!

Her er ingen, raabte de.

Det er dog uforskammet, svarede hun, samlede Munden og døde.

— — Jorden blev nu ved at ryste, og Søfolkene skyndte sig igen til Skibet og ud paa det sikre Hav.

Herre du godeste Gud, jamrede en Pilgrim, der ikke var søstærk, hverken Hav eller Jord er sikre for mit

stakkels Legeme. Hvorefter han fik et aploplektisk Tilfælde, der gjorde ham skævmundet som en Flynder.

Da lallede han op i et uforstaaeligt Sprog, at selv ikke hans eget Legeme kunde han stole paa.

Men det kan vi, raabte de andre. Saa priste de Gud og købte sig lange Pilgrimsstave og Retfærdighedskapper og begyndte Vandringen til Aandens Stad.

»Arken«s Forlis opfyldte alle med Gru og mørke Tanker. Hvorfor skulde dog dette ske? Hvorfor, hvorfor? Indtil endelig en berømt gammel Præst, Professor, Licensiat og Doktor i tre Videnskaber, fandt Forklaringen.

Et aandeligt Blad havde i Nyhedsiver bragt den Meddelelse, at Leon Achilles, den store Spotter, agtede sig til Aandens Stad i Aleksandersens Følge, og vilde rejse over Havet med »Arken«. Nu var der altsaa endelig Ram paa ham. Men Bladet havde desværre været forkert underrettet. Leon og de fleste af Vennerne tog med Paketbaaden og slap velbeholdne over Havet, fandt Aleksandersen, Torbine og det øvrige af Selskabet i et Havneherberg og begyndte sammen med dem den trælsomme Vandring op til Aandens Stad.

AANDENS STAD

I to Dage vandrede Pilgrimmene ad snørklede Veje og Stier op ad Aandens Bjerg, der i mægtige Buer løftede sig over dem, og højt oppe bar den over al Støvet tronende, sagnombrusede, oldtidsbesungne Aandens Stad. Støvede og udasede naaede de op til de svale hellige Lunde, der omgav Staden. Højt over Verdens Larm og Omskiftelighed betraadte de trætte Pilgrimme de hellige Steder, hvor Menneskehedens trætte Tanker i umindelig Tid fandt Hvile som Duer.

Helligt betaget vandrede de gennem de udødelige Gader, hvor Navne, kære for Miljoners Miljoner skinnede over Kældre og Butikker, hvor der handledes med be-

rømte Varer: Livets Vand, Livets Vin, Livets Brød stod der.

Fra Gavle og Skilte manede alvorsfulde Kæmpeindskrifter: *Pilgrim, Pilgrim! frels din Sjæl!* eller paa Vers:

Hellige Sjæl,
tænk paa dig sæl!

Eller:

Blot i Flok,
saa gaar det nok.

Eller:

Pilgrim, forvar dig!
Satanas tar dig.

Der var Butikker med Opstandelseskapper. Der var Bagertelte med Jesuskringler, Evighedskager, Helgenkys, Englestænger og Himmerigsvrøvl.

I barnlig Glæde trak Pilgrimmene hid og did, raabte og købte. Der var en Raslen med Penge i Blikkasser, hvor man sig vendte.

Under Træerne sad Kildekoner og solgte Livets Vand.

Er det Livets Vand, spurgte Aleksandersen og tog til sin Portemonnæ.

Ja, Herre, værsgo. Rabat paa Dobbeltflasker. Tomme Flasker tar vi igen.

Men hvorfor er det Livets Vand, spurgte Aleksandersen.

For det *er* det, svarede hun.

Jamen *hvorfor,* spurgte Aleksandersen.

Hvorfor?!! — Vil Herren ikke ha, kan han la' vær', raabte hun og vendte ham Ryggen.

Smid ham ud, smid ham ud, raabte de forbitrede Pilgrimme, der stod i lange Rækker med Pengene i Haanden for at komme til.

— — —

Skrigeballoner og Bliktrompeter banede Vej for en Procession med Billeder, Lys og Faner.

Det er en stor og køn Procession, raabte Pilgrimmene. Dèr maa vi med.

Aleksandersen spurgte, hvorfor de gik i den Procession.

Fordi vi gør'et, sagde de og saa paa ham.

Jamen *hvorfor* gør I det, spurgte han.

Vil De ikke med, kan De la' vær, sagde de spottende. Det er ganske frivilligt.

Aleksandersen følte sig brødefuld i sin Ensomhed. Han hørte sit eget Slim, som han sank. Saa ensom følte han sig.

Ældgamle barnlige Magter paa Bunden af hans Hjerte trak i ham og raabte: Det er Spænd, dette her! Gaa med! — men samtidig sad hans Hode deroppe paa Halsen og saa sig gammelklogt om og sagde: Lad dog vær', det er Vrøvl og Humbug det hele!

Børnene spankulerede stolt med i Processionerne. De spurgte ikke om hvorfor? De gik med dèr, hvor der gik flest, og hvor Fanerne var mest kulørte og Trompeterne mest skingrende.

— — —

Trængselen gennem Gaderne blev umaadelig. Aleksandersen lod sig drive med af Strømmen ind under de tusendaarige Ege, hvor gadebrede Bjælketrapper førte op til Festpladsen paa Bjergets Top.

Vimplerne smældede fra Telte og Æresporte. Boder og Traktørsteder myldrede mellem hinanden. Her fandt Aleksandersen sit Selskab i lystigste Humør: Leon Achilles i lang Opstandelseskappe med en livsalig gammel Pilgrim under hver Arm — Mariorgia med Uskyldighedssærk og Vaagelampe. Alle morede sig fortræffeligt.

Men du gode Gud, tænkte Aleksandersen, de tror jo ikke paa et Ord af det hele!

De var henne og lade sig spaa.

I Teltet ved Siden af var man ved at helbrede ved Bøn. De havde bedt over en Mands forkerte Ben i tre

Timer, til det var blevet en Tomme for langt, og stod nu i aandeløs Ophidselse og bad det tilbage igen.

Foran Spaakonens Telt stod Folk i lange Rækker, Grevinder, Glædespiger, Professorfruer og Hottentotmadammer imellem hinanden.

Spaakonen skulde se paa Rynkerne i Fyrstindens Hænder.

Betyder de Rynker virkelig noget, spurgte Fyrstinde Catt betaget.

Selvfølgelig. Hvad skulde de ellers betyde, svarede Spaakonen. Dèr løber Livslinjen.

Hvorfor er det Livslinjen, spurgte Fyrstinden.

For det *er* det, svarede Konen forbitret.

Jamen hvorfor? spurgte hun.

Vil De ikke spaas, raabte vrede Stemmer rundtom, saa gaa med Dem, at vi andre kan komme til.

Kan De ogsaa spaa min Hund, raabte Leon og kom med en Køter.

Selvfølgelig, svarede Madammen spidst. Men den har ingen Rynker.

Her, her! sagde Leon vrikkede Køterens Halestump tilside og lod hende se.

Larm og Tumult. Under Hyl paa Politiet blev Spotteren smidt ud af rasende Professorinder og hellige Glædespiger.

Luften var ladet med Andagt og hellige Anelser.

Dèr ligger to Halmstraa paa Kors, sagde en gammel Mand. Gud ved, hvad nu det betyder? og gav sig til at spekulere.

Og dèr sidder en Skade paa en Pind, raabte et Par unge Piger. Hvad mon saa det betyder?

Aleksandersen virrede med Hodet. Han tørstede efter at kaste sig ind i al denne Andagt og Jubel. Og saa kunde han dog ikke?

Køb et Guds Ord, skreg en blaa Morlil.

Nej her, her, her! skingrede en lille grøn Madam. Det

her, det er det rigtige Guds Ord, hendes dèr er det forkerte!

Folk stimlede til dem begge.

Hej — halløj — kom hid, kom hid, raabte en Mand paa en Tønde. Jeg garanterer, at enhver, der køber denne Bog, skal nok blive salig!

Trommerne buldrede, Skrigeballonerne skingrede, og højt over Mængden saa Aleksandersen Blinket af den kæmpestore Statue af Deodatus, der stod i sin Ungdoms straalende Nøgenhed og sigtede mod Solen med sin Bue.

Øverst paa Festpladsen løftede en Bakke sig over Folkehavet med en høj spids Klippetop, hvori var indhugget en Vindeltrappe.

Det var det berømte »Livets Højdepunkt«, som aldrig maatte betrædes af Menneskefod uden naar den gamle Ypperstepræst paa Aandens Bjerg vandrede derop for at give Verden sin faderlige Velsignelse.

Tilbage, tilbage, raabte Vagten til Folkeskaberne, der trængte paa for at se det hellige Sted, hvorfra Livets Hemmelighed kunde overskues.

De hellige Basunblæsere traadte frem paa Klippens Afsats i pragtfulde Dragter og blæste i Basuner.

Under aandeløs Tavshed besteg en gammel Mand den hellige Klippetrappe. Vinden tog i hans lange hvide Skæg. Nu stod han øverst oppe. Med flagrende Kappe bredte han rystende Armene udover den videne Jord, mens han betaget stirrede ind i det evige Lys, hvor Livets Gaader forklaredes for hans salige Øjne.

Han gik ned. Solen lynede i Deodatus' gyldne Bue, Folkehavets Bulder steg paa ny under Drønet af de hellige Basuner. Et Pust af Betagelse gik over Bjerget, mens alle panisk brød ud i tusendtunget Sang.

Aleksandersen følte, han stod ligesom foran Døren til en stor Hemmelighed, men for ham var den lukket — men for alle andre stod den vidaaben. Skulde den aabnes for ham her?

Lystig og støjende omringede Selskabet ham og viste

ham de store brogede Plakater om det Kæmpemøde, der imorgen »paa Dagens Dag« skulde afholdes paa Festpladsen med en verdensberømt Prædikant, »Hedningernes Petrus« som Taler — men det allermærkeligste var en lille rød Plakat, der var paaklistret nedenunder, hvoeri det meddeltes, at »selve den verdensberømte Aleksandersen, Gæsten i Støvet« vilde komme til Stede.

Aleksandersen var dybt overrasket. Hvem kendte ham her? Hvad vidste man om ham? Men Selskabet lo, slog Kres om ham og trak ham med hen paa Kæmpehotellet »De mange Boliger«.

DE MANGE BOLIGER

Det var som Verdens Larm forstummede, da Hotellets store Glasdøre lydløst gled i efter dem. Med udbredte Arme stod Englestatuen »den velsignende Husaand« og smilede dem sødt i Møde. Gennem lyse lune Korridorer løb bløde Løbere, tyste Tjenere myldrede frem, tog Tøj og Bagage og førte Gæsterne til Bade- og Sovekamre, mens næppe hørlig Orgelmusik og Springvandsplasken blandet med Hyanzinteduft fyldte Gange og Haller. Alt hvad jordiske Sanser kan udtænke af legemlig Vederkvægelse var samlet i Huset med »de mange Boliger«.

Lydløst kom Værten frem, hviskende, glædestraalende — med Hovedet selvfornedrende paa Skraa og lagde to bløde Hænder op paa Aleksandersens Skuldre: Velkommen, Gæst i Støvet! Lykkelig den Dag, da Aleksandersen selv værdiges at drage ind under mit Tag. Aldrig kunde det have ordnet sig bedre.

Hverfor dog?

Om han ikke vidste det? Hedningenes Apostel, den nye Petrus, var i Gaar taget ind i »de mange Boliger« for at tale imorgen paa »Dagenes Dag«. Hver Krybbe,

hver Stald i Byen var optaget, hver Seng var lejet ud til fabelagtige Priser. Skarer af Pilgrimme overnattede i Lundene, saa fantastisk stor var Forventningen til Mødet i Morgen. Aleksandersens Ankomst havde forøget Sensationen til det eksempelløse.

Om Aleksandersen kunde faa Lejlighed til at hilse paa den navnkundige Mand før Mødet.

O — saa let! Ved Middagsbordet vilde han finde ham ved den ene Bordende. Aleksandersen selv skulde selvfølgelig præsidere for den anden.

Og Værten klappede Aleksandersen paa Ryggen og paa Brystet, lagde Armen om hans Hals og førte ham ind i en lang Række herlige Værelser, der var stillet til Raadighed for ham og hans Følge. Han viste om, han hjalp til Rette, vims og hviskende, og forsvandt tilsidst, ligesaa ydmyg og skæv han var kommen.

— — —

Middagsklokken ringede. Bordet bugnede af lækre Retter, Salen myldrede af hviskende Gæster og Tjenere.

En examineret Kapellan (med første Karakter med Udmærkelse) bad Bordbøn med den mest mesterlige Betoning og et Ansigt, der var berømt for sit udtryksfulde Minespil.

Aleksandersen saa ned til den anden Bordende, hvor den sensationelle Gæst havde taget Plads endnu omringet af en tæt Sværm af Venner og Pilgrimme, der kappedes om at vise, at de kendte ham personlig; denne gaadefulde Evangelist, der i det sidste halve Aar var »slaaet igennem« som Verdensberømthed og navnlig havde slaaet enhver hidtil kendt Rekord ved sin sensationelle Allestedsnærværelse.

Endelig kom han tilsyne.

Aleksandersens Mad stansede i hans Hals. Morgendagens Attraktion, Perlen paa Aandens Stad, Millionernes aandelige Vejleder og Menighedernes Kælebarn og Stolthed, Petrus, den nye Petrus, som sad dernede — — var den sorte Menighedsforstander, Menneskeæderen,

Værten paa Nybyggerkroen, den sledske slibrige Skurk, for hvis Skyld Aleksandersen havde maattet flygte over Ørkner og Heder. Lyslevende sad han dérnede og slubrede af sin Talerken, mens han nu og da kastede et lynsnart lille blodskudt Blik op til den anden Bordende, hvor hans flygtede Gæst havde taget Sæde.

Ja saa — ja saa, tænkte Aleksandersen, mens en Feber brød frem igennem alle hans Aarer og for en Stund berøvede ham hans rolige Omtanke . . . Tæppet, Æventyrtæppet, det maatte være det, som den sorte havde slaaet sig op paa, det stjaalne Tæppe, med hvilket han i et halvt Aar havde gennemfaret Menighederne, saa han nu, takket være sin uhyre Frækhed, var ved at træde ind i Navnkundighedernes Kres, i Storhedernes, i Heltenes lille Selskab.

Nej aldrig, at det skulde ske.

Dér sad han ovre, bred og fed, og sort og lumsk. Imorgen skulde han besegle sin Triumf. Imorgen skulde hans Røst lyde paa selve Aandens Bjerg, paa selve Dagenes Dag . . . men bi, du!

Aleksandersen tvang sig til Ro. Han skulde vælte den sortes Planer. I alleryderste Øjeblik, ved et Guds Under, var han selv kommen til forat hindre Skandalen.

Og alt imens han spiste, saa han ned over Bordet langs alle disse uendelig ubetydelige Ansigter, der huldsaligt sladrende drejede sig imod hinanden, hviskede og nikkede, uden at ane, at de sad til Bords med en virkelig Menneskeæder, den lumpne Bandit, som sad dér for Bordenden, sort og skinnende, dem alle overlegen i Kløgt og Forslagenhed, og i Myndighed Aleksandersens Ligemand.

Forsigtighed var en Nødvendighed, Varsomhed af Hensyn til Stedets Karakter, men en Hensynsfuldhed uden Vaklen.

Aleksandersen huskede, hvor let han havde duperet Nonnerne i sin Tid, fordi han traadte frem som den, der havde Myndighed. Dengang havde han endda kun

været en simpel Skrædder. Denne Gang mødte han med en halv Verdensberømmelse om sit Navn. Og selv om den Sorte i Mellemtiden havde krydset den halve Verden igennem paa det stjaalne Tæppe, — det skulde blive ham, der kom til at bide i Græsset.

Middagen var til Ende. Aleksandersen skubbede resolut sin Stol tilbage og bad om en Samtale med Værten.

UNDER FIRE ØJNE

Hav den Godhed at gaa ind i mit Privatkabinet, hviskede Værten ærbødigt og viste sin navnkundige Gæst ind i et skumrende Kabinet med Plydsmøbler og fromme Skilderier.

Maa jeg tale med Dem om den sorte Menighedsforstander?

Sid ned, hviskede Værten benovet.

Jeg kender ham nemlig personlig.

Ah — hvor morsomt, hviskede Værten med vaade Øjne.

Han er Menneskeæder, sagde Aleksandersen.

Værten sprang op, listede hen og trak omhyggeligt Portiererne for Døren og tilbage igen paa Taaspidserne: Hr. Aleksandersen maa tage fejl i dette, hviskede han.

Jeg har selv gæstet hans Kro, sagde Aleksandersen, og slap kun med Nød og næppe løs af hans Kløer.

Værten tav og lyttede nervøst til Trinene paa Gangen.

Og jeg gaar ud fra, sluttede Aleksandersen og rejste sig, at han efter dette straks bliver sendt paa Hovedet ud af Aandens Stad.

Umuligt, jamrede Værten. De maa — *maa* tage fejl.

Udelukket sagde Aleksandersen, og dersom han ikke godvillig fordufter, ser jeg mig nødt til at afsløre ham ved Festen i Morgen.

Aleksandersen vilde gaa, men Værten holdt ham bestyrtet tilbage. Han hyssede, aabnede i Hast en Løndør

i Tapetet: Aa vær saa god og træd ind i mit personlige Gehejmekabinet. Dér er vi uforstyrret.

Aleksandersen traadte derind — — og saa sig maalløs om: »Gehejmekabinettet« var en pragtfuld Salon, en Vinterhave, luftig, høj, lys. Lystige Statuer af Fauner og Danserinder blinkede mellem Palmer og fine Vandspring. Dristige Malerier dækkede Vægfladerne, og Reolerne bugnede med Aandens og Frisindets mest oprørske Mesterværker.

Hastig laasede Værten Døren, vendte sig straalende af List og Skælmeri og klappede lystigt Aleksandersen paa Skulderen: Saa! nu snakker vi fra Leveren! Hahaha! Naa De har osse været i Kløerne paa denne sorte Abekat. Ja, Gu er han Menneskeæder!

De *ved* det? raabte Aleksandersen med vredesvulmende Pande.

Vi har været underrettet om hans Passioner i flere Aar, den Rad, sagde Værten og lo.

Og har *dog* indbudt ham *her!*

Herregud — engageret ham! Folk vil nu engang høre ham, sagde Værten. Han er i Vælten.

Modtaget ham med store Æresbevisninger! Her! Paa selve Aandens Bjerg!

Aa, De er sød! Reklame, sagde Værten. Han var pebret nok, den Svend, og saa er Interessentskabet sgu da nødt til at reklamere for Fyren.

Interessentskabet? raabte Aleksandersen, hvem er det?

Aa vi er nogen Stykker, der i Tidens Løb har opkøbt Bjerget og financierer Festerne. Herregud, vi har jo Tilbud fra Alverdens Præster og Profeter om at optræde, med Priskurant og det hele. Vi kan sgu umulig kende alle de Folks Privatliv, og hvad rager det os, om han er ærlig eller en Skælm, ikkesandt? Bare han *kan* sine Ting. Folk er sgu ikke saa naive nuomstunder, at de rejser Hundrede Mil bare for at se en ærlig Mand. Folk kommer for at høre Talere, der er i Vælten.

— Men han er Menneskeæder! Hørte De? raabte Aleksandersen.

— Ja — ja! De Folk er sjælden appetitlige. Een æder Grifler, een æder Negle, og een æder Menneskene hele — men hvad? *De* faar deres Honorar, *jeg* faar deres Kvittering, — og saa paa Porten!

Aleksandersen rejste sig taus og forarget for at gaa.

Værten sprang op: Gør nu ingen Dumheder, sagde han varmt og hjerteligt. Nu har De jo intet at frygte af ham. Her æder han sgu ingen. Husk paa: De har jo selv saa stort et Navn nu — og det er saa vederkvægende for en Gangs Skyld, at se en honnet Mand faa en Position. Sæt den ikke overstyr. Lad De Svinet gaa. De faar dog ikke Folk vendt fra den Svindler.

Folk *kan* da vel tænke, raabte Aleksandersen.

Kan de? spurgte Værten.

Vil De sige, at Folk er dumme? raabte Aleksandersen.

Gud fri mig, sagde Værten, de fleste Folk er kloge, Gudskelov, og besøger aarlig vore store smukke Fester paa Aandens Bjerg, ikke mindst, naar vi byder paa et saadant Sensationsnummer som vor fælles sorte Ven Peter.

Men han er Menneskeæder, det vil Folk vel kunne forstaa.

Værten lo, saa Taarerne trillede: Peter — Menneskeæder! Aa Gud — En Loppe vil ligesaa let kunne komme løbende og stange hele Bjerget omkuld, som De vil kunne faa Folk gjort begribeligt, at Peter er Menneskeæder!

Aleksandersen vilde gaa. Hans Hænder *sitrede febrilsk.* Den anden sitrede ikke det mindste.

Et Ord endnu, sagde han, alvorlig og myndig: Ærlig talt, Sagen komer os ikke saa uventet, som De maaske kunde tro. Da det forleden rygtedes, at Aleksandersen ventedes til Festen, foretog Menighedsforstanderen selv en Henvendelse til Interessentskabet.

Menneskeæderen!?

Ja — Ærlig talt. Han advarede os imod at tilstede *Dem* Adgang til Bjerget.

Mig!?

Han paastod altsaa, at De engang havde besøgt ham i hans Herberge.

Ja desværre.

Men at De havde fjernet Dem paa en *meget* besynderlig Maade . . . en særdeles mærkværdig Maade endda . . . og uden at sige noget egentlig Farvel.

Aleksandersen blegnede.

— — Og at De i den paafølgende Tid havde ernæret Dem i Nabolagets Huler paa en Maade, som *han* iøvrigt personligt satte i Forbindelse med den i visse Krese saa højtskattede Taareprædikant »Tordenskrædderen«s Forsvinden.

Aleksandersen forstummede, dirrende som en Spurv.

Værten smilede: De ser altsaa, hvad De kan vente fra *den* Kant. *Han* bider fra sig for Liv og Brød. Det vil *alle* opfatte. De bider bare løs *uegennyttigt* (som man siger) for en Idé (som man siger) — en Idé, De har. Det vil *ingen* kunne begribe. Derfor vil *alle* holde med Sorte-Peter! . . . De maa haspe mine Tarme ud af mit Liv, om De slipper levende fra den Historie. — — — —

— — — —

Aleksandersen stod i voldsomt Oprør.

Tja, sagde Værten glad og smilende, saadan ungefær gaar det næsten immervæk, naar een skal til at spidde en anden. Han opdager, at han sæl o. s. v. — Tsja! Paa *den* Maade hænger Verden sammen, Gudskelov, ellers stod den sgu heller ikke fem Minutter længer.

Og Interessentskabet? spurgte Aleksandersen, da han atter kom til Mælet.

Interessentskabets Stilling er givet, sagde Værten, fast og resolut. Vi er kontraktmæssig indforstaaet med den Sorte og maa (som Gentlemen) alene af *den* Grund holde Haanden over ham *her*. Forøvrigt ligesaa naturligt for at værne om Stedets ærværdige Navn.

Og af *den* Grund vil De kvæle Sandheden paa selve *Aandens Bjerg,* sagde Aleksandersen bittert.

Sandheden vrængede Værten. »Aandens Bjerg« er forøvrigt ingen Sandhedsetablissement, men en privat Forretning, der skal forrente sig. »Aandens Bjerg« er en Festanstalt. Pilgrimmene kommer strømmende hertil, ikke for at sidde og tygge paa Sandheder, men for at holde Fest. Det er modne og erfarne Mennesker, der i Forvejen har faaet mer end nok af Sandheder og Afsløringer og Skandaler. De stiller det bestemte Krav, at her skal være et Sted, hvor de endelig en Gang for Guds Skyld kan være forskaanet for Afsløringer og Sjælerystelser og Sandheder. — Aa ja. Kærnetropperne i Pilgrimstrækket, det er ældre voksne Folk, hvis Mor er død, og som derfor savner et Sted, hvor de kan gaa hen med deres Smaaklynk og smaa Tilbedelser. Og da vi ikke kan grave deres Mor op af Jorden igen til dem, saa engagerer vi her Talere og Ledere, der kan være en Slags Mor for dem, og indretter det saadan, at de i 8—14 Dages Tid kan ha det som i deres Mors Skørter (naturlig, naar de betaler godt) med lækre lune Stuer og lydløse Trapper og Gange, hvor alle disse gamle Sirups-Katte kan liste om og gasse sig og gnubbe sig hyggeligt opad hinanden og knurre sødt og mjave sygt og smause i Kærlighed og blide Ord. De vil a'es for. Det kalder de Aandelighed og Gudelighed. Og saa vil de Fanden brække og brandspidde mig hverken ha Tænkning eller Sandheder eller Afsløringer eller Skandaler. Og vil de ikke ha dem, saa skal de osse bli fri. Og hvis De, Hr. Aleksandersen, er saa naiv at tro, at Bjergets Direktion vil tillade en Privatmand, der ikke har for to Ører Aktier i hele Historien, at komme og vende op og ned paa *vores* Forretning og *vores* Programmer, saa tror De lisaa binde-piske-pine fejl. Ved De *det?*

Og Værten viste alle sine hvide Tænder og lo, saa hans Mave hoppede.

Aleksandersen sad i Feber. Ved »Arkens« Undergang

havde hans Nervers mindste Fibre været rolige og beherskede. Men her var det, som om alle hans Livs Begreber svimlede for ham. — Hans opspilede Øjne gled fra Værten over mod Marmorstatuerne og til Bogskabenes Skatte af oprørske, flammende Skrifter: Og De har noget saadant i Deres Hus, sagde han.

Ja, sagde Værten og rejste sig.

De glæder Dem daglig ved saa megen Skønhed og Sandhedsglød.

Ja, sagde Værten, pinligt berørt.

Og det synes De, at De har Ret til, spurgte Aleksandersen.

Ja, sagde Værten, mer end De tror.

Hykler! sagde Aleksandersen.

Værten stod med blodskudte Øjne. Hans tykke Ansigt blev dryppende rødt, — og endelig kom ogsaa *han* til at dirre.

De glæder Dem altsaa hemmeligt over det, som De daglig selv træder under Fødder, sagde Aleksandersen med Sorg og Harme. Han havde nu fuldkommen vundet Herredømmet over sine forvirrede Tanker.

Men Værten havde brat vendt ham Ryggen. I et aflaaset Skab hentede han en tyk Protokol, som han huggede i Bordet, aabnede, bladede ophidset om mellem endeløse Rækker bogførte Summer, Side op og Side ned.

Dér raabte han og plantede sin Næve midt i Regnskaberne, læs! Dér har De Friheden og Sandheden og Oprørskheden og det altsammen, og deres Ansøgninger og Tiggerbreve og Almisser og Skrabud. Dér — læs! Og her er Kontoen over mine Ridehopper og Elskerinder med Mariorgia øverst! sluttede han brutalt.

Mariorgia, stammede Aleksandersen.

Ja, Mariorgia, vrængede Værten hadefuld. Hun har ligget to Gange og barslet i Sengen derinde, lo han, og trak Portieren bort for et pragtfuldt Gemak overhængt med Malerier: Mariorgia syngende, Mariorgia drømmende, Mariorgia i Purpur og Mariorgia nøgen. Men

paa Hæderspladsen, for Endevæggen, — Aleksandersen stejlede — hang lyslevende Regeringsraadens berømte Mesterværk: Kæmpebilledet af Aleksandersen siddende under Buddaen i sin lille Hytte.

Aleksandersen, sagde Værten blødt og smilende, De var lykkelig, dengang De sad under Buddaen med Deres Naal og Deres Dadler . . . dengang De sagde Nej til mine Guldstykker — da blev jeg saa forelsket i Dem, at jeg besluttede at gøre Dem berømt og lod det dér male.

Aleksandersen stirrede paa Værten, der netop tog sine Briller paa, og nu kendte han ham med eet, det var »Guldbrillerne«, som de kaldte ham, Leons og Mariorgias hadede Fjende.

Det var ligesom om Værten læste hans Tanker. Han smilede og rystede paa Hovedet.

Aleksandersen rødmede og saa til Billedet: Jeg troede, det var til Kejserinde Lysia.

Til den gerrige Skabekrukke? sagde Værten stille. O, Herregud . . . Kunst, Sandhed, Skønhed — og det hele, fortsatte han, jeg siger det ikke for Haans Skyld, men hvormeget tror De, det vilde være regnet i denne Verden af Møg, om ikke der her og der sad et Fjols af en praktisk Mand, som formaaede med sine skidne Kløer at skabe Plads til det altsammen?

Men Leon, Leon . . . udbrød Aleksandersen hæftigt.

Leon, hviskede Værten haanligt og blæste. Saa bladede han nogle Blade om og pegede med Lillefingeren ned over en Side, og saa een til, og een til og atter en fjerde og en femte — dér, sagde han stille. Dér staar Oprørskheden og Haanskheden, Berømmelsen og Fakkeltogene . . . Der har De Hanekyllingen.

Men hans Palads . . ?

Var mit.

Hans svimlende Honorarer?

. . . Staar dér! . . Selv Mariorgia har han laant — af *mig* — nu og da — —

Laant!?
Tror De maaske, *han* har Raad til at holde en Dame saa graadig . .?
Mariorgia! graadig!?
Ja som en Krokkedil.

— —

Men saa »Gæsten i Støvet« — det store Digt?
~~Det skrev han~~ for mig, sagde Værten.
Paa Bestilling? sagde Aleksandersen bævende.
Selvfølgelig — Dér staar Summen.
Altsaa koldt og forretningsmæssigt.
Nej, med Blod og Raseri.
Men saa *er* han jo ædel, sagde Aleksandersen.
Hvad vil det sige, spurgte Værten. Han er en skikkelig Patron, der jævnlig gør noget over al Begreb sjofelt og gement — saa pisker han sin egen Skidenhed med susende Vers. Og i sine pæne Perioder ligner han selvfølgelig enhver anden Hr. Petersen.
Men de er jo dog frie Aander, raabte Aleksandersen.
Hvadfor *de?* »Akademiet«?! Aander!? Fri!?
Men deres frie Livsudfoldelse . .
Vi andre er bundet i Professionens Medfør.
Men de har jo Geniet, Talentet! sagde Aleksandersen.
Talent! Hvad er Talent, vrængede Værten. Et økonomisk Aktiv, der ved et Skideheld er dumpet ned i Skødet paa nogle temmelig tilfældige Luseknækkere og har sat dem i Stand til at slaa lidt mere ud med Arme og Ben end andre Luseknækkere.
De lavede dog Leon-Achillesfesten, indskød Aleksandersen.
Ja for at chikanere *mig,* sagde Værten.
Men de indbød jo *mig,* sagde Aleksandersen.
Ja for at neutralisere *mig,* sagde Værten.
Men de fulgte jo *mig* næste Morgen.
Ja for at demonstrere mod *mig,* sagde Værten, — de hader mig, for jeg kender dem jo — og han klappede paa sin Protokol.

Men De var jo Leons Gæst, sagde Aleksandersen.
Ja for at ordne en ondartet Vekselhistorie. Ellers var han bleven meldt.
Meldt!!! Leon Achilles!!! Af hvem??
Af Fyrstinde Catt.
Umuligt. Hun elsker ham jo.
Hun tilbeder sine egne Penge højere.
En Fyrstinde?
Hun! — en intrigant Stuepige, der forførte Fyrsten, huggede hans Navn og drev ham i Kloster bagefter. Leon var opfindsommere. Han lavede selv sit Navn.
Er han da ikke adelig?
Hans Far er Ligkistesnedker i en eller anden Landsby.
Med eet tog Aleksandersen sig sammen. Det brusede varmt igennem ham og han sagde: Ligemeget hvem Leon saa er, og hvad han er kommet af, saa er han dog det største Geni under Solen.
Nej, sagde Værten tørt. Men det næststørste.
Det næststørste! udbrød Aleksandersen forbavset. Hvem er saa da det største?
Har De aldrig hørt omtale en Mand, der kaldes Fjerdingsfyrsten?
Hvad siger De, Mand? Tal dog ud! Denne Stodder, som ynkeligt gaar i Hundene! Han skulde have saa betydelige Evner! Og ingen ved det?
Der er ikke faa, der er vidende derom, sagde Værten.
For Guds Skyld, fortæl dog Leon dette, raabte Aleksandersen.
Leon ved det da, smilede Værten.
Saa vil Leon ogsaa hjælpe ham, sukkede Aleksandersen lettet.
Leon er da aldrig saa dum, sagde Værten og klappede Protokollen sammen. Ligefrem hjælpe en farlig Konkurrent frem, det gør man da ikke.
De tar fejl i dette, raabte Aleksandersen med glødende Kinder. Leon vilde have gjort det. Og ellers, saa er

der Regeringsraaden, han er en varmtfølende Mand, en brav Mand. —

Aa ja, sagde Værten, naar ingen gaar op i hans Ædefad.

Gode Gud, sagde Aleksandersen naivt. Er dette Livet?

Saamænd, sagde Værten, kommer man ikke op, saa bliver man pinedød nede. Og *har* man faaet sig en Plads foroven, saa passer man paa som en Smed, at ingen nedenunder hugger den. »Lad hver se til, at ingen skal tage hans Krone«.

— — —

Ja det var hans Ord, »Fjerdingsfyrsten«, som de kalder ham, sagde Aleksandersen stille.

Naa, *er* De løbet paa ham, spurgte Værten nysgerrigt.

Der var to, der hele Tiden puffede ham ned, sagde han, naar han var ved at komme op.

Værten nikkede: »Fjerdingsfyrsten« har Ret, for der *er* faktisk To.

De kender dem? raabte Aleksandersen.

Lisaagodt som De, sagde Værten.

Hvem er det? Sig det! Er det Regeringsraaden?

Værten smilede og nikkede.

Umuligt, umuligt, den brave, hjertevarme . . .

Værten lo: Varm! — Han er en skummende Orne, naar han blir jaloux!

Men saa den anden, hviskede Aleksandersen. . .

Værten smilede sært.

Det er ikke sandt, raabte Aleksandersen. Det kunde Leon aldrig række Haand til! Med koldt Blod at kvæle rige Evner! Og De selv . . .

Hvad jeg?

De vilde have hjulpet ham.

Hvem?

»Fjerdingsfyrsten«.

Aldrig.

Men hvorfor dog?

Jeg har mine Grunde.

Hvilke Grunde?

Jo kort og godt, sagde Værten og lo. For jeg er Farbror til Leon.

— — —

Aleksandersen stod flov og lang og stirrede ud i Luften. Hans Mund sank ned i en sørgmodig og enfoldig Stilling. Malerier, Springvande, Statuer, alt forekom ham med eet saa tomt, saa pjanket og farveløst.

Og dem har vi dyrket som Helte! sagde han bittert.

Helte skal helst dyrkes, sagde Værten.

Men naar de er saa smaa?

De vokser ved at dyrkes.

Men smaa er de dog, sagde Aleksandersen.

Det glemmer de ved at dyrkes, sagde Værten.

Saa er de jo dumme, sagde Aleksandersen.

Helte skal helst være en god Del dumme, sagde Værten.

Skal?

Ja for des stærkere blir de, sagde Værten.

— — —

Udenfor larmede Folkeskarerne under Deodatus gyldne Kæmpestatue, og brogede Landsknægte afløste Vagten om »Livets Højdepunkt«.

Dette her, sagde Værten og stoppede Protokollerne ind i Skabet, det er *mit* »Livsens Højdepunkt«, og det er bedst ingen anden end Ypperstepræsten kommer dér. — Og nu tør jeg vist rolig lade Dem gaa paa fri Fod i Morgen, Aleksandersen. Ogsaa jeg, kære Ven, er en Gæst i Støvet.

Ellers skulde Fanden sidde længer her. — Lad De nu vær med at ærgre Dem over den Sorte. Tro De mig: At bekæmpe sine Ærgrelser, det er Livets sandeste, dybeste og eneste Visdom, saa sandt som vi alle er Gæster i Støvet. — Farvel Aleksandersen. Kan jeg nogensinde yde Dem en Tjeneste i nogenting, saa vil det skænke mig den største Glæde, men samtidig berøve mig min eneste Illusion.

Aleksandersen var ikke klar over, om Værten gjorde Nar eller ej, da han ærbødigt kyssede Skrædderens Haand og førte ham tilbage til Privatkontoret med Plysmøblerne og de hellige Skilderier og Tidsskrifter. — Hans Hode sad igen paa Skraa, hans Stemme hviskede.

— — —

Aleksandersen fandt sit Selskab paa Nordsiden af Bjerget, hvor den gyldne Deodatus, kæmpestor og ungdomsstraalende, stod paa sin Sokkel over Folkehavet og hoverende sigtede mod Himmellyset med sin Flitsbue.

Deodatus, Mesterskytten,

stod der paa Sokkelen, og nedenunder:

Han sigtede paa Solen
og ramte Maanen.

Selskabet skoggerlo og iagttog Pilgrimmene, der i andægtige Skarer valfartede hen foran Statuen. Ingen af dem tog Indskriften humoristisk.

Sigtede han virkelig paa Solen, spurgte een.
Det var højt sigtet, sagde en anden.
Og saa ramte han Maanen, sagde en tredje .
Det var højt ramt, sagde en fjerde.

— — —

Højt sigtet og højt ramt, sagde de.

EVIGHEDEN

»Her forevises Evigheden«, stod der i en fedtet Kælderport. »Her maa vi ind, Folkens«, raabte Leon, og hele det lystige Selskab fulgte. Aleksandersen med.

Hans Sind var fyldt af Væmmelse og Livslede. Den skidengule Sal og det skidengraa Støv — og dèr midt i: Leon og Mariorgia, Regeringsraaden og Fyrstinden,

og hvordan var de andre, han var kommen i Følge med. Og dog var det Menneskehedens Ypperste, dem han havde higet og bævet imod, og som nu fyldte ham med Ækelhed og Kvalme.

— — —

I Kælderstuens Vindueskarm stod nogle smaa Lilleputstole og en Lysestage med en slukket Lysestump. I Kælderkrogen stod en sær Stige, bred for neden, smallere og tættere foroven.

En utiltalende lille skrutrygget og enøjet Mand kom beskedent ind.

Vi ønskede meget gærne at bese Evigheden, forklarede Regeringsraaden i komisk Forretningstone.

Den lurvede lille Mand tog sin sære Stige, satte hen til Vinduet og løb rask op, men der var det mærkelige, at for hvert Trin, han løb op, blev han mindre at se, og da han kom op i Vindueskarmen, var han mindre end en Finger, og saa med eet hel nydelig og morsom ud.

Vær saa venlig at følge efter, raabte han ned med spæd lille Stemme og flyttede Stole tilrette.

Det var Satans, raabte Regeringsraaden og kravlede stønnende efter. Man skal nok gøre sig lille for at faa Evigheden at se.

Nej, hvor er Regeringsraaden sød, raabte Mariorgia henrykt. Han ligner en lille Pipfugl.

Leon og Mariorgia løb kaadt efter, og da de var oppe i Karmen, studsede Aleksandersen og blev med eet hel venlig stemt mod dem begge paany, saa smaa de var. Herregud, var Fejlen bare den, at han aldrig før havde tænkt sig dem som et Par Spurve? Det var ligesom om *alt* kunde tilgives saadan et Par Tomlinger, bare de hoppede om og var fornøjede.

Alle fulgte efter og stod nu i Vindueskarmen. Solen faldt ind til dem ad Kældervinduet, men den føltes allerede nu stærkere og varmere end før.

Manden tog nu en lignende Trappestige og satte hen til Lysestagen og løb op til Tanden. Og da var han ble-

ven mindre end en Flue. — Selskabet fulgte efter og snart stod hele [redacted] »udødelige« Akademi skoggerleende om den sortbrændte Lysetande.

Sollyset stormede her mægtigt ned om den vældige Væge, tyk som et Taarn, og da Gæsterne kiggede ud over Lyseranden, saa Verden derude med eet saa plump ~~og uformelig ud — mørk og~~ fantomagtig.

Ad sorte Trappetrin klavrede de nu opad Vægen og blev efterhaanden saa mærkeligt smaa, at da de stod øverst paa Vægen, var det som paa en sort flad Mark.

Heden og Glansen var her utaalelig, og Herrerne tog Trøjerne under Armene.

Nu staar vi altsaa paa Vægen, sagde den Gamle.

Midt paa den sorte Mark var et sort lille Bjerg. I Bjerget var en sort lille Port. Dér gik de ind og gennem sorte Vindeltrapper og Gallerier steg de stadig højere op, stadig mindre og mindre, jo højere de kom. Tilsidst kom de til en Sidegang, der førte ud til en Slags Karnap.

De traadte derud og stod nu i stormende, susende Flammer af Sol. Rundtom dem svævede i det regnbuefarvede Lys sære Blokke besat med skællede Væsner. Udaf Sprækker og Huller stak lurende Hoveder.

Det dèr er Støvkorn, sagde Manden — og Støvdyr.

Herregud! De slikker Solskin, hviskede Mariorgia.

— — —

Atter gik de ind i Vindeltrappen og højere op. Det susede og tonede.

Hør, sagde de, og stansede.

Det er Evigheden, sagde den Gamle.

Er vi der? hviskede de.

Vi nærmer os, sagde han.

Videre opad gik de. Knurrende Hoder trak sig hvæ~~sende tilbage i Mørket. Væggene blev porøse og skær~~mede kun skrøbeligt for det overvældende Lys.

Mærkelige Alger, bølgende luftklare, snoede sig om

de sorte Blokke. Hede dampende Draaber randt ned ad dem.

Blaa Lysstraaler gled gennem Luften, klæbede ved Draaberne, bøjede sig og rettede sig.

Ad smalle skrøbelige Trapper naaede Selskabet besværligt et nyt Galleri: Trinnene, Blokkene, Rankerne, Væggene — alt havde flimrende Regnbuerande. Gæsterne saa paa hinanden. De havde selv blaalige flimrende Omrids og kendte næppe hinanden: Grimhed og Skønhed, Fejl og Fortrin gled ud i eet . . . det var kun mørkladne, violetagtige Væsner, der skyggeagtigt nærmede sig Evighedens altopløsende Lyshav.

De tog sig til Hoderne: De døjede med at holde Tankerne klare af hinanden.

Her beder jeg Herskaberne passe paa, sagde een af dem, som de forstod var den Gamle, hans Mæle lød underlig uldent og tandløst, — dette er det yderste Punkt, vi tør vove os til. Højere oppe gaar Vægge, Gallerier, vi selv med — alt — i Opløsning og svømmer ud.

De trængte ud paa Galleriet: Store Gud, evige Verden!

— — —

Foran dem laa et bundløst Lyshav i gylden syngende Salighed. Skrigen som af Trækfugle, Dryp som af Harpetoner og Bogfinkeslag steg ud fra Flammedybet, hvis uendelige Fjernlyde ligesom dæmpet buldrende Torden flød sammen i een uophørlig kogende Sang.

Maalløse stod Gæsterne og stirrede over Gelænderet. Det var som Saligheden selv, skønnere end Menneskenes skønneste Salighedsdrømme — som en glødende Have gennembruset af Orgeltoner og bedøvende Dufte.

En af Gæsterne sank paa Knæ: Vi er jo som Møddingorme mod dette! jamrede hun grædende med udvisket Stemme.

En høj Mand, det maatte være Leon, ravede frem som en beruset med Stokken i den ene Haand og Hatten i den anden, hen til Randen af Afgrunden under uartikuleret Tale. Han tog sig til Hovedet, som om han

døjede med at opfatte dette. Hans opøvede Forstand var ved at glide ud og kun hans dumpe Instinkter og umiddelbare Sympatier var igen. Han vilde springe ud i denne syngende Renhed, dette blændende Anemonebed af liflig Friskhed, dette bundløse Smil, denne jublende Rædsel og grufyldte Salighed — denne glimrende Rogn af Skrig og Graad, og Varme, Dans og Sang fra Evigheds Evighed.

Tilbage — tilbage! Den gamle greb ham i Kraven, som man stanser en stejlende Hest.

Alle skilte Farver var her hvirvlet sammen i een Glans, alle skilte Tungemaal var her flydt sammen i een feberhed Tone, een jubeldrukken Flammepanik, der var og dog ikke var.

Leon fandt Ordet: Pan, Pan — raabte han ind i Ildsynerne, draget, forkoglet, tilbedende fortvivlet — suget ind mod denne Ildhules salige Panik.

Aleksandersen holdt sig til det sitrende Gelænder. Der stod violette Evighedsrande om det døde Jærn. Hans Hjertes Orme gnavede ikke mer, hans Taarer randt stille. Hans Legeme sitrede varmt og vedholdende. Den Feber, som Gang paa Gang i Livet havde sendt sit Pust over ham, — her stod den ham i Møde som Ilden fra en Ovn og borttog af hans Sind hvert bittert Minde fra den kolde ligegyldige Dag.

Fem Minutter var gaaet.

Saa gaar vi, sagde Manden forretningsmæssigt, og de begyndte Nedstigningens lange mørke Vej gennem Trapper og Gange, Huler og Grotter, mens hver af dem efterhaanden fik Fornemmelsen af sig selv igen. Det var, som der langsomt sugedes Varme og Salighed af dem, mens de gik ned, og deres Bevidsthed og de exalterede Tanker atter fortættede sig.

Saa stod de paa Vægen, saa paa Lyset, saa i Karmen og tilsidst nede i Stuen, tause, frysende — og saa paa hinanden i underlig Flovhed.

— · — —

Det myldrede lydløst paa de halvmørke Gange i »Huset med de mange Boliger«, da Selskabet kom hjem. Det havde været en usædvanlig glimrende Dag paa Aandens Bjerg. »Aanden« havde været over Bjerget med en Hvirvelvind af aandelig Panik, og alle saa rødmussede og forfriskede ud. 3000 var bleven omvendt fra Katolicismen til Protestantismen, 4000 fra Protestatismen til Katolicismen. 480 Adventister var offentligt gaaet over til Baptisterne, 520 Baptister til Pietisterne, 389 Pietister til Rationalisterne og Spiritisterne. En luteransk Biskop havde bekendt kalvinistiske Særstandpunkter, en kalvinistisk Professor havde udtalt papistiske Tilbøjeligheder; 37 Provster med første Karakter havde udstedt et aabent Brev, 1142 Menighedsraadsmedlemmer havde vedtaget, at Djævelen var til, og 1143, at han ikke var til. Manden i Teltet, der havde talt om, at Livet ikke var værd at leve, havde haft 1480 Kr. netto kontant, og Manden, der havde hævdet, at Livet *var* absolut værd at leve, havde haft en Omsætning af 1847 Kr., hvorefter de var fulgtes ad ind i »de mange Boliger« for at faa en Bøf sammen.

Og alle var glade som Børn, lo over Vejene og raabte til hinanden: I Morgen er det Dagenes Dag!

DAGENES DAG

Næste Morgen vaagnede Aleksandersen ved Klangen af de hellige Basuner.

Det var Dagenes Dag.

I festlig bævende Forventning bølgede Trængselen henunder hans Vinduer, og højt ude over Folkehavet lynede den ungdomstrodsige Deodatus, der i overdaadig Ynglingeskønhed sigtede sin dristige Pil op mod den flammende Himmel.

Mægtigst var Trængslen om den hellige Trappeklippe, hvor den hvidklædte Ypperstepræst steg tilvejrs og med

oprakte Oldingearme og flyvende Sneskæg favnede op mod Skabningens Hemmelighed og faderligt lyste Fred over Jordens knælende Skarer.

Gæssene! Gæssene! lød det.

Aleksandersen løb til det aabne Vindue og hørte en fjern Skrigen af uhyre Gaaseflokke. Det var de hellige Gæs, der hvert Aar fra de græsrige Højlande i Vest blev drevet op ad Skraaningerne til Aandens Stad for at slagtes paa Festens anden Dag, Jubelens Toppunkt, Dagenes Dag.

En Række elegante Køretøjer var netop ankommen til Hotellet med stor Oppakning af Kofferter og Instrumenter. Det var tilrejsende Læger, Specialister i Mave- og Tarmsygdomme, for hvem Dagen efter Gaasedagen paa Aandens Stad var Aarets mest indbringende Arbejdsdag.

— — —

Aleksandersen spiste Frokost og gik ud.

Pladsen var tom.

Ikke et Menneske.

Ikke en Lyd.

Jo — Vinden bar Sang til ham, hundredtusendtunget Sang.

Nu hørte den op.

Og derovre — om Talerstolen — stod alt, som kunde krybe og gaa i uoverskuelige lyttende Skarer. Og talende over Mængden, hældende sig frem — Fejltagelse var umulig — dèr stod Menneskeæderen (Aleksandersen skar Tænder) — stod foroverbøjet og hældte sine salvede Talemaader udover et Hav af ivrige Ører. Og hvert Øre førte ind til en salig lille Hjerne, hvor Ordene blev siddende, tilbedende blandet med Glimtet af Talerens Fjæs, Reklamernes Skamros og Festens plat materielt barnagtige Herligheder.

— — —

Oppe i Hotellet lød højrøstet Skænderi. Lyden kom fra Direktionens Lokaler: Fine slebne Stemmer og gro-

ve rustne Røster broderligt mellem hinanden i ubehersket Klammeri. Gode Gud! *Livagtigt som paa Generalforsamlingen hjemme!*

Det var de hellige Basunblæsere, der krævede Timelønnen sat op og truede med Skandale. I Forstuen havde de sat deres hellige Basuner og talte for en Stund med deres private Daglejermundlær. Stemmerne rystede og rasede. Tænderne skurede og klaprede: Penge, Penge! Disse Følelser var ægte nok!!

Det mørknede, det kvalmede for Aleksandersens Sind. Hvor skulde han gaa hen? Hvem skulde han bryde sig om? Leon? Mariorgia? Regeringsraaden? Fyrstinden? Værten? Torbine? Ikke een havde han, uden han maatte skære en Grimasse ved deres Navn. .

Til Klippen! Til den hellige Høj! Tanken slog ham som et Lyn. Pladsen var tom. Trappen var ubevogtet. Op ad de hellige Trin! Op paa den hellige Top! Op over Støvet og Løgnen og Virvaret, op i Ensomheden, Stilheden og den hellige Fred.

Han skrævede over Gitre og Lænker. Det alt var ham kun Støv, og han var en Gæst midt i Støvet — havde Ret, tog sig Ret til at trænge frem paa de helligste Steder, frem til den helligste Viden.

Bævende, sammenbidt, stod han paa de nederste Trin og gik rask op efter i isnende Andagt, op ad disse Trin, der i Tusende Aar laa ubetraadt af profane Fødder . . . op ad . . . op over Løgnen og Tarveligheden, op mod Tinderne, Ensomheden og den store Stilhed.

I Klippen var et Stenkammer. Han tittede derind. Det maatte være Basunblæsernes. Paa en brækket Stol stod fem tomme Ølflasker og et Fad skident Sæbevand. Paa Bordet drev Ølsjatter og Spillekort. Et snavset Haandklæde laa i Hjørnet over et Par væltede Støvler, og paa Væggen hang Ypperstepræstens Kaabe med fedtet Halskrave, og ovenpaa et sprukkent Spejl laa et langt forlorent Sneskæg — — — —

Andagten rislede af Aleksandersen som kold Sved og

Kildevand. Han huggede Døren i efter sig og steg harmdirrende op ad Trappe for Trappe, Omgang for Omgang, indtil han rødpandet og forpustet stod paa Klippens øverste Top.

Endelig! — Aa her var tomt og klart, aristokratisk og stille: Blaa Tomhed, hvid Tomhed, grøn Tomhed, hvorhen han saa.

Han saa ned paa Granitten for sin Fod, og dèr — paa dette aristokratiske Sted — laa en Fugleklat og en Femøre.

Aleksandersen maatte smile: Fordøjelse og Gesjæft, det var alt, hvad han fandt Spor af paa Livets helligste Højdepunkt.

Ellers Tomhed, velsignet Tomhed.

Men med eet overfaldtes han af en underlig panisk Gru for denne Tomhed af kolde Elementer. Han følte en Hjemvè, en blytung Hjemvè ned imod folkelig Lunhed og levende Liv.

Hastig steg han ned, Omgang for Omgang, indtil han stod ved Basunblæsernes Kammer og atter hørte den prækende Røst dernedefra, Menighedsforstandernes salvelsesfulde Mæle. Da blev det ham umuligt at gaa ned. Han stansede og flygtede atter til Vejrs, fyldt af Kvalme ved dette myldrende Gøgl og Hykleri og af ny Længsel op imod Elementernes Renhed.

Men da han stod deroppe paa ny, kom Ensomhedsskrækken over ham igen som Stormen i en flagrende Kappe. Ned maatte han, ned, suget og halet af Sted af Længsel og Savn, ned imod Flokken, mod levende Væsner og Livsens Varme.

— — Forvirret, syg og elendig stod Aleksandersen i Folketrængslen, da Gaaseflokken væltede frem, op over Gader og Trapper som en skrigende Lavine af Sne — de hellige Gæs!

Jubelen lukkede sig sammen om ham. Basuntoner, Hurraraab og Gaaseskrig blandede sig sammen, og midt gennem det dirrende Røre banede Processionerne

sig Vej med Bannere og Røgelsekar. Solen brød Skyen, den lynede over Deodatus' muskelspændte Arm og kække sigtende Kinder.

Lunt stod Aleksandersen, lunt og trygt, hjælpeløst gemt og glemt i denne Menneskemængde, hvori han var født og med hvem han delte Skæbne i Liv og Død. Han hørte Hjerterne slaa i Naboernes Rygge, Hjerter som hans, Pulse som hans. Og med eet følte han sin Privat-Bevidsthed svinde: sit Jeg, sin Kritik, sin Privat-Eksistens. Og samtidig udspiledes hans Pupiller. Hans Sanser udvidede sig udover deres naturlige Evne, og for en Stund gled alt — Bønner og Røgelse, Gæs og Pilgrimme, Guldglimt og Purpurglimt sammen i eet. Fra Træ til Træ flagrede vinget Liv gennem Larmen, mens Hyl og Basuner, Løgn og Sandhed, Farver og Lyd tabte sine Omrids og løb ud i een Tone, eet Lys, een syngende Sø som i Evighedens Ildhav. For første Gang saa Aleksandersen om sig Evigheden selv og den evige Sandhed. Han var ikke Tilskuer mer, han var selv med i den hede Panik, af hans Strube brød samme Jubellyd som af alle andres — det var Pan, det var Evighedens Basuntoner, der gik over Støvet.

Og Løgnen var ikke Løgn mer, og Gøglet var ikke Gøgl mer. Alting var virkeligt, evigt og sandt, var Sandheden selv, var Vellyd, var Varme, var Liv og Skrig . . . bærende, løftende, glødende Feber, der summede og dirrede efter Liv, mer Liv, mer — mer Liv.

Og ingen Minder og ingen Tanker, og ingen Grublen og ingen Nag.

Uden Venner, uden Fjender, uden Savn af hverken Venner eller Fjender, stod han aandeløst uselvisk fortabt i det evige Nu. Der var intet Sted helligt paa Jorden, thi det var helligt altsammen. Han saa ikke Haand, ikke Mund, uden han elskede det alt.

Det funklede, det ulmede, det glødede saa dybt, saa dets Funklen gled over i Dunkelhed.

Da blev med eet alt sort for ham, og han gled ned.

— — —

Aleksandersen vaagnede ved at blive traadt paa af Gæssene, der i endeløst skrigende Skarer vraltede over ham, mens han laa dèr i efterbedøvet Fortumlelse af det evige Lyshav. Gæssene traadte paa hans Mund, hans Næse, hans Øjne med kolde skindlappede Fødder.

— — — Han havde været midt i det evige Lyshav, havde for en Stund elsket og omfavnet den hele vide Verden, glemt sig selv, hørt de evige Toner over Støvet og Sfærernes Musik, — nu laa han i Rendestenen, mens Gæssene i Timevis vandrede over ham.

Da forstod han, at den evige Sandhed kunde ikke erfares, ikke nærmes af den, der samtidig vilde leve og værge for sig, selv være en Part og hævde sin Plads.

Og dog havde det været saa salig en Hvile for en Stund at opgive sig selv og sit Had og sit Savn, for en Stund svæve hen, uselvisk opløst i det evige svævende Alt.

— — —

De hellige Gæs var passeret. Den sidste hellige Gaas havde skvattet ham sit hellige Skarn i Synet paa Vejen til Slagterierne — og nu var de væk.

Aleksandersen fandt hjem til Hotellet og blev bragt i Seng.

I sine Febersyner saa han for sig Rosenbusken, levende, dirrende, glødende, hastende . . . Roserne ligesom regnede ned, ned i Støvet: Hvor hurtigt de havde at blomstre, hver! hvor flygtigt at leve! Og hvor skønt at visne og drysse ud fra et saa levende Røre, saa skønt og duftigt et Blomstersyn. Det regnede for ham med Roser og nye Roser, det hviskede for hans Øre med sitrende, faldende, visnende, hensmuldrende Blades Raslen.

Aleksandersen forstod de visnende, nedadvendte Blomster. Han brød sig ikke om at leve mer, kæmpe mer; Negeren maatte gerne beholde det stjaalne Tæppe og de forlorne Triumfer. Folket maatte gerne beholde sine Illusioner og Bjerget sit Navn — Aleksandersen

havde ikke Kraft eller Had nok til at tage Kampen op. Han følte, han havde ikke Leon Achilles' Livskraft og Enkeltmands-Styrke. Han var Menigmand, vilde svinde i Folkehavet, vilde være eet med alle, vilde elske alle, — opgivende, nedadhældende, visnende — dø, mens han i sit Fald for en Stund elskede alle.

— — —

Ved Aftenstid var Feberen ovre. Aleksandersen stod op og meddelte Selskabet, at han næste Morgen vilde videre til Dødens Stad.

Der blev et sandt Ramaskrig, et fuldstændigt Oprør. Hvad han vilde dèr? Om han var bleven gal! De andre vilde netop tilbage til Livet. Snarest muligt.

Jo. Aleksandersen havde været paa Livets Højdepunkt nu. Han havde faaet mer end nok. Forresten maatte de andre for ham gerne rejse tilbage til Livet, saa meget de vilde. I Morgen vandrede han videre. Mod Døden.

— — —

Stor Raadslagning. Mariorgia og Torbine var dybt rystet kommen hjem fra Negerens Møde, Arm i Arm, Haand i Haand. De havde ikke andet i Hovedet end Negeren, Omvendelsen og Livets Forkrænkelighed. De vilde med gennem Dødens Stad.

Saa blev Resultatet det, at hele Selskabet besluttede at slaa Følge, og næste Morgen steg hele Flokken til Fods ned ad Bjerget — mod Dødens Stad.

MOD DØDENS STAD

Aleksandersen gik forrest.

Sagte skraanende — nedad Bakke — gik Vejen mod Døden. Tæt og høstlig faldt Taagen paa.

Een efter een slap Livets Larme og Disharmonier op. Den sidste spæde Lyd var en af Skrigeballonerne paa Aandens Bjerg.

Ad vildsomme Veje dukkede ubekendte Menneskekammerater lydløst op i Taagen. Deres Hænder var som store rynkede Hønsefødder af al Livets Skarn, de havde grebet i. Deres Hud skallede og gik af. Livets Mad og Snot hang i deres visne Skæg og krogede gamle Næser. I de sitrende Øjne var der Klarhed og Ro og et gensidig spydigt Blik.

Ingen interesserede sig længer for Fortiden. Liv og Levned laa bag alle — afgjort og uigenkaldelig færdigt, kunde ikke gøres om.

Glæde var overflødig, Sorg var overflødig, Skam var overflødig, Pral var overflødig.

Og Ingen interesserede sig for Fremtiden længer. Den var vis nok. Ligegyldigt drattede de om sig med Pas og Attester, Referencer og Duelighedsbeviser . . . ligesom udmeldte Elever smider med deres udskrevne Karakterbøger.

Hvem var den, dèr kom? Og hvem var dog *hun,* dèr kom? Ingen spurgte. Her kunde man vente at træffe alle, selv de største, selv de værste. Men ingen brød sig her om, hvad andre hed, og hvad andre var, ikke engang om hvad de selv hed og hvad de selv var eller havde været. Ja ingen gad længer have en Mening om nogen Ting. Derfor forligedes alle saa underligt.

To Mødre fulgtes ad, begge lige svimle og faldefærdige som Børn ved Sengetid. — Aa ja . . .

Vi havde otte derinde, sa den ene.

Vores døde, sa den anden.

Deres Øjne var røde og tørre.

— I et Træ hang en Stodder.

Det er Mogens, sa en enøjet Kone. Jeg kender ham paa Træskoene.

Saa snakkede de om Træsko . . . tonløst . . . deres Munde havde ikke staaet siden Barnsben, de lærte Talekunsten.

— — —

Mariorgia gik med Torbine under Armen. Hun kaldte

hende hele Tiden for »lille Kone« og fandt, hun var saa ren, og gik og efterlignede Torbines stramme Væsen og følte derved som et Surrogat for Renhed.

Torbine var moderligt belærende som en Præstekone.

De talte om den Sorte. Mariorgia havde ligget hele Natten og læst i Skriften, som hun havde anskaffet sig i Guldsnit med Elfenbenslaas og Skindfutteral med Bærehank.

Vi vil være Søstre, sagde Mariorgia, og tittede samtidig skrækslagent til de uhyggelige gamle Rejsefæller med Hønsekløerne.

Fyrstinden gik med Leon, gul og sarkastisk. Men hvergang Mariorgia mødte deres spydige Blik, glemte hun sin Rædsel for de ildelugtende Gamle, stak Hagen op, Skindfutteralet frem og klyngede sig intimere til sin skriftkloge Ledsagerske, der forsynede hende med aandelige Husraad.

— — —

Over et Bakkedrag mødte dem en ny Lyd af de fjerne høstlige Raage- og Krageskove, og for første Gang hørte det distingverte Selskab med egne Ører de dybe mætte Toner fra Dødens store Domkirkespir, der diset steg op af de høstglødende Skove, og hvis rolige Timeslag rungede dem i Møde med en ny sær Tone, der gik dem alle underligt opløsende til Marv og Ben.

Fy for Satan, raabte Regeringsraaden, graa af Vrede, og følte om til sine Nyrer. — Det her er sgu ikke morsomt. Ikke et Skridt videre. Hører I? Vi vender om.

Vil du til at kravle op ad Bakke, Gamle, spurgte Leon spydigt.

Men hvor i Helvede skal vi hen? gryntede den Tykke. Hvad Ærinde har vi paa disse Breddegrader?

Vi kan faa det, sagde Mariorgia belærende.

Regeringsraaden stirrede maabende paa Mariorgia, derpaa spørgende paa Leon, som gik for sig selv, saa til de andre, saa til Dødsskovene og tilsidst maalte han

Bakkerne dèr bagude — og sammenbidt og rystende af Vrede gav han sig over i sin Skæbne.

Men lidt efter travede han op paa Siden af Fyrstinden og hviskede, saa alle hørte det: Er hun be'en hellig igen?

Fyrstinden hyssede komisk advarende, og alle vandrede videre i trykket Tavshed.

— — —

Ved Indgangsporten til Skovene mødte der dem et nyt oplivende Syn, der atter satte Livsaanderne op. Pilgrimsstrømmen gik her tæt som en Markedsvrimmel under de rødgule Kroner mellem Telte og Boder, hvor hviskende Handelsmænd falbød Ligkister, Kranse, Blondeskjorter, Blomster og Monumenter. Der var Klokkerkontorer, hvor Pilgrimme tonløst drøftede Priserne, Lysene og Fløjelstæpperne eller melankolsk gennemlæste maskinskrevne Ligprækener, mens Penge og Skrivemaskiner raslede, unge nyeksaminerede Præster og Degne tittede ind fra Ventesærelsernes Portierer og udefra lød en øredøvende Skraalen af Krager og Raager ind ad Vinduer og Døre.

Helt op til Broen over Dødens Flod var der en hviskende Prangen og Prajen, blot mere og mere hviskende, mer og mere hidsigt og ængsteligt, et Paahæng af rasende Arvinger, en aandeløs Plyndring af Døbte og Udøbte for den sidste Trevl af Skjorte, de kunde narres fra, helt op til de store uhyggelige Broplanker. Dèr maatte selv Arvingerne vende om, selv Kræmmerne synke Spyttet.

— — —

Ved Broens Ballustrade stod Melba og Turko, forvirrede og skræmte som Harer, mens Pilgrimmene tavse og alvorlige trængte forbi, een med en Metalkrans, een med en Gravtavle, een med en Barnekiste, i aandeløs Andagt over endelig at betræde denne Bro — for at gaa ind til det uigenkaldeligt Sidste.

Tause og stive som Konger skred alle disse hvid-

klædte Dødninge forbi de to elegante Stormænd, Diplomaten og Generalen, der stod sammenkrøbne og raadvilde ved denne Kæmpebro, hvorover de med koldt Blod havde sendt saa utalte Millioner i deres lidenskabelige Skakspil med hinanden om Jordens Magt og Ære.

Regeringsraaden kom til rundrygget og hviskende som en gammel Bordelvært. Mariorgia holdt fast Torbine i Haanden. Hendes Ansigt var som Marmor. Fyrstinden frøs, og Leon spejdede efter Skrædderen.

Nu kom han gennem Trængselen. Roligt gik han videre over Broen; Leon fulgte fløjtende efter. Bagest kom de andre, — sky, generte — tæt sammen, som Turister, der hviskende forvilder sig ind paa farlige og forbudte Enemærker. Mariorgia havde sluppet Torbines Haand, glemt alle gode aandelige Husraad, og listede over Broen i gruopspændt Nyfigenhed.

Broen var passeret. Foran dem laa Vejen. Gul og murhegnet videde den sig ud og svingede ind i de graagule Gader, om den mægtige vejrbidte Domkirke.

Der blev saa tyst. En hellig Angst og Stilhed faldt over hele det lille Selskab, der ellers var vant til at føre de store Ord. Selv Leon fløjtede sagtere.

Gennem en Stenportal fulgte de Aleksandersen ind paa de store Kirkegaarde, der som Marker af Støv og Sten strækker sig henunder Taarnet, og ligner et uhyre Stenhuggerværksted.

Engang havde her Roser og Syrener blandet sig i een skøn Glemselens og Fredens Have over de Døde. Nu var Roserne væk, nu var Fuglene væk. Gangene var Fliser, Gravene Fliser, en Vrimmel af Kors og Tavler, Monumenter og Obelisker bredte sig med Glimmer og Indskrifter, Navne og Titler, der pralede omkap. Det havde været latterligt som et kvækkende Taabekor af jamrende Benrade, om ikke der var staaet som en Ørken af tom Glemsel og forfængeligt Støv op fra den forvirrede Tavlevrimmel.

Det var som om Livets brutale Kamp om Magt og Lækkerbidskener her havde forvandlet sig til en sidste vild og brutal Skyggekamp om Eftermælet, en stum og indædt Panik af kvalte kværkede Taabers Navne, der vinkede og kaldte i dødsens Havsnød: Glem ikke *mig!* heller ikke *mig!* Læg Mærke til *mit* Navn her! — nej, nej, se hellere *her*hen! — Bronce- og Marmorengle stod og rakte deres skabagtige Arme ud med et: Forglem ham ikke! eller sad i hyklerisk Graad paa de købte Stenblokke og lod, som de var bristefærdige af Sorg over netop *denne* Hedengangne!

Bum, Bum . . m . . m . . m!

Ned over Pral og Kamp rungede Oltids-Kæmpeklokkerne fra Dødens store Domkirkespir med Toner, der fik Huden til at krympe og Gravgitrenes Messingkugler til at klirre!

Og højt oppe over Gravene marsjerede de tolv Apostle frem foran Urskiven. En Lem gik op: Treenigheden viste sig og Jomfru Maria med Barnet. Saa forsvandt de. Gluggerne lukkede sig, og de store Tilskuerskarer af Pilgrimme eller Turister, der havde samlet sig om Taarnets Fod for at se det oldtidsgamle Urværk, spredte sig over Byen.

Selskabet havde blottet Hoderne. Mariorgia var sunket paa Knæ under Stedets overmægtige Alvor. Fyrstinden frøs, og Regeringsraaden græd. Hele Livets brogede Verden forekom dem i denne Stund som en landsbyagtig fjern lille Afkrog, der paa sladderhulagtig Vis i en Menneskealder havde genlydt af Leon Achilles' fribytteragtige Spræl og Regeringsraadens plebejiske Lattersalver. Saa storstilet enkel og højtidelig var Apostlenes Evighedsvandring deroppe over Tavlemarkernes forvirrede Forfængelighed.

Kun Leon stod rank og skarpnæbbet og stirrede fast og frækt op mod Taarnet: Gongolas Storværk! — Patrucchias Klokker! raabte han i flammende Betagelse. Dèr ligger hele Menneskekrapylet! raabte han og pe-

gede ud over Gravene, — men Storaandernes Værk trodser Tiden og Døden!

Fyrstinden var ilet hen til Leon og greb med Taarer hans Haand: Leon, raabte hun og pegede mod Taarnet, saadan skal din Sang rage op og runge ud, naar vi andre er Navne paa Fliser!

Mariorgia havde løftet sit stolte lille Hovede. Hun rejste sig — et Skrig, og hun klyngede sig om Halsen paa ham, der midt i Dødsklokkens Torden stod stejl og rank som en Konge mellem døende og døde.

Mariorgia, raabte han, Folkefærd skal forgaa, men min Sang skal staa fast og forkynde for Slægter, der hvirvler som Løv, eet Navn — eet straalende Navn: Mariorgia!

Dit Navn og mit, hviskede hun, ydmygt hengivelsesfuldt, mens han sænkede sin Mund ned imod hendes lukkede Øjne, og Fyrstinden i Hast med sit fortrinlige Kamera tog det berømte Øjebliksbillede af Leon og Mariorgia, som siden med Leons Tilladelse er optrykt i Fyrstindens Dagbøger (IV. Bind Pag. 213). Mariorgias Ansigt er præget af den højeste Alvor og betaget Hengivelse. Leons mørke skæggede Ansigt er uforglemmeligt ved et Træk af ømt formildet Haardhed og Trods. Næsen næbbet og kongelig, Øjnene sorte og brændende i de allerede noget tørre Hudfolder. Huens nedhængende Kvast skjuler det manglende Øre.

I DØDSSTADEN

Stille — gule og graa — laa Gaderne hen, de tre smaa Gyder, som ved Domkirkens Fod udgjorde Dødens Stad, . . . kun befærdet af stille graa Dødninger og andægtige mere brogede Turister.

Leons og Mariorgias Forsoning havde bragt Liv og Rødmossethed i Selskabet, hvis trykkede Stemning med eet slog over i en højrøstet næsten udæskende Munter-

hed, der skræmte Ekkoet op i de tause graa Gader med den grøngroede Stenbro, saa Kirkefunktionærernes Gæs og Høns flygtede om i en tryggere Sidegade.

Ved Domkirkens Fod laa et Turisthotel: »De levendes Hjem«. Til Selskabets glade Overraskelse viste det sig at være en rigtig menneskelig og jordisk Restauration med Plydssofaer, forlorne Nøddetræsmøbler, Papirspalmer og Lysekroner med døde Fluer.

Med Leon og Mariorgia som Selskabets straalende Midtpunkt slog de sig ned i Spisesalen. Udenfor paa Gaden vandrede sælsomme Pilgrimme forbi, Dødsvandrere med Kister og Kors, i Lagner og Ligskjorter. De ænsede dem ikke. Det var Plebejerne, Hverdagens og Glemselens Folkefærd, de navnløse dødelige.

De havde intet med dem at skaffe. Over deres Samtale var et Sejersbrus af udødelige Navnes festlige Samvær. Med stolte Haandsving indskrev de deres verdensberømte Navne paa Ruden med Mariorgias Diamant. . .

Kun Aleksandersen holdt sig i Krogen. Han lyttede — saa underlig indadvendt. Det var som Hundred Tusend Vogne buldrede ham evigt forbi. Det var Tanken om Glemselens og Dødens uforsonlige Flod. De var i By med den. Ikke fire Minutters Gang borte løb den haandgribeligt, alt levende Livs Gru, og saa sad de her i fersk Fjas og Tobaksrøg og snakkede Kæp i Hjul om Farver, Tribuner og Forlæggere.

Skrædderen skal skrive! raabte Leon. Hej — hvor gik Skrædderen hen?

Aleksandersen havde taget sin Hat og var endnu ikke kommen igen.

Gik han? spurgte Mariorgia ligegyldigt, hun sad i Leons Skød og spiste Druer. Sikken Ulykke, tilføjede hun instinktsmæssig, i en underlig haansk Tone, der fik dem alle til ganske kort at studse. Det kom som en Dom! Men alle følte ligesaa instinktmæssig, at hun havde Ret. Denne Skrædderhistorie var ved at være unaturlig nu, og maatte ha en Ende.

Men med eet foer Fyrstinden bort fra Vinduet.

»Fjerdingsfyrsten«! hviskede hun lynsnart.

Samtalen stansede, og alle rakte Hals mod Vinduerne fra Salens mørke Baggrund. Og rigtig: Derude paa Gaden i Solen, i stille resigneret Samtale med et Par Dødsklædte kom »Fjerdingsfyrsten« med sine to kloge Børn.

Kaj og Gemma! hviskede Mariorgia vrængende.

Frygtelig afrakket saa han ud, syg og mager.

Han kan takke sig selv, sagde Regeringsraaden, og hans to smaa blodsprængte Orneøjne skød onde Lyn.

Leon rakte Hals. En mørk Skygge laa over hans stolte Ansigt.

Hvad vil *han* her? spurgte Mariorgia haardt.

— Det var der ingen, der svarede paa.

— — —

Men Aleksandersen havde fundet hen i Byens navnkundige Arkiv. I halvmørke Hvælvinger stod Labyrinther af Reoler. Alverdens Bøger og Begivenheder, Brevvekslinger og Protokoller stod her nummereret og katalogiseret af blege smaa Arkivarer med Filtsko paa.

Lydløse Møl fløj om mellem Reolerne. Mellem mørkegrønne Vedbendranker faldt Lyset fra Vinduesnicherne ind i de tusendaarige Evighedshvælvinger. I Rankerne sad Edderkoppespind. I Spindene sad havarerede Døgnfluer og rystede.

Aleksandersen opgav sit Navn og blev ført hen til en Pult, hvor Udødelighedens navnkundige Bog laa opslaaet med alle Tiders uforgængelige Navne.

Aleksandersen saa derned. Et mærkeligt Syn. Et uforglemmeligt Syn!

Bævende bladede han om — Side for Side — samme Syn, samme Mylder, samme bundløse Navnevrimmel: Hver Side var et Billede, et høstlig gyldent Løvhang af stille Grene med falmede Blade. Paa hvert Blad stod Navnet af en udødelig — en dødelig, der havde drømt om en Evighed. Nu sad det gult og vissent, blandt Tusender af andre Blade, alle gule og visne i Mindets store

Skov. Og Bladene sad i Kroner, og bag Kronerne gyngede nye Kroner. Og Kronerne stod i Skove, og bag Skovene var nye Skove, — stille Skove, gule Skove, døde Skove — af Navne bag Navne, som evig skulde mindes.

Der var en Stilhed, en Ro — en stor sørgmodig Fred.

Ud af Bogen forneden stak noget spidst. Det rørte sig. Det var en Musehale.

Et stille vissent Smil gled over Aleksandersens Kinder.

Ude paa Gaden tabte et Barn en Flødespand. Den fortvivlede barnlige Graad lød sært og levende ind i disse mugne sammenstuvede Evighedshvælvinger.

— — —

Bum. Bum . . . m . . . m . . . m! Det var Dødens tunge Timeslag, derude, som oppe fra Taarnet rungede ud over levende og døde.

Aleksandersen sagde stilfærdigt Farvel og gik hjem til Hotellet. Dèr sad hans Venner, de levende Udødeligheder, røde og blussende, med Servietter under Hagerne omkring de dampende Terriner. De lo og de raabte, de fægtede med Knive og Gafler. Deres Munde var fulde af skinnende Tænder. Deres Øjne var stive af Latter og ivrige af Indfald.

Skaal, Børnlille, pustede Regeringsraaden. Jeg svær jer til, at det halve Geni, det er Livsappetit!

Hvis det er sandt, raabte Leon, ør af Vin, saa er det genialt sagt, for saa er det sagt af et Geni. For Regeringsraaden har Tænder som en Hajfisk og en Endetarm som et Støvleskaft, og dør du engang, du udødelige, saa dør du af lutter Appetit, og hvis Appetit er Geni og Geni er Udødelighed, saa dør du en udødelig Død!

De klinkede og larmede. Hvert Kvarter rungede Dødens tunge Klokkeslag igennem Staden.

Syge og døende vandrede paa Fortovet derude. Selskabet raabte om Honorarer og Impressarioer, om Rivaler og Engagementer.

De hilsede Aleksandersen med Lattersalver, Skaaler

og Tilraab. De animerede ham til at spise og efter Maaltidet tændte de Cigarerne og fulgte ham i Guds Navn op i Taarnet med den store Udsigt over hele Livets Panorama.

TAARNET

Gennem klumre Vindelgange steg de tilvejrs. I Vindeltrappens Bælgmørke lød Taarnurets dumpe Sekundslag som en stor Puls.

Fra en Sidegang strømmede Lyset ind over Stentrapperne. Derinde, over Kirkehvælvingerne, var Oplagsrum for gammelt Kirkeskrammel, afbrækkede Englevinger, Jesusser uden Hode, Apostle, der manglede et Ben eller to. I Krogen stod en Gulvspand med Skrupkost. Bag den laa en flækket Treenighed og et Par bundløse Træsko. Treenigheden var et stort vagtsomt Øje i en Trekant, hvorfra udgik mølædte Straaler af forgyldt Egetræ, overbroderet med Spindelvæv, tykke som graa Shirting.

Fra et Sidekammer kom Lugten af en sur gammel Snedkerpibe og den skrabende Lyd af en Kniv.

Mariorgia listede frem paa Tæerne og vinkede overgivent det øvrige Selskab efter sig.

Med Ryggen halvt vendt imod dem stod en bebrillet døv gammel Billedskærer med stort saglende Underbid og skar Næse paa en ny Jesus. Jesus'en var holdt i den sædvanlige feminine Stil med Taaretryne og ynkelig Hovedhældning og var ligesaastor som Snedkeren selv.

Æ — ka' du staa, du? hvæsede han til Jesus'en, der var ved at glide om, satte ham haardt og irettesættende i Gulvet og skrabede videre.

Selskabet lo. Den gamle vendte sig hvas og nærsynet.

Men er det ikke gamle Alfredsen, raabte Regeringsraaden. Leon! Leon!! — Det er jo Leons Far, hviskede han til det forbavsede Selskab.

Understaar *han* sig til at komme her? raabte den gamle og saa sig om efter en Stok.

Nu skal De være pæn, Alfredsen, sagde Regeringsraaden. Deres Dreng er jo en verdensberømt Mand.

Den Hvalp, raabte den Gamle, en Dagdriver, en næsvis Fløs, der aldrig har gidt bestilt andet uden slaa Plader, jage Piger og gøre Fjas med sin Fars ærlige Levebrød.

Goddag, Gamle, raabte Leon i Døren, men den Gamle fik sitrende fat i Kosteskaftet, saa Jesusen væltede og Spand og Treenighed sejlede om i Sæbevandet.

Leon flygtede som en kaad Dreng ud paa Taarntrappen, mens Selskabet lagde sig imellem for at stille den bandende Gamle til Taals.

Sin Søster har han flaaet for hendes Penge, stammede han, sin Moster med og to Brødre. Hans første Kone har jeg haft at føde paa med to af hans vanartede Unger, hans anden Kone spiller Lirekasse, og hans øvrige Afkom . . . .

Jamen nu skal De se, nu faar han ikke fler, sagde Fyrstinden.

Nej, for han *kan* vel ikke faa fler med de — hæ — Damer, han nu ligger i med. Men ødelægge *mit* Levebrød, det kan han, sagde han, samlede Jesus'en op igen og stillede ham vredt til Rette.

Nu skal De komme til Ro, Alfredsen, sagde Sormann, alle disse Fremmede, De ser her, er store Berømtheder og Leons Venner . . . .

Berømtheder, pustede den Gamle, Storheder — hæ! Ribbe til sig, det kan de, og skyde fra sig, det kan de osse . . . .

Fy, fy, sagde Sormann, De nedsætter da ikke Deres eget Kød og Blod.

Kød og Blod! Mit! raabte den Gamle, De mener vel hans Mors, den Janke. *Hun* stak a' og lod *mig* hænge ved Hvalpen.

De kunde jo ha holdt Dem fra hende, sagde Regeringsraaden.

Hvadbehar, raabte den Gamle og maalte ham. Føjtende og fløjtende kom hun ned ad Baronens Trappe med sin Tæppebanker — og da skulde der netop staa en forbandet brun Hestehaarssofa — det er vel derfor han blev saa lang og brun som han blev!

Den Hestehaarssofa er bleven skæbnesvanger for Jordklodens Millioner i Nutid og Fremtid, sagde Sormann, hvid som Mel i Ansigtet og skrev ivrigt i sin Noterebog.

Jo Tak, sa den Gamle, det blev en dyr Ridetur, den! Fyrstinden tog sig nu af ham, men saa endte det med, at han overfaldt baade hende og Mariorgia, kaldte dem forløbne Tjenestepiger og udspekulerede Fruentimmer, indtil hele Selskabet tog Flugten.

Det var dog et forfærdeligt Menneske, sagde Fyrstinden, dirrende af Harme mens de atter steg videre op ad Vindeltrappen.

Kender De ikke det Sind igen, spurgte Sormann. Leon lyver sig ingen Far til?

Nej, men det er jo virkelig interessant, sagde Fyrstinden og var med eet ganske forelsket i den Gamle og vilde ned og fotografere ham.

— — —

De stod nu ved Urværket og de mægtige Klokker. En ny skæbnesvanger Time af Evigheden var forløben. Fra Glugger og Skydeskaar saa de Turister og Pilgrimme andægtigt samle sig ved Taarnets Fod dernede og vente paa at se Apostlene.

Gennem store Sprækker kiggede Selskabet ind i Urkamret og Apostelrummet. Dèr stod de mandshøje Apostle, røde og blaa, parate paa deres Skinner af Jærn. Med eet hev og rykkede det i det gamle Urværk. Dirrende løftede Klokkehammeren sit forslaaede Hode og faldt. Klokken drønede, saa Selskabet dinglede, og Regeringsraaden stod gul og hvid og knugede sine Nyrer.

Det gav et Ryk i Apostelrækken. En Luge sprang op, og alle tolv trillede ud, skævøjede, kluntede og rokkende. En Jærnstang svingede, en Lem gik op: Jomfru Marie, stor som en Dragon, kom rutsjende, saa Gulvet rystede, og brasede — nymalet og stivøjet — ud i det ubarmhjertige Dagslys.

— Farvel, Madam Simonsen, raabte Leon efter hende.

— Vidunderligt, raabte Turisterne dernede og knælede betaget.

Saa drejede Jærnstængerne sig igen. Trisserne skreg, Kæderne knirkede, og ind jokkede paany hele den hellige Familie, sammenlænket og raslende, og stod igen paa Rad og stirrede hinanden i Nakken under Uglereder og Flagermusskarn til næste Time var gaaet.

Urværket var egentlig, fortalte Ringeren, købt for tre Tusend Specier til Aandens Stad for 900 Aar siden af Bjergets daværende Ejer, en ugift from Hertuginde, Santa Pia. Hun laa i Proces med en af sine gamle Bolere, en ruineret Markgreve, som tilsidst ved Nattetid sved hendes Domkirke af. Hertuginden bad Gud om Hjælp foran Højaltrets Ruiner. Hun fangede sin tidligere Elsker i et Hjortegarn og lod ham levende koge til Lim i en Oljegryde. Men Markgrevens Bastardsøn kom igen Julenat, lod Hertuginden afklæde og stoppe i en Tønde foret med Søm og trille ned ad Aandens Bjerg. Imens var Urværket ankommen til Dødens Stad i 14 Studevogne. Den daværende øreløse Slotsfyrste, en tidligere Galejslave, der lige hjemkommen fra Korstog havde ladet sig udnævne til Kardinal og Helgen, tilbageholdt og rentud sagt stjal da det fromme Kunstværk og lod det opsætte i Taarnet, hvor det sidder den Dag i Dag til Glæde og Opbyggelse for Jordens henfarende Slægter.

Amen, raabte Leon Achilles. Han stod dèr statelig i sit hvide Sommertøj med den røde Silkehue paa sit solbrændte Tyrkerhode, og slog leende den ene Arm

om Mariorgia, den anden om Fyrstinden: Det er en net Verden at la' jer gaa om i, lille Piger, men lad os være enige om, at hidtil har vi jo *klaret os ganske pænt!*

Klaret os! — Aleksandersen kom frem fra Taarnets Dunkelhed med Øjnene fæstet paa den interessante lille Gruppe: Leon i Midten med en Arm om hver af de to Kvinder og rundtom, mangebroget, straalende i rødt og blaat og hvidt og grønt hele det udsøgte lille Selskab: Nu vidste han hvad de var: Lykkejægere! Vidt forskellige var de, hver havde sin Egenhed. Eet var der, som samlede dem alle: *De vilde klare sig — de vilde til Vejrs,* højere op end alle andre, mødes paa Lykkens øverste Tinde i fælles Afsky mod alt, som vilde gøre dem Lykken stridig: . . . . Lykkejægere. . .!

Plads for Gæsten i Støvet, raabte Leon, han inspicerer sine Støvbunker!

Og Aleksandersen traadte hen til Gluggen og stirrede ud: Grønt og Gult mellem hinanden, Bjerge og Dale mellem hinanden, Byer og Veje, hulter til bulter, og Floder og Søer — — milebredt, snart i Sol og snart i Regn, foran sig og helt under sig og rundt omkring sig saa han . . . *Tilfældighedernes Land.*

Svimmel og forskrækket trak han Hodet til sig og saa sig staa dèr, en fattig Landsbyskrædder midt i et blomsterbroget Selskab af Galgenfugle og Lykkeriddere, som han næppe kendte — oppe i det gamle Klokketaarn med de blodige Minder.

Kendte han Leon? Kendte han Mariorgia? Kendte han Torbine? Ingen kendte han. Han kendte næppe sig selv.

Han saa ud igen: Og han saa, og kom ikke bort fra, at dette var jo Tilfældighedernes Land, hvor gode blev hængt og slette belønnet, hvor andre gode havde Fremgang og blev slette, hvor Dumhed drev Dumhed til at gøre kloge Ting, og hvor Klog ledte Klog til at gøre dumme Ting, hvor Forbrydelser blev til Velsignelse for Miljoner, hvor ædle Gerninger drev utalte Slægter ud i

Undergangen og Fortvivlelsen — hvor den største Skytte var han, som sigtede paa Solen og ramte Maanen, hvor Treenigheden laa bag en Vaskespand, og hvor det eneste, som stod fast og var til at erkende, var Dødens og Glemselens ubarmhjertige Flod, der slikkede om Taarnets Sokkel.

Aleksandersen lukkede svimmelt Øjnene og stirrede i Tanken nedover sit eget Liv: Som ung Sypige var hans Mor en Sommeraften paa Vej fra Helliggørelsesmøde i Nabobyen bleven voldtaget af en Matros, der var vild og skummende efter Sølivets lange Cølibat. I sin Bedstemoders Skuffer havde han fundet de gulnede gamle Numre af Købstad-Avisen med den hele Beretning. Saaledes var han kommen efter sin egen fjerne Tilblivelse. Tilfældig var hans Far, tilfældig var hans Mor. Tilfældig var den Generalforsamlingsafstemning, der drev ham af By; tilfældigt var det Bræt, han slog over sin Dør med en gammel Kaffekandeinskription for at drille Torbine, og som en tilfældig Dag gjorde ham berømt. Tilfældigt var det Lune, som fik en tilfældig Flok Lykkejægere til at gøre ham Selskab ud i en Verden af Tilfældigheder. Ad Tilfældighed over Tilfældighed var den jævne Landsbyskrædder steget op i dette brogede Fribytterselskab og stod nu ufortjent paa Toppen af alle Tilfældigheder og stirrede med syg Samvittighed ud over Tilfældighedernes Land.

I den stræbsomme og vindskibelige Menigmands Liv er alt saa regelbundet og velordnet, med Pligter fra neden og Love foroven, saa han føler sig ganske svimmel og uvel, naar han træffer at komme enten saa langt ned i Dybet, at han fornemmer det kolde Aandepust af Tilfældigheden paa Liv og Død mellem Livets Proletarer, eller saa højt op blandt de øverste Lykkejægere, at han føler al Livets Orden og Respekt opløse sig i det tomme Kaos af Tilfældighed.

Aleksandersen havde stræbt opefter lokket af Leon Achilles' triumferende Sang, der lod ham ane en højere

renere Retfærdighed. Nu stod han paa Højderne — og saa løste Livet sig op i Tilfældigheder og selve Leon Achilles' verdensomvæltende Sang skyldtes en glemt Tæppebanker og en Hestehaarssofa.

Flov og maabende stod Aleksandersen i sit blankslidte sorte Skræddertøj og stirrede ud med en Fornemmelse, som om hans Næse blev længere og længere.

— — — — —

— — — — —

— — — — —

DE STORE SPØGELSER

Selskabet havde været oppe i Taarnet, Byens største Seværdighed. Nu længtes alle efter at komme afsted fra dette stille kedsommelige Hul, ind i Livet, det brogede, larmende, til Triumfer, Penge, Rivaler, Bidskhed og Friskhed. De udhvilede Kødkræfter og Hjernekræfter krævede at komme i Virksomhed: erobre, sejre, strides, spændes . . . .

Nye Konkurrenter var kommen op. De skulde dukkes. Nye pengestærke Kunstmarkeder havde aabnet sig. De skulde afsøges. Et Par Fotografer havde uden Afgift begyndt at forhandle Leons og Mariorgias Billeder. De skulde stoppes. Et Par naive Dillettantorkestre havde uden Honorar lusket sig til at opføre Kapellas Paaskekantate: »Herre, din Tjener«. De skulde klapses af.

Forretningerne kaldte. Livet vinkede.

Om Aftenen holdt de paa »De levendes Hjem« et straalende ellevildt Gilde for nedrullede Gardiner. Vinen skummede, Latteren haglede, og med Rosenranker om Haaret, sit silkesorte Haar, stod Leon op og improviserede sit uforglemmelige Digt:

Vi er Ørne, der spejder fra Taget
og sliber de hvæsende Næb.
Vor Lykke selv med os paa Ryggen vi bringer:
De ramstærke Vinger,
der brusende svinger
os højt over Hverdagens tarveligt haabløse Slæb.

Aleksandersen sad urolig og overset i Krogen. Han hørte gennem Latteren og Bægerklangen den dumpe Drønen af Domkirkens store Dødsklokker ude i Mørket.

Han tog sin Hat og vilde ud.

De raabte, at det spøgede paa de store Kirkegaarde derude. Men for Aleksandersen var det lystige exalterede Liv om Lamperne mere uvirkeligt og uhyggeligt end Virkelighedens friske vaade Mørke derude med alle dens Spøgelser, som man hverken kunde illuminere sig fra eller prale sig fra.

— — —

Han gik ned gennem Gaden. Han stansede. Han gik igen. Han vendte om og han gik frem igen: Den sorte, den uhyggelige Dødens og Undergangens Flod! Den flød her tæt under Taarnet. Den mørke Gru foer igennem ham og han længtes tilbage til de lyse Stuer, selvom Lyset var nok saa falsk og Glæden nok saa godtkøbs.

Da faldt hans Øje paa de store Kirkegaarde. Hvide Lysninger svævede om mellem Gravene. Det var Spøgelserne.

De *var* der. De var virkelige. Uimodstaaeligt dreves han derover.

Gitterporten var lukket.

Et af Spøgelserne kom hen imod ham. Det var en jovial lille spækhøkeragtig En med klare Øjne. Aleksandersen stirrede. Gode Gud! Han kendte ham fra Statuer og Billeder.

Gaar De her, sagde han.

Jeg levede skikkeligt, sagde Spøgelset og lo. Saa gav man mig Skarntyde at drikke. Og da de endelig faar mig slaaet ihjel, saa gør de mig ved Herkules udødelig.

Deres Geni kan aldrig glemmes, sagde Aleksandersen.

Vissevasse, sagde Sokrates, jeg undlod efter Evne at skabe mig. Jeg var et jævnt normalt Menneske. Derfor vakte jeg en saa kolossal Opsigt, saa Efterdønningerne endnu ikke har tabt sig gennem de tre Tusend Aar.

Men De var jo dog den klogeste af alle.

Jeg var ihvertfald den eneste, som vidste, at jeg ingenting vidste, — og derfor skal jeg til evig Tid slæbe om med mit sølle Liv. Ved Herkules, det er dog for trivielt for et Menneske med nogenledes normalt Omløb i Hodet.

Folk vil jo dog ellers gerne leve, sagde Aleksandersen.

Ja, fordi de *ved,* de skal dø, sagde han. Var de pisket til at leve, blev der mere Rift om at dø og lukke Øjnene.

Det er dog tungt at skulle glemmes og ganske slettes ud, sagde Aleksandersen.

Er det? sagde Sokrates. I tre Tusende Aar at høre fremmede Folk komme af Vuggen og gaa i Graven igen og i al Verdens Sprog og Knæverværker til evig Tid berette hinanden om det Fad Vand, min Kone Xantippe engang gav mig i Hodet — ved Herkules, man bliver dog gnaven tilsidst. Lad dog mig og mit arme Navn og Liv i Fred og velbeholden slippe ned i Floden, den saligste af alle Floder, og lad en anden Tosse, som bedre har gjort sig fortjent dertil, løbe her og være udødelig for Jer.

Aleksandersen vendte sig i Retning af hans længselsfulde Blik, og dèrnede under Skrænten saa han Dødsfloden, den frygtelige, men saa underlig mild at se fra denne Bred, med en Glans af Renhed og Retfærdighed over sig, som om alt Smuds i den var forvandlet til Ro,

som den løb dér, gyngende Mælkevejens evige Taager i sit duvende Spejl.

Da han vendte sig, var Sokrates borte. Aleksandersen saa ham træt og forvaaget vandre afsted derinde mellem de skabagtige Bronce- og Marmorengle, som stod dèr i deres hykleriske Sorg og Sentimentalitet og jamrede efter udødeligt Liv fra Evighed til Evighed for de Aadsler af Blærer og Skraalhalse, som havde levet mer end længe nok og endelig var bleven bragt vel af Vejen tre Alen under Jordens Overflade.

Aleksandersen gik videre langs Kirkegaardsmuren. Dèrinde laa en Klippe. Paa Klippen stod et sort Spøgelse med korslagte Arme. Nu rørte han sig. Aleksandersen kendte ham og gøs. Det var Kejseren — han stod dèr som paa St. Helèna, en underlig mørk Gøgler at se, en Lykkejæger, der havde flyttet Landegrænser som Snore, leget med Konger og Kejsere som med et Spil Kegler, følt Mennesketosserne vrælende og tilbedende myldre omkring sig som Mus. Kun eet Spil — eet eneste eet — og nu var det forbi! Kun Tomheden og Freden og Lediggangen, den ækle, den ubrydelige, var om ham.

Han bredte Armene ud, som vilde han kalde det tilbage, Spillet, Livet, Spændingen, Virvaret, Skrigene . . .

Intet var tilbage. Kun et Minde, kun en Remse i Skoledrengenes og Sladderkællingernes Mund . . . Og saa Fejlgrebene — de uigenkaldelige — —

Da rakte han sig ned mod Floden, Dødens og Glemselens Flod, med Skorpionens Livsrædsel for at udrydde sig selv ud af Intetheden, ned imod dette Afspejl af lydløse uformelige Stjernetaager og svævende Ildklynger, hvorunder der var Søvn, Træthedens og Fuldendthedens sødest læskende Salighed . . . Søvnen . . . Glemselen . . .

— — —

Aleksandersen vandrede videre langs Muren. Men hans Tanker var nu vendt mod den store Glemselsflod,

der sommernatsmild og stjernegyngende snoede sig mæt paa Fred og salighedslysende i gyldne Slyngninger gennem Tilfældighedernes natmørke Land.

Længe sad han dèr.

Da følte han sig med èt saa forunderlig tilmode. Uvilkaarlig vendte han sig om, og rejste sig straks i største Bevægelse.

Oppe fra Kirkegaardsmuren rakte en bleg hvid Skikkelse sit tornekronede Hovede over Muren.

Aleksandersen stod maalløs.

Den Tornekronede saa i nogen Tid taus paa ham. Saa smilede han usikkert, med et bævende Ynglingesmil: Man foragter mig, sagde han.

Men hvor kan De sige . . . hvor kan De mene . . .? raabte Aleksandersen.

Aleksandersen havde Menigmands sædvanlige vage Forestillinger om Jesus. Fra Barndommen af var dette Navn bleven raabt ham i Ørerne med en hysterisk Paatrængenhed, saa Aleksandersen selv blev vammel derved og viste det fra sig. Men ligesom en Plet bliver tilbage i Øjet paa den, der har set imod Solen, saaledes blev Lyden af Jesu Navn tilbage i hans Øre som et Navn, der irriterede ham og dog samtidig var et Navn over eller udenfor alle andre Navne, og som ikke kunde nævnes uden i den højtidelige Stil.

Og her stod han pludselig overfor Jesus selv — ikke overfor en biskoppeligt oppustet Verdensfrelser, der med theatralsk Nedladenhed forlangte en Verden paa Knæ for sin Fod — men foran et mismodigt lille Spøgelse, der med Tornekronen i sit forpjuskede Haar — med sagte Stemme og med næsten haanlig Vemod sagde: Man foragter mig! — Vægten af en Verdens Foragt hviler paa mig, tilføjede han, næsten skælmsk undskyldende.

Aleksandersen var over alt Begreb forbauset, over alt Begreb stille. Han stirrede paa denne berømte Mand, saa omstridt, saa fejret og — saa kejtet og saa

uanselig . . . paa disse brune smalle Øjne, der sørgede, og denne brede Jødemund, der samtidig smilede — paa disse to grove Tømrernæver, som laa dèr over hinanden paa Kirkegaardsmuren, med tykke gule Negle, med blaahvide senede Knoer . . .

Jo indtil Hjertets inderste Fiber foragter man mig, gentog han tankefuldt og stirrede fjernt ud.

Men De er jo berømt, stammede Aleksandersen.

Ja Gud fri os, sagde Jesus tørt og barsk og saa flygtigt paa Aleksandersen og atter fjernt bort — ud i Natten.

Man foragter Fiaskoen, man respekterer kun Sejren, sagde han spottende. Og hvad andet heller har man at gaa efter?

Men De *har* jo sejret . . . sagde Aleksandersen, helt ulykkelig . . .

Jo Tak, sagde Jesus, Præsterne har sejret, og Biskopperne, og Kejserne og Paverne — og Orglerne og Krucifikserne, og Tudemøder og Bønnemøder og Bazarer med Flødekager . . . Haa! »Øgler og Øgleunger« kaldte jeg dem. Jeg var jo kun tredive Aar. Det var de Ord, jeg faldt paa.

Aleksandersen sagde, at han troede ikke længer, Folk hængte sig ved de Ord.

Jeg piskede dem ud af Templet, udbrød Jesus med spillende Øjne, — taler man heller aldrig om *det?*

Aleksandersen sagde, at mellem taktfulde Folk berørte man aldrig det lille Optrin.

Nej, raabte Jesus i flammende Lidenskabelighed, — og hvorfor? Fordi jeg brød sammen, fordi jeg gav op — lod dem ta' mig, — Øglerne! — hænge mig op til Spot og Afmagt! Sejren laa foran mig, og da sank min Haand, da sank min Haand, — og jeg tilgav dem endda oven i Købet — haa haa — haa — »for de vidste jo ikke, hvad de gjorde«.

Men hvorfor da . . hviskede Aleksandersen, hvorfor . .

Hvorfor, raabte Jesus, og hans lidenskabeligt skarpe

Træk fik et nyt storladent Udtryk af barnlig Aabenhed og Renhed — for jeg elskede dem jo, Øglerne — Aleksandersen, om De kunde tro mig! — jeg elskede det Pak, der stod dernedenfor Korset, elskede dem indtil Selvudslettelse — jeg elskede dem, fordi de hadede mig — og det *kan* man jo ikke, saa er man moden til Døden. Og det var *jeg*. Jeg elskede dem, Aleksandersen, det var min Fejl, — for *de vidste jo meget godt, hvad de gjorde!*

Og hans Øjne flammede, hans Lunger aandede hastigt og heftigt, og han stirrede ud over den natlige Skabning, hvor Verdens Purpurklædte deklamerede hans Navn for at faa Masserne paa Knæ — ja selv til den mindste lille Ravnekrog, hvor plumpe smaa Magthavere brægede det samme Navn for at faa de enfoldiges Penge ned i Tinkassen . . . . og fra hans Mund dryppede en besk lille Draabe, mens han sagte hvislede: Øgler og Øgleunger!

Deres Værk lever dog efter Dem, sagde Aleksandersen.

Nej, sagde Jesus, fast og bestemt. Det er falsk. Mit Værk er dødt. Tiden har udslettet hvert Spor af mit »Værk«, som De siger.

Men Deres Ord bestaar dog, sagde Aleksandersen.

Mine Ord er talt til en Slægt, som jeg troede var den sidste, og nu er den død. Aldrig et Ord har jeg talt over mine Tilhøreres Hoder til de kommende Slægter.

Men i de hellige Bøger . . . begyndte Aleksandersen.

Bøger, sagde Jesus skarpt og foragteligt. Jeg har aldrig skrevet Bøger.

Men Matthæus skriver at . . .

Ja, det maa Matthæus svare for. Jeg har aldrig bedt nogen skrive en Stavelse.

Jamen Lukas har ogsaa . . .

Ja, det maa staa paa Lukas' Kappe. Jeg har talt for en Slægt, og nu er den Jord. Talt for den, elsket den, levet for den, en Almue, saa foragtet og forkuet, og kry-

bende og forskudt. Og var den foragtet, saa har jeg lært den at foragte igen, foragte de Goder, som Stormændene beholdt for sig, i Stedet for at krybe efter dem. Det har jeg lært dem. Vi har levet i en Spænding, i en Forventning saa stor, om at Guds Rige var nær. Vi tog fejl, men vi blev stærke derved. Vi troede os i Stand til at flytte Bjerge.

Men alle Deres Ord. . . .

Mine Ord, mine Ord — mine arme misbrugte Ord! De har intet Bud til denne Slægt. Kan jeg tale til Folk, jeg ikke kender? Mine Ord er døde som den Slægt, hvortil de blev talt . . .

Døde! raabte Aleksandersen. Deres Ord! Deres Kærlighedsord! I hundred Tusend uforgængelige Indskrifter er de spredt over Jorden . —

Aa ja, sagde Jesus og vred sig, — og naar jeg ser dem staa dèr, guldblinkende, pralende, stive og døde — hugget ind i Guld og Granit — mine varme, levende, *tilfældige* Ord . . . . jeg kunde kradse dem ud af Stenene med blodige Negle, for det er *mine, mine, mine!* De har stjaalet mine Ord. Og eet har de husket, og eet har de glemt, og eet har de forvrænget. Og de tar det ene for at slaa det andet med — — og *jeg* maa staa her og krympe mig og se derpaa, stum og hjælpeløs. Hvorfor gaar de ikke til deres egne Talere, deres egne Tænkere, som forstaar dem, som lever midt iblandt dem, som gaar om og er stærke og levende og røde og kloge? Min Tid er forbi, mit Værk er forbi. Jeg vil dø. Jeg vil bort. Jeg vil ned og ha Ro. Giv mig dog Ro i min Grav — Ro — Ro — Ro!

Og Jesus vred sine Hænder og rakte ned mod Floden, mod Dødens og Glemselens Flod, der langsomt lysnede under Dagens Nærmelse.

Fjernt i et Bræddeskur galede en Hane.

Det var Livet, der var ved at vaagne op til en ny travl Dag.

— mens Jesus langsomt blegnede og svandt i den lysende Dæmring.

FLODEN

Mariorgia hadede Vrøvl. Med begge Hænder fulde af Breve og Billetter, Tilbud og Engagementer stod hun dèr næste Morgen fnysende af Utaalmodighed: Ikke et Minut længer vil vi vente i denne rædsomme By.

Jamen Skrædderen, sagde Leon.

Lad Skrædderen gaa Pokker i Vold. Kommer *han mig* ved?

Han vil ned og se Dødsfloden.

Værsgod, sagde Mariorgia, lad ham slaa sig ned her og sy Ligskjorter, Hvad rager det os?

Men vi kan ikke la' ham gaa til Floden alene. Han kommer noget til.

Lad ham saa dø, alt det han vil, raabte hun, eller er I bleven tossede alle sammen? Dødens Flod, Dødens Taarn, Dødens Kirkegaarde . . . er *vi* født til at gaa her og snuse Lig og Ligkister? Det er jo *perverst. Jeg hader* Døden — *hader, hader, hader!* Jeg væmmes ved den, afskyr den, og derfor vil jeg væk!

Hys, hviskede Leon leende, og pegede ud mod de mange Dødninge, der hvide og stille vandrede i Gaden.

Aa jeg blæser paa de Mumier og Spøgelser. Musik kan de faa, raabte hun og slog Klaveret op, — saa de kan høre, vi andre er levende! Og hun hugg i Tangenterne, gjaldende, jublende Sejrsharmonier, der skurrende rungede gennem Dødens stille Genfærdsgader. Hendes Kinder glødede, hendes Næsebor spiledes ud, hendes skønne Læber krusedes i Trods, og med eet brød hun ud i Sang, rungende Sang af et bævende bølgende Bryst . . .

Bum . . . m . . . Dødsklokken drønede udefra gennem Vindver og Dørsprækker.

Men Mariorgia sang, sang midt i Dødens Stad, saa hendes Toner for en Stund overdøvede selv Dødens Klokker med deres Skælven mellem Jubel og Graad.

Vild og stolt sprang hun op fra Klaveret. I Døre og Vindver stod Hoved ved Hoved, betaget ved denne Aabenbaring af Skønhed og Trods.

Leon laa for hendes Fod i næsten religiøs Tilbedelse af denne Døds-Trods. Aldrig havde han set hende saa blændende, bedaarende, som hun stod dèr fnysende af Afsky og Stolthed, skælvende af nyopsparet Livsenergi.

Du og jeg! — elskede, vidunderlige, hviskede Leon og beroligede hende, hvad bryder vi os om Død og Glemsel. Som Gruset paa Stranden, saadan ligger de dødeliges Hoveder under os. Tæt sammen og med højt Hjerte gaar vor Vej gennem Liv og Storm og glødende Farver og Dufte! . . . men — tilføjede han i skæmtende Tone — da vi nu eengang er arriveret til denne By, hvor denne idiotiske Flod løber, og da nu Skrædderen saa Fandens gerne vil ha den at se, osv. osv., tilføjede han, mens han listende fik hende til Døren.

Men ikke ud i den, raabte hun.

Bare se den, sagde Leon. Vejen ender i en Platform dernede med Rækværk, Bænke og Plakater, siger de.

Dertil og ikke videre, raabte hun.

Saa udrustede Selskabet sig med Stokke, Overtøj, Kikkerter, Konfekt og Blomster, og med højrøstet næsten udæskende Munterhed fulgte det farvebrogede lille Selskab Aleksandersen ned ad en skraanende Promenade, der hegnet med Gittere snoede sig ned mod Floden.

Mariorgia knejsede som en krænket Dronning. Som en Kat hader Vand, saa usvigelig sikkert hadede hun hele dette Dødsvæsen; det vendte sig i hende af Ækelhed ved Synet af disse erbarmelige Pilgrimme med deres hæslige rystende Kløer og deres rædsomme Kister . . . dobbelt ækelt, fordi hun lejlighedsvis allerede havde begyndt at fornemme sin egen forkrænkelige gule Benrad bag de betændte Indvolde.

Foran en Statue af »Dødsenglen« gik en lille gammel Pukkelryg med en Rive og rev stille Gangen.

Leon gav lynsnart Mariorgia et Puf. Fyrstinde Catt gik stift og saa til den modsatte Side og nynnede.

Det højrøstede Selskab var i eet Nu bleven musestille.

Aleksandersen vendte sig forbauset efter Pukkelryggen, der stille rev videre, intet saa, intet hørte, intet vilde se, intet vilde høre. Hvem var det, spurgte han.

Fyrst Catt, hviskede Regeringsraaden, saa hele Selskabet hørte det, mens de hastigt gik ned ad næste Trappe.

Den sidste levende Skabning, en blind gammel Sanger, lugtende langt bort af Brændevin og Sygdom sad her med sin Violin, støvet og rystende, og filede og sang — tandløst, ensformigt og traurigt — og drejede sit blinde Hode i Takt mod Solen.

De gik videre ned ad nye brede Trapper. Farverne paa deres Tøj begyndte at tabe sig.

Gud i Himlen, raabte Mariorgia og saa ned ad sit pragtfulde Toilette, jeg vil hjem. Straks. Kom.

Vær nu rolig, sagde Leon, der pirredes af en ny og sælsom Spænding, blot ned til Gelænderet! Men alle var lige forfærdede, og undersøgte deres falmede Ærmer og Kraver og Fyrstindens falmede Blomster. Dog fulgte de uvilligt efter.

Mariorgia tog sin Konfekt frem og begyndte nervøst at spise. Pludselig stansede hendes Tyggen i Ækelhed. Hun spyttede ud og saa ned i Posen paa sin brogede Marcipan: Ogsaa den havde tabt sin Farve og Tillokkelse og smagte i Munden som Vand og Ler. Selv Regeringsraadens Vinlærke smagte flovt som Olie.

Imidlertid fik de andet at tænke paa. Foran dem laa Floden — mægtig, bred og underlig ubestemmelig bag en fin Dis.

Ikke en Lyd lød, ikke en Fugl fløj.

Helt ned til Platformen, hviskede Leon, og dødstyste,

stumme af Rædsel og Højtidelighed, stod de paa en Platform med stærkt Gelænder og en advarende Skilteindskrift: *Turister, forbundet med Livsfare at passere Rækværket.*

Faa Alen fra Rækværket begyndte en tynd Taage, en Hvidhed eller Farveløshed — det var Dødstaagen.

Efter Solnedgang, stod der paa et andet Skilt, *nærmes Taagen og er da ethvert Ophold paa Platformen forbudt.*

Ved Siden af Platformen var en Laage, der førte ned til Floden.

Med vidtopspilede Øjne, musestille, stod Selskabet i dybeste Tavshed og saa Pilgrim paa Pilgrim gaa dem tæt forbi, passere Laagen og næsten svævende forsvinde i Disen: — — tyste, farveløse, indadvendte . . . kom de og svandt de.

Laagen stod ikke et Øjeblik.

En gammel Dame med ædelt Ansigt, furet og hærget af mange Prøvelser, var gledet dem forbi ind i Intetheden.

Fyrstinden foer sammen og saa til Mariorgia: Var det ikke . . .?

Mariorgia nikkede taus og trodsig med blodløse Læber.

— Nu svandt hendes Skuldre, hendes Hovedklæde i Taagen. Hendes Ligdragt havde rørt deres Silkekjoler. Evigheden lukkede sig efter hende.

— — —

Der kom to Børn, fast Haand i Haand: Far gaaet her ned, sagde den lille Dreng. Far venter *nok* paa os, smaasnakkede de, mens de gik gennem Laagen og dristigt ind.

Fyrstinden foer sammen: Var det ikke Gemma og Kaj?

Leon gjorde en Bevægelse frem. Mariorgia drog ham hastig tilbage.

Laagen gik op og i — uafbrudt.

— — —

Aleksandersen! — hvor vil han hen? Manden er gal? raabte Regeringsraaden klaprende af Skræk. Torbine hvinede og skældte, Mariorgia skreg, Leons Øjne stod stive af Latter og Gru. Aleksandersen var gaaet gennem Laagen. Kun hans Hoved og Skuldre var endnu til Syne. Leon fik ham halet tilbage med et Paraplyhaandtag, men Aleksandersen bad dem alle gaa Pokker i Vold. Det var ikke deres Laage.

Tilsidst fandt han sig i, at de bandt et Tov i ham, saa de kunde hale ham til sig igen og stirrende fremefter gik han fast og bestemt indenfor, og hans Hat forsvandt i Taagen.

Sagtere skvulpede Floden, jo nærmere han kom.

En dæmpet sælsom Ensomhed, en sødlig Dæmring sank over ham, en Blidhed, hvori Kraft og Vilje sagte smeltede.

Der paafaldt ham en næsten hjemvéagtig sviende Længsel mod denne Flod, der røg af Evighedstaager.

Alverden bag ham og om ham blev til Dis og Intet, tilbage blev alene hans eget Sind med dets store urolige Spørgsmaal, dets rastløst bankende Savn. Oprivende stejlt maatte det komme til at staa i sin Dødskamp, tænkte han hed af Spænding . . . men hvor ganske anderledes gik det ham ikke!

Dette Spørgsmaal, der havde suset ham forbi som Fugleflokke, det sagtnede og stansede paa underlig Vis uden at besvares, som om Livs-Gaaden selv var en dødelig Ting — gled ud og spredtes.

Hans ufuldførte Tanke spaltedes sødt og sagte i vage Indtryk uden Sammenhold, uden Hensigt . . .

Hans Spørgsmaal hørte op at spørge, hans Trang hørte op at rinde — hans Væsen løstes op og gled ud i en kaotisk lysende Graahed, beaandet af en sælsom Salighedsfeber, fordi Livets lange byrdefulde Vaagenhed, nu var den til Ende, sødt, sødt skulde det være at hælde sammen, rulle sig ind i Opløsningens Døs, lunt

som Barnet i Moders Liv under stigende Vuggetoner af det evige Alt, omtonet af formløs og navnløs Salighed uden Strøm, uden Hvirvel. — — — —

— — — — —

— — — — —

Noget stygt og fjendtligt brød ind i denne tyknende Fred . . . om det var Knivstik, Raab eller bedsk Smag føltes ikke, men der kom Hvirvler og Ufred i Freden.

Det var Tovet, der strammedes og stansede ham og begyndte at drage ham tilbage, ud af Taagen.

Den nærmende Salighed lukkede sig gradvis for hans bevidstløse Hensegnen. Hans Hjerte græd, hans Syner jamrede.

Et koldt Lyn af Bevidsthed foer smerteligt gennem de halvt opløste Syner: Hvor er jeg? Hvem er jeg. Hans Sjæl græd, som et tungt hensovet Barn, der ruskes af Søvnen. Hans Blod sydede af Væmmelse, hans Øjne stirrede raadvildt ud af deres Huler efter denne vidunderlige Flod med dens Verden af jublende opløst og frigivet Salighed og Sødme.

Han følte en Sorg som aldrig før i sit Liv ved langsomt og naturstridigt at fjernes og baglænds drages ind i noget koldt, noget fast, noget størknet og modbydeligt.

Med eet tændtes hans fulde Bevidsthed paany. Han vendte sig rasende for at løsne dette Tov, der halede ham tilbage til disse fremmede giftigt grønne Strande, til disse uvedkommende luseagtige Væsner, der stod bag et Gelænder og daarekisteglade halede ham til sig i et snoet Tov.

Den sidste Alen! Hænder rakte frem og trak ham ud af Disen.

Da var det, som Flodens og Taagens magnetiske Kraft faldt af ham og Trylleriet forsvandt. Han stod i en Verden, underlig nøgtern, fattig og kold. Maskinmæssigt, som man forstaar et halvtillært Sprog, saaledes forstod han de Ord, der ivrigt foer ham i Møde.

Men han saa sig om blandt disse mange Øjne — saa interesseløst, som naar man sammenligner Glaskugler af forskellig Kulør.

De fulgtes op paa Hotellet igen forbi Englestatuen, hvor de saa to enlige Børns Spor paa de revne Gange. Nu og da kunde man se, havde de vendt sig om for at spejde og kalde . . .

— — —

Men oppe paa Hotellet satte Aleksandersen sig hen i Solen i Timevis og stirrede.

Skrædderen tænker, sagde Regeringsraaden med en parodisk Grimace og fyldte sin Gaffel.

Men det var ikke sandt. Aleksandersen var hørt op at tænke. Hele denne Verden var ham saa uvirkelig, saa papiragtig, mod den Dødens og Søvnens Evighedsvrimmel han havde set ind i.

Og maa vi saa være fri for det Skræddersludder? sagde Mariorgia, da de rejste sig fra Bordet, — og saa snarest muligt afsted!

Men Fyrstinden havde aabnet sin Post og rakte spydigt smilende Mariorgia et Kort fra Kejserinde Lysia:

Elskede Skovdue!

Velkommen, alle — alle — sammen, velkommen, velmødt i mit Palais, I Livets benaadede. — Mit Hjerte stormer Jer i Møde. Men først og sidst: Velkommen til Aleksandersen, Gæsten i Støvet, min Sjæls fortrolige Ven, som jeg aldrig har set osv. osv. osv.

Din Krondue.

Nu blir vi sgu hængende ved ham til Dommedag, sagde Mariorgia.

Hvis er Skylden? spurgte Fyrstinden spidst.

Skylden er min — og Skrædderen med, sagde Leon ridderligt.

Og atter steg Aleksandersens Aktier.

— — —

Men om Aftenen, mens alle pakkede Kofferter og beredte sig til Liv og Lyst, og til Virksomhed og Appetit, hørte de nogen gaa udenfor paa Gaden og hoste og kalde i Taagen:

Gemma og Kaj! — Gemma og Kaj!

— Gang paa Gang med en Stemme, der var sprød af Anger og Sorg.

Ved Statuen fandt han endelig Børnenes Spor i de revne Gange. Og Stemmen tabte sig ned efter Floden, hvor han svandt gennem Laagen, brystsygt hostende og ustandseligt raabende: Gemma og Kaj, Gemma og Kaj!

Det var Fjerdingsfyrsten.

Afsted fra Dødningstadens lune Læ.
Vi skal jo dog engang fra disse Steder,
hvor Taarnet runger bag det tomme Træ.
og stille Sjæle gaar i hvide Klæder.
Vi har dog Sans endnu for Gods og Fæ,
og vi skal tidsnok gaa i disse Stræder,
hvor Solen skinner varmt paa Mindetavler
mens Vedbend over glemte Navne kravler.

Afsted, Afsted, derind til Livets Land
med kære Slægtninge og Velbekendte,
. . . de tror maaske vi blev paa Dødens Strand.
Ekspressen venter, den skal ikke vente,
den stormer frem som Lyn og Tordenbrand.
Køb en Avis og faa Cigarer tændte.
Sæt Skægget op og ordne Distinktionerne.
Vi nærmes atter Livet! — Hør Kanonerne!

TREDIE BOG

INDTOGET

Der blev Røre mellem alle Verdens Skræddere og Skrædderfruer, da det rygtedes, at en simpel Skrædder skulde være Kejserindens personlige Gæst paa Kejserslottet.

Man harmedes og forbitredes paa den lykkelige udvalgte, over at han kunde være en saadan Hofsnog og Spytslikker at tage mod Indbydelsen. Og man tabte med eet som ved et Blink aldeles Respekten for en Kejserinde, der vilde gøre sig gemen med en almindelig Skrædder. Thi vel sad Skrædderne og Skrædderfruerne til daglig ved Kaffen mellem Sakser og Strimler og heglede ned over alle denne Verdens Kejsere og Kejserinder. Men alligevel: saalænge Kejserinden saa dygtigt ned paa Skrædderne, saalænge — det er givet — var jo ogsaa Skrædderne nødt til at se dygtigt op til Kejserinderne.

Men naar Kejserinden ligemed eet viser, at hun regnede Skrædderne for mere end Skidt paa en Sko, i det samme Øjeblik var Fortryllelsen løst, og naar Kejserinden tilmed pillede een enkelt af Skrædderne ud og behandlede ham som et Medmenneske, i det samme faldt al Skræddernes Respekt til Jorden som Tusend Skyer, og den gode Kejserinde fik (ved Kaffetaaren) en Behandling som en almindelig Skrubtøs eller Æblekælling.

Indtil Omslaget kom — og den ene fik at vide hos den anden, at Aleksandersens Navn var verdensberømt, var vidtom bekendt, at han var en stor Mand,

en virkelig veritabel lyslevende Stormand, noget helt andet end de selv, noget meget mere, noget de slet ikke kunde forstaa engang men bare skulde se op til . . .
. . . lige i det samme fandt alle Skrædderne og Skrædderfruerne paany deres lykkelige Sindsro og Ligevægt, de fløjtede og klippede og snakkede daglig med større og større Ærbødighed og Beundring om denne Aleksandersen, som vilde gøre deres usle Haandværk den Ære at være Skrædder, og fulgte med største Spænding Avisernes stadig hyppigere Notitser om denne mærkelige Skrædder, der var i Vente i Følge med Menneskehedens største Berømtheder.

— Aleksandersen selv havde ikke mindste Begreb om, i hvilken Grad hans Ry var faret ud i den mægtige Verden.

Verden er en Ravnekrog, sagde Leon og lo —, og Aviserne er dens Gadespejle! Den usædvanlige Rejse af saa mange Berømtheder i Følge med en almindelig Landsbyskrædder kunde derfor umulig gaa upaaagtet hen. Tværtimod, den hele Menneskehed havde med levende Interesse fulgt det originale Selskab — lige fra Ungdomsstaden til Dødens Stad. Og da de nu oven i Købet med den berygtede Leon og den forgudede Mariorgia i Spidsen nærmede sig selve Residensstaden, steg Spændingen til Sensation. Mariorgia var til endnu, Mariorgia sang endnu, Mariorgia, Overraskelsens og Sensationens evigunge Mariorgia, var atter steget af Graven, kommen ud af Klinikken, af Tungsindet, med selve Leon Achilles ved sin Side. Verden skulde høre hendes guddommelige Sang en Gang endnu. Og Melba, den geniale frække Melba, hvis Hænder havde ligget om Tilværelsens Hals, han var dukket op paany! Hvad vilde han? Og i Følge med Turco, hans Dødsfjende! I Sandhed, Menneskeheden skulde opleve store Øjeblikke! — Og Regeringsraaden og Fyrstinde Catt, og Urian og Burian og Cornino — — Cornino, det spedalske Geni, i Følge med Burian . . . det var som Al-

verdens Geni og Storhed kom samlet i eet Bundt . . . samlet af en Landsbyskrædder! Hvem var dog denne Mand, »Gæsten i Støvet«? Leon havde besunget ham i sit Livs største Digt, Regeringsraaden havde kunstnerisk set aldrig naaet højere end i Billedet af denne mærkelige Mand! — denne Landsbyskrædder, som selve Kejserinde Lysia havde indbudt til sit Bord, — »en af Historiens største og mærkeligste Æventyrere«.

Men Aleksandersen selv var ufølsom for al denne Opmærksomhed. Han havde været ved Dødsfloden — dybt inde i Dødens Taage.

Al Ivrighed, al Spændstighed, al frisk Naivitet var gaaet af ham i Dødsgusen. Hans Øjne var bleven kolde og skarpe. Hans Hænder var blevne slappe, hans Gang var bleven træt.

Men dette havde ikke gjort ham mindre interessant. Tværtimod.

Han havde faaet over sig noget ligegyldigt, blasert, — ligenetop det rette Præg af Kransekage-Geni, der gjorde, at *nu* kunde alle og enhver se, han var et Overmenneske, nu da han næppe engang gad hænge sammen eller bare røre sin Lillefinger.

Der er Stil i ham, sagde Fyrstinden, mens Exprestoget hastede afsted — fremefter — fremefter — gennem Egne, hærget af den forfærdelige Krig.

Tomter og sorte Ruiner — Ruiner og sorte Tomter. Marker oprodede af Skyttegrave — Ørkener uden et Straa, uden et Træ — sprængt hulter til bulter af tusende Explosioner.

Og atter Tomter og nye Tomter med Rester af gammel Brolægning hvor puklede Smaafolk og husvild Pøbel stille gik og snusede om som Sjakaler for at finde de Steder, hvor de engang havde boet og været lykkelige.

Huha, sagde Mariorgia og gøs.

Tal ikke om det, sagde Fyrstinden; hele Akademiet sad og tittede interessert og gispende ud paa disse Plad-

ser, hvor Turco og Melba havde afgjort deres sidste store Skakspil. Hvor Kurians Grublerier og Leons Tanker omsat i Menneskehavets Sind havde taget de store Brydetag . . . Mens de selv sad lunt og godt i Buddastadens Villaer.

Tomter og Ruiner og Ørkner — Ruiner og Tomter —

— — —

Kun een sad ligegyldig og stirrede ud med rolige Øjne. Det var Aleksandersen.

For ham var Alverden en uvirkelig Tomt — lidt brændt mer eller mindre, lidt styrtet mer eller mindre — det rørte ham ikke mere.

Han følte i sig et svagt Minde af Dødsflodens store Salighed og Afmagtsjubel, mens Exprestoget buldrede frem.

Frem, frem — til Mødet med Jordens Store!

— — —

Mariorgia saa flygtigt prøvende paa ham og nikkede til Fyrstinden:

Jo — der var Stil nok i ham!

JORDENS STORE

En Dronning var rendt med en Barbersvend. To Kongedøtre havde lagt Proces an mod deres Far for at flaa ham for en større Arv, han selv havde snydt sig til. Tolv højadelige Hofmænd havde svoret sig sammen om et Kongepar, taget dem paa Sengen, hugget deres Hoveder af, smidt Kroppene ned i Slotsgaarden til Hundene og sværtet Enkedronningen rød fra Top til Taa i de myrdedes Blod. En Præsident var bleven afsløret som Ejer af en Spillebule, en Kejserfætter var impliceret i nogle ualmindelig uappetitlige Drengegriserier, en Kardinal var bleven saa tilsølet ved en Bankaffære, at han maatte gaa af for en Tid — — — kort sagt: Denne Jords Stormænd havde haft en uheldig

Periode, saa den ydmygt knælende Menigmand var lidt i Vilderede med, hvor han skulde vende sig hen for at faa nogen at slæbe sig paa Næsen for.

— — —

Saa til alt Held kom Krigen, den store Krig. Vi vil ikke i Krig, protesterede Oprørerne, vi vil ikke i Krig, truede Gadepøbelen, vi vil ikke i Krig, klynkede Brudgommene, vi vil ikke i Krig, klagede Familiefædrene.

Vil ikke? sagde de Store — nej, for I *skal!*

Og Piskene klang, Stokkene susede, Pryglene haglede, Riflerne knaldede.

Det var Musik, Menigmand kunde forstaa. Med salig Fryd tog han imod Pisk og Skæld. Han følte paany med Barneglæde, at han havde dog alligevl et energisk Forsyn her paa Jorden. Han følte, hans Konger og Kejsere var ikke saa raadne endda. Selvom de ogsaa var eet Tyveforbund af Kæltringer, Spillere, Røvere og Mordere, kommandere kunde de, og det var til syvende og sidst alt, hvad Menigmand forlangte af sine Stormænd. De maatte være dumme, forløjede, bestukne, graadige, vælte sig i alslags Raaddenskab som Maddiker, *men kommandere skulde de kunne.*

Og nu kom for Menigmand en salig Tid: Trompeterne klang, Sergeanterne smeldede. Han kunde fuldstændig lade være med at tænke, føle og ville selv — følge sin inderste søde Lyst: Synke hen i den store Passivitet, i den store uselviske Viljeløshed og viljesløse Uselviskhed — som Barn i Faderhaand . . .

Ja, gi sig hen, gi sig hen — i Drønene, i Rædslerne, i Lovløsheden og Døden, — med sit sidste Suk rallende ud i et Leveraab for een, man dokumentfast ved er en oplagt Slyngel!

Krigen er Menigmands højeste Sakrament: Dybest i Folkedybet blæser Pan i sit Horn. Som Bøffelhjorder vælter Folkehav mod Folkehav i bragende Vælde, til Menigmand ligger i Blod, vridende sig i Pinsler, slikkende sine koldblodige Tyranners blodige Hænder i

en Extase af Ydmyghed og Bersærkergang . . . døende med en sidste Rødme over Ordenskorset, som knyttes paa hans Bryst af den Haand, der har fugtlet hans Rygstykker.

— — — — —

— — — — —

Og endelig blev der Fred. Og atter kom der store Dage for Menigmand.

Fredsklokkerne ringede. Op paa Banker og Taarne stavrede Menigmand, for at høre den hellige Lyd.

Og nu susede Togene ind, Togene med Jordens Store, susede sammen til Kongressen, Fredskongressen: Kongetog, Kejsertog, Pavetog, Generaltog, Diplomattog, Millionærtog og Aktionærtog.

Og paany kom det over Almuen, Tilbedelsesfeberen: Aa — strømme sammen til Baneled og Perroner — Krøblinge, Invalider, Enker og Faderløse — for at se de Store, de mægtige Store!

Andagtsmøder splittedes som Avner for Vinden ved den fjerne Piben af de fornemme Tog. Paa 3 Minutter var Salen tom. En Galosche — en Salmebog og en Pøl Vand var tilbage, mens alle styrtede afsted med lange Ben til nærmeste Perron og stirrede, maabede, nejede og skrabede, mens deres Bødler for nedrullede Kupévinduer ramlede forbi.

Men eet Tog var fremfor alle et Sensationstog, Omsuset af alle Rygtets mest fantastiske Løgne og Fantasier. Og det var det Tog, der førte Aleksandersen og Akademiet frem til Residensen, — et Fabeltog, — et Triumftog, — et Æventyrtog!

Hyldesten tordnede dem i Møde paa Perronerne, saa Regeringsraaden fik Publikumsfeber (der for Stormænd er ligesaa farlig som Kongefeber hos Smaafolk) og blev rent syg efter at komme ud paa Perronen for at vise sin Mave. Thi Smaamanden har Feber efter at se, Stormanden har Feber efter at *blive* set.

Hvergang Toget nærmede sig en ny Station, trak

Selskabet paa Smilebaandet, naar de saa Regeringsraaden begynde at lette sig og tale om at strække Benene — slukke Tørsten eller sligt.

Alle vidste nemlig (fra sig selv), hvad det var for Fornemmelser, der begyndte at røre sig i ham.

BLANDT VERDENS BEHERSKERE

Jordens Store var samlede til Kongres — til Fredskongres.

I syv Aar havde Krigen raset — den berømte Syvaars-Krig.

Krigen var opstaaet i det gamle Grænseland, hvis Befolkning, under Ledelse af Ex-Præsident Melba, havde nægtet at føre det blaa Flag og bestemt krævet Ret til at flage rødt.

Grænselandets Erobrere og Overherrer, det store blaa Naborige, havde svaret med at køre Kanonerne op foran alle Landets Raadhuse, tvunget dem til at hejse det kejserlige blaa Flag og fængsle Melba, som dog undkom.

Grænselandets tidligere Erobrere, det røde Naborige, havde da sendt en Sværm af hemmelige Agenter, som havde ophidset Befolkningen. Adelen havde samlet sig til hemmelige extraordinære Møder, hvor man i Melbas Nærværelse under mægtig Betagelse havde dyppet det blaa Flag i Vandet af en Hund af blandet Race.

Et tredje Naborige, der førte grønt Flag, havde øjeblikkelig allieret sig med sin gamle Dødsfjende, et Bjergland med gult Flag, for at falde over det røde Kongerige, hvis ene Halvdel faktisk for fem Menneskealdre siden havde ført grønt Flag og den anden Halvdel staaet under det gule, — og de grønne og gule besluttede i Hemmelighed at dele det røde Rige, dersom det kunde lykkes at faa det i Kamp mod det blaa.

Planen røbedes af en betalt Telegrafist (forbandet

være hans Navn!) og de Rødes største maadeholdne Statsmand, en Rokkedrejersøn med theologisk Attestats, fremsatte da i sidste Øjeblik et Mæglingsforslag, efter hvilket Grænselandet i de første 25 Aar skulde have Lov til at flage rødt to Timer hverandcn Søndag.

Dette ubehændige Forslag fremkaldte et fuldkomment Raseri i alle fem Lande. Rokkedrejersønnen fejedes bort af Taburetten, Leon Achilles Venner, de mest umaadeholdne Røde, kom til Roret, og de Rødes Hær gjorde ganske uventet Indfald i det gule Rige, som var fuldkommen uforberedt og straks kapitulerede, betalte en mægtig Krigsskadeerstatning og udleverede hele sin Hær og Flaade.

Det blaa Rige sendte øjeblikkelig for Ligevægtens Skyld en Hær ind i det grønne Rige, som efter flere forbitrede Kampe under *Turcos* geniale Ledelse maatte slutte Fred, udlevere hele sin Statskasse og sin Hær, antage det blaa Flag og Turco maatte flygte, skjult i en Vintønde.

Baade det blaa og det røde Rige rustede nu paa Kraft, og Pinsemorgen væltede pludselig fra fire Sider baade røde, blaa, gule og grønne Hære ind over Grænselandet, der i de følgende 5 Aar blev omdannet til een kæmpemæssig Valplads. Dets Byer afbrændtes, dets Befolkning udryddedes, dets høje Adel førtes i Fangenskab af de Blaa, som endog drev det til den Haan mod det gamle Grænseland at holde dets herligste Adel indespærret i ni Dage i Træk i en utapetseret Bedesal paa Havresuppe og gule Ærter.

Flere Gange under Krigen havde røde og blaa Statsmænd søgt ved uofficielle Sammenkomster at finde et Fredsgrundlag — dog forgæves. Ved en af disse Sammenkomster fremstilledes derimod for første Gang den berømte Trøffelsauce med Is, som henrev de forsamlede Diplomater, men ved den paafølgende Forhandling kom man dog hurtig til Klarhed over, at Tiden næppe var moden endnu til en Afslutning paa de mi-

litære Operationer. De røde indrømmede ganske vist, at de havde forbrugt deres første Klasses Menneskemateriale, men pegede ikke uden en vis Ret paa deres betydelige gule Reserver.

Krigen fortsattes da endnu et Par Aar med vekslende Held, indtil Ligstanken blev saa overvældende stærk, at den var begyndt at genere foran Slotsvinduerne i alle fire Lande. Ja den plebejiske Lugt af alle de døde Skomagere og Skræddere blev tilsidst saa utaalelig, at Konger og Dronninger, Præsidenter og Ministre gik Dagen igennem og brækkede sig.

Da udsendte den ædle Pave paa Kejserinde Lysias Tilskyndelse sin følelsesfulde Erklæring om, at Gud havde aabenbaret sig for ham og meddelt ham, at dette Slagteri i Længden var beklageligt og neppe burde fortsættes længere end nødvendigt. Det psykologiske Øjeblik viste sig at være inde, og samtidig fremsatte den navnkundige Diplomat Grev von Cigaretto sit geniale Mæglingsforslag, om at baade den blaa og den røde Regering tiltræder en Ordning, efter hvilken det tillades Beboerne i Grænselandet at føre, ikke blaat og ikke rødt, med derimod *violet* Flag.

Den samlede Menneskeheds overraskede Nationer lønnede den skarptskuende Greves verdenskloge Forslag med jublende Ovationer.

Fra det blaa Hof og det røde Hof stillede man sig imødekommende overfor Forslaget, som i enhver Henseende gav Oprejsning for alle Parter. Desværre viste det sig, at Grænselandets egen Befolkning var totalt udryddet. I Ruinerne af en Fattiggaard fandt man dog tilsidst en 79-aarig Kone, Anne Margrete, som ligeledes gav sin Tilslutning til Forslaget, hvorefter der sammenkaldtes til almindelig Fredskongres.

Under Trompetsalut førtes gamle Anne Margrete til Residensstaden i et Extratog med militær Bedækning, og Fredskongressen aabnedes af Grev von Cigaretto, der opfordrede Forsamlingen til at hæve sig til »Guds

evige Retfærdigheds Højder«. De øvrige Talere udtrykte sig med lignende Alvor og Værdighed.

— — —

De verdenshistoriske Forhandlinger førtes i den store Tronsal, fra hvis mægtige Vinduer i Øst, Syd, Vest og Nord man havde en uforlignelig Udsigt over hele Horizontens fjernblaa Panorama, hvis Byer røg endnu.

I disse Sale var Kejsere og Konger født — havde Kejsere leget med Konger.

Ude fra lød den dybe Dønnen af Folkehavet, der mumlede uvejrssvangert som en bundløs Skov.

Her samledes Fredskongressen, den største Samling Herskere og Kommandanter, man endnu havde set: Diplomater, Præsidenter, Ministre, Konger, Kejsere, Børsfolk, Generaler og Millionærer, fra alle Verdens Kanter.

En broget Forsamling af alle Slags Ansigter: lange, smalle, brede, fladtrykte, smallæbede, bredflabede, blaserte, kultiverte, og plumpe og indskrænkede — . . . og fra alle Folkeslag: Forhenværende Trafikassistenter, Løjtnanter, Studenter, Slagtersvende, Kammerjunkere, Præster, Bønder, Sagførere og Journalister. Men eet var fælles for dem alle: De viljefaste Kæber, det lynsnare, stikkende Høgeblik og den anspændt opmærksomme Lydhørhed — samt en stejl Selvfølelse erhvervet gennem mange Aars fremskudt Stilling.

Her oppe fra set saa Menneskeheden ud som et Hav set fra en Kommandobro.

Ligesom Søfolk frygter og afskyr Vand, saaledes havde alle disse en fælles Frygt og Afsky for Folkehavet, det lunefulde. Men ligesom gamle Søfolk ikke kan være til uden paa Havet, saaledes kunde disse Herskere heller ikke være til uden at have Folkehavet dybt neden om sig.

— — —

Paa Kongressens fjerde Dag faldt Talen paa Aleks-

andersen og hans opsigtsvækkende Vandring gennem Menneskeheden.

Det er bare en Landsbyskrædder, pustede nogen.

Men han har jo dog faaet mærkelig fint Følgeskab, mente andre. Selve Leon Achilles.

Naa ham, den Flab, den Gadedreng! raabte flere.

Jamen selv Melba og Turco er med.

Han har været i Aandens Stad og paa Livets Højdepunkt . . .

Ja Aviserne har jo ikke brølet om andet.

. . . Og ude i Dødsfloden, sagde nogen, næsten genert.

Han gør Mirakler, siger de.

Det er Løgn. Der er da ingen, der gør Mirakler!

Jeg har det fra Morgenbladene. Og der *er* jo dog mer mellem Himmel og Jord, end . . . .

Det er en ny Jesus, sagde en indadvendt Præsident.

Der blev almindelig Taushed og Rynken Pander.

Skal vi nu virkelig ha den Historie om igen, sagde en General endelig.

Aa Snak, en Skrædder, begyndte nogen.

Ja, hvad var denne her Jesus? En eller anden hellig Tømrersvend eller Snedkersvend . . .

Ingen haanlige Ord om det hellige, raabte en tyk Børsmatador ophidset.

Hør, hør, raabte de rundtom fra og aandede op.

Og der blev med eet almindelig Passiaren om, at Stormændene skulde være forsigtige med ikke at nedbryde Agtelsen for Værdierne.

Men hvad vil han? Vil han lave Oprør?

Han er Gæst paa Jorden, sagde een, spottende.

Hvad er han? Gæst? Det var en mærkelig Opfindelse.

Da er det dog allerede bleven et helt Slagord. . . .

Kejserinde Lysias Protegè, blev der hvisket. En fuldkommen Samfundsreformator. En ren Komet osv.

Vi maa hellere gøre lidt Stads af ham, var den almindelige Slutning. Saa rent forkert kan det vel umulig være, naar selv Leon og Mariorgia . . .

Og lidt efter blev Stemmerne hviskende, og man fortabte sig i en lystig Diskussion om Mariorgias Ben, indtil Fotografen kom for at tage et stort Gruppebillede af Kongressen.

En — to — . . . talte han, og med eet var det, som hele Forsamlingen forvandledes: Ansigterne antog fine kloge Smil, mandige brave Miner, Arme og Ben stillede sig i Paradestillinger, og en ganske fortrinlig Plade blev Resultatet. De havde alle en meget stor Øvelse i at blive fotograferet.

— — —

Dagen efter sad Aleksandersen paa Hotellet.

Han havde holdt sit Indtog i Residensstaden under Befolkningens Frydeskrig, hyldet med Musikkorps, Flag og Guirlander. I Morgen skulde den store Modtagelse paa Kejserslottet finde Sted, og Aleksandersen præsenteres for Kongressen.

Tavs sad han ved Bordet med det store Gruppebillede fra Kongressen foran sig, mens Leon, Melba og Fyrstinden gav ham en vittig og bidende Karakteristik af de forskellige historiske Personer derpaa.

De kendte dem alle ind til Skjorten, de nævnede dem ved Fornavne eller Øgenavne: Niels Pæter, den tykke Mads, Kolumbus, Modejournalen, Smukke Ven, Vandho'det osv.

Aleksandersen sad taus og sammenbidt: Dette var Verdens øverste Bestyrelse!

Som lille Dreng derhjemme i Ravnekrogen havde han følt en feberagtig Benovelse overfor »Bestyrelsen«s ærværdige Medlemmer — indtil han selv kom indenfor Bestyrelsen og til sin store Forbavselse fandt, at det paa nært Hold var en Samling gamle Fæhoveder og Vrøvlepotter.

Som Menigmand havde han siden følt den samme Benovelse overfor Menneskehedens store Aander og mægtige Herskere, en Benovelse, der som en sagte

Feber listede sig gennem alle hans Sanser og gjorde dem usikre og vaklende.

Og nu sad han her, havde nærmet sig Skabningens højeste Bestyrelsesmedlemmer — skulde i Morgen »stedes for deres Ansigt« — og saa gik det ham ligesom hjemme, da han kom ind i Bestyrelsen, og han forbavset maatte spørge sig selv: Er dette det hele?

Borte var al Benovelse, borte var al Feber. Tilbage var kun en tom Flovhed, der var saa meget mere lammende, som det denne Gang var den højeste »Bestyrelse«, som Skabningen ejede. Den gamle Bestyrelse derhjemme — den tumlede med Generalforsamlinger og Extraordinære Generalforsamlinger, den satte Landsbyen i Røre og kunde højest drive det til at boykotte en Smule Skrædder.

Og denne Bestyrelse her, som her sad, i Fotografstillinger, med Fotografismil, den tumlede Nationer mod Nationer, den væltede Skæbner som forvildet Kvæg over Jorden, den jævnede tusindaarige Byer i rygende Tomter og sad dèr med Hænderne i Bukselommerne og en Cigaret i Skægget og lavede det højeste, der var til: Verdenshistorien!

Aleksandersen saa paa det nye Kabinetstykke.

Hjemme paa hans Væg over Kaffekanden hang et lignende Kabinetstykke af Bestyrelsen, med ham selv i Midten. Stillingerne, Holdningerne, Grupperingen, det hele var forbavsende eens. Og Alvoren, Ansigternes Mandighed og dybe Tænksomhed . . .

Aleksandersens ene Mundvig gled stille nedefter. Hans Øjne søgte Spyttebakken, hans Fingre lod Billedet falde, han følte, at noget afgørende var sket med ham, noget som ikke kunde gøres om, noget som aldrig kunde gøres godt igen: *Benovelsen var gaaet af ham.*

Ingen Benovelse mer, ingen Spænding mer, ingen Ærbødighed mer, ingen Længsel mer, ingen Skræk mer, ingen Panik mer.

Rundtom ham stod alle disse Stormænd, i febrilsk

Virksomhed med at lave sig til og forberede sig til det store »Foretræde« i Morgen: Heller ikke de ejede Benovelse. Det var lige netop det, de ikke ejede og aldrig havde ejet. Og i Morgen, naar de ogsaa »stillede« i Residenspaladset og gjorde Skrabud for dem, de selv spottede og foragtede, saa gjorde de det, fordi det for dem var en Sejrens Dag, en Anerkendelsens Dag, der vilde kunne gavne dem meget. De ejede ikke Benovelse, men de ejede *Livsappetitten,* den Aleksandersen manglede, og denne Appetit fyldte dem atter med en ny Benovelse for disse Magthavere, hvis Personer de foragtede.

Aleksandersen gik op paa sit Kammer . . .

Lidt efter kom Torbine farende ind ophidset og forarget og meddelte »Akademiet«, at Aleksandersen vilde rejse hjem.

Stor Opstandelse, lystig Overraskelse! Men virkelig: De trængte ind i Aleksandersens Kammer, og dèr sad han med Naal og Traad og syede paa en Rift, han havde fundet i Gardinet.

Den kære gamle Bevægelse med Naal og Traad var den sidste blege Lyst, som holdt ham tilbage i Tilværelsen.

Man forestillede ham, at han i Morgen maatte tale.

Aleksandersen havde intet at tale om.

Men bare aabne Munden med ligefedt hvadfor Vrøvl.

Aleksandersen saa ingen Grund til at aabne Munden.

Men bare over og præsentere sig . . .

Aleksandersen skyldte ikke nogen at præsentere sig.

Men han kunde høste enorm Fordel deraf.

Aleksandersen vilde se en større Fordel i at faa Lov at være i Fred.

Men det vilde være en Kæmpeskandale.

Aleksandersen vilde ikke hindre nogen i at lave Skandaler.

Men de var jo Gæster hos Kejserinde Lysia, desværre.

Aleksandersen var en Gæst paa Jorden, desværre. Og det var ikke Kejserinden, der havde invitert ham dertil.

Og derved blev det.

Men du gode Gud, jamrede Fyrstinden bagefter, det gale Menneske. Der *er* da de Ting, som man *maa* respektere!

EN NAT MELLEM AANDER

Det blev Nat.

Aleksandersens skrøbelige Legeme var ganske ophidset over dette Optrin. Uroligt vendte og vendte han sig i Søvne, og ved Midnatstid løsrev hans Sjæl eller Astrallegeme sig fra sin nervøse Krop og svævede i Drømmetimen ud gennem Nøglehullet til Nr. 8 — ned gennem Korridoren, hvor et Par Sko stod foran hver Dør — dèr var Regeringsraadens to store »Brandspande«, dèr var Leon Achilles' berømte Snabelsko Side om Side med Mariorgias elegante højhælede Knapstøvler — videre gennem et Vindue — ud højt over Tagene.

Staden sov. Kun hist og her var et Tagkammer oplyst, hvor en Gransker sad og granskede hemmelige gamle Skrifter fra gamle Dage, da Folk vidste bedre Besked med alting .... eller der skinnede Lys ud fra en Barselsstue eller dæmpet Skær fra en Baghussal, hvor en Flok Spiritister sad i rødt Lys ved Orgelspil og manede Aander.

Aanderne svævede henover Staden.

Aleksandersen svævede hen imellem dem. Det var de spiritistiske Aander eller Astrallegemer, der drev henover Skabningen og spejdede efter en Lejlighed til at blive genfødt paany.

Nu og da skød een af dem ned som en Maage, ned i en Skorsten, naar Skriget af en Barsel havde ladet sig høre nede fra Huset.

Aleksandersen faldt i Træk med en gammel Prokurist, der var død paa Skiftedagen midt i en Proces med en Bogbinder. Han fortalte, at han i en tidligere Tilværelse havde været Kejser Nero og siden Kejser Napo-

leon, saa han havde en Del paa Jorden at gøre godt igen og fløj derfor rundt og spejdede efter en Barsel, for at kunne genfødes i et uskyldigt Barn. Han havde en Barsel i Kikkerten nede hos Bogbinderen. Paa denne Maade vilde han ganske vist faa sin Dødsfjende til Far, men der er ikke Raad til at være kræsen for en husvild Aand. Sværme af Aander svæver gennem de Porte og Gyder, hvor en Barsel er nærforestaaende, og saa gælder det om, hvem der kommer først.

Følg med, sagde Prokuristen og trak Aleksandersen med ned gennem en Skorsten og ind i Barselstuen.

Jordmoren var allerede kommen og sad paa Sengen. Men Vanskeligheden var den, at Bogbinderen var selv Spiritist og skarpsynet for Aander. Han opdagede øjeblikkelig sin afdøde Dødsfjende, Prokuristen: Ud af mit Hus, raabte han! Ud — ud!

Hele Stuen var fuld af Aander, der kresede og svævede om Barselssengen og snusede og foer til, hvergang Jordmoren løftede paa Dynerne.

Væk med jer, raabte den spiritistiske Bogbinder og rasede hjælpeløst rundt mellem Aanderne, der ikke tog fjerneste Notits af den vrede Mands plumpe jordiske Trusler. Væk, raabte han og travede midt igennem Aanderne som gennem farvet Luft.

Her gaar man i sit Ansigts Sved og laver sine Børn og tror, man selv er Far til dem, og er'et osse, og tror, de skal arve ens faderlige Aandsegenskaber, og saa kommer her et helt Regiment husvilde Astrallegemer og Snyltere af vagabonderende Aander og vil smutte ind i dem, saa hvis man ikke passer paa, skal man ha en eller anden Kopernikus eller Kejser Nero eller anden afdanket Stormand at føde og klæde paa og holde over Potten. Væk, siger jeg, væk allesammen!

Selvfølgelig opnaaede han ikke Spor ved denne Fornærmelse af Aanderne. Men i det samme skete Fødselen. Faderen foer ud mod Prokuristen, men imens var

der en guillotineret Hertuginde fra 1789, som foer i Barnet, saa saare det fik Hodet ud af Moren.

Hylende af Skuffelse foer alle Aanderne op ad Skorstenen igen og genoptog deres sædvanlige natlige Beskæftigelse med at jage i Flokke gennem de jordiske Gader og Stræder, som de kendte ud og ind og som de ikke kunde bekvemme sig til at forlade.

Men Aleksandersens verdenstrætte Sjæl svævede opad langs tredje og fjerde Sal, led og modbydelig ved Tilværelsens Indretning, op over Skorstenene — kredsede omkring Kirkespiret som en Krage og spejdede opefter mod den spejlblanke Stjernehimmel, der lyslevende som et Genboland stod over de højeste Spir i forfriskende Sølvglans med sine fremmedtalende Verdners evige Hemmeligheder.

Dèroppe var Livets Gaade, derop maatte Aleksandersens Aand. Han satte Fart paa, op fra Vejrhanen paa Kirkespiret skød han som en Pil tilvejrs — men tumlede med eet, ør og forskrækket, tilbage og kom først til sig selv, forpjusket som en vingeskudt Fugl, nede i Gydens Rendestene. Paany satte han Farten opefter, paany svandt Kirkespiret under ham — og paany blev alt sort for ham og han tumlede ned.

En spydig gammel Aand, der sad paa et Bagerskilt og hvilede sig, havde i Tavshed moret sig over hans forgæves Forsøg paa at storme Himmelen.

»Lad nu vær, Kollega, sagde han tilsidst, De kommer jo dog aldrig derop.«

»Hvorfor dog ikke?« spurgte Aleksandersen og gispede. »Naar jeg kommer op over Spiret, saa bliver det med eet sort for mig — jeg kan ikke se det fjerneste.«

»Nej, for De er jo en Aand, Højstærede. Dereses Øjne ligger jo nere i Sengen,« sagde han og kluklo.

»Og ikke et Spor jeg kan høre, naar jeg kommer derop . . .«

»Nej, for Dereses Ører ligger jo nere paa Hovedpuden, De.«

»Jeg kan ingenting føle, ingenting mærke, ingenting sanse og samle mer, naar jeg kommer ovenfor Spiret.«

»Nej, for Apparaterne dertil ligger jo nere under Dynerne, begribeligvis og nere i Dereses egen Hjerneskalle.«

»Jamen hvor kan vi to Aander saa se og høre her, hvor vi er, og baade tænke og føle, spurgte Aleksandersen. Saa er det jo noget Vrøvl.

»Det er det sgu osse, sa' den gamle Grinebider. Men jeg skal sige Dem noget, at henover alt Land, hvor Dannelsen og Civilisationen og saadan noget har grasseret tilstrækkelig længe, dèr ligger der en tusindaarig grumset Fims af Vrøvl og Løgn og Skaberi tre Alen over de højeste Taarne. Den Duft er vi født i, og den kan vi trives i, og kun i den kan vi drage Været. Den er gunstig for alle aandelige Fænomener, for baade Spaadomme og Syner og Varsler. Men kommer vi *ovenover den* — saa — bums! er vi færdig! . . . Den er Aandernes Passage og Spøgelsernes Rugepladser. I den er alt muligt. Dèr anes og spaas, dèr sværmes og drømmes. Dèr glimter det med Genfærd og Aabenbaringer, med Engle, Messiasser, Syvmilestøvler og flyvende Tæpper; — dèr kravler det med Evangelier og Mirakler som med Rotter under Rendestensbrætter. Vejskarnet er fyldt med Spaabøger, Mødningen med betydningsfuldt Kaffegrums. Hver Streg i min Haand, hver Rynke i min Røv er fuld af dybsindige Gaader og Hemmeligheder.

Dæmringen satte lyse Kanter om Skilte og Gelændere. Forvirret flygtede Aleksandersens Aand bort fra den gamle Spotter — hjem gennem Gadernes hjemlige Atmosfære — saa kær for de kravlende jordiske Slægter, at de selv efter Døden ikke kunde løsrive sig derfra. — Alle andre trivedes i denne Verden saa lykkelige som Orme i en død Krage. Hvad var der da i Vejen med ham at han alene af alle, selv i det højeste Selskab, selv med Berømmelsens Krone om Panden, ikke

kunde falde til Hvile? Hjem vilde han, hjem til sin By, til sit Skrædderbord — og han susede gennem Hotellets Korridorer, ind gennem Nøglehullet . . . i en forkert Stue . . . ud igen . . . nyt Nøglehul . . . igen en forkert Stue . . . febrilskogforskrækket, — da han tilfældigvis ser til Puden . . .! Og hvem laa dèr! Et sovende Hode! et altfor velbekendt! Den sorte Petrus! Menighedsforstanderen! Menneskeæderen! med Biblen opslaaet paa Natbordet! . . . og dèr, ved Fodenden! . . . Aleksandersens Aand snoede rundt om sig selv af Bevægelse — dèr laa Tæppet, Vidundertæppet, det blomsterbrogede, flyvende Æventyrtæppe ved Fodenden af Sengen. Den Laban brugte det til at pakke sine sorte Ben ind i. Aleksandersen greb efter det, men hans Fingre var jo kun Aandefingre og hans Negle kun Aandenegle, der gled gennem Tøjet. Men nu vidste han, hvor Tæppet var. Nr. 20 — Nr. 20 var Kamrets Nummer! Allerede i Morgen den Dag skulde han sidde højt tilvejrs, flyvende over Liv og Lande hjem til sin velsignede Fødebys Fred . . . hjem, hjem og blive Skrædder paany!

Glædeberust ilede han ud gennem Nøglehullet, ned gennem Korridorerne, fandt endelig ind igen i sit sovende Legeme, og sank snart gennem Hjemveens søde Drømmerier hen i en dyb og salig Søvn.

SKRÆDDEREN

Paaskesolen glødede og randt, da Aleksandersen næste Morgen aabnede Øjnene i frydefuld Beslutning om, at nu skulde han afkaste sit Aag, sprænge et Net af taabelige Hensyn, erobre sit Æventyrtæppe paany, og højt over Hav og Jord suse hjem til sit Skrædderbord fra sin lange begivenhedsrige Rejse.

Han mærkede en underlig Smag i sin Hals.

Af Øl?!

Han havde ikke drukket en Draabe Øl.

Af Sild?!

Han havde ikke spist Sild.

Og i hans Hode dunkede det med tunge smertelige Slag.

Han gav et Sæt for at rejse sig — — og kunde daarlig nok løfte sin Mave.

Forfærdet foer han derned med Hænderne. O Rædsel! Hvad var dette?

Han laa fuldt paaklædt i Sengen med store skidne Støvler paa — og Maven var tyk og opsvulmet, en ækel rumlende Vom.

Aldrig i Evighed var dette hans Krop!

— — —

Noget afskyeligt krilrede ham under Næsen. Han tog derop: Et stort snottet Overskæg, der stank af gammel Tobak.

Hvad i Herrens Navn var dette? Aleksandersen styrtede ud af Sengen i isnende Angst . . . tyk og tung, saa Gulvet knagede derved.

Han løb til Vinduet! Dybt, dybt nede laa Gaden — smykket med Flag og Guirlander, fyldt med uoverskuelige Menneskeskarer, der stirrede op under tusendtunget paaskestemt Sang . . . og selv sad han oppe paa et snævert Kvistkammer Nr. 105 paa 4. Sal . . .

Straalende Vogne med livrèklædte Lakajer rullede op foran Hotellet dernede. »Aleksandersen, Aleksandersen!« lød Tusend forvirrede Raab. Mødre rakte deres smaa Børn op, for at de engang som gamle Mænd kunde sige, at de som Børn havde set den store Mand.

Nu gik et Brus over Folkehavet. Hornmusikken steg til Fanfarer, alle stirrede een Vej, een Vej — op mod Altanen, langt dernede paa første Sal.

Pustende og stønnende rakte Aleksandersen sit Hode frem og saa — og se! — se!

Ud paa Altanen, smilende, vinkende, bukkende, passiarende — traadte — een for een — hele det berømte Selskab: Reegeringsraaden, Melba, Turco, Urian, Ku-

rian, Fyrstinde Catt, Mariorgia og Leon Achilles. Raabene tordnede, Tørklæder vinkede, Kanonsalut lød — og dèr kom (Aleksandersen saa det med bankende Hjerte, med rallende Svælg) — dèr kom han selv: bleg, mager og lang, ført ved den ene Haand af Torbine og ved den anden (o topmaalte, bundløse Frækhed!) af selve den sorte Petrus, Menighedsforstanderen, der bukkende og smilende traadte frem med ham til Altanens Rand og blev Dagens Sensation, som han stod dèr, sort og uldhaaret, fed og lasket, myndig og beskeden smilende ud over Menneskehavet.

Atter og atter steg Folkejubelen tordnende op om denne Altan, der rummede saa megen udødelig Berømmelse, saa megen menneskelig Storhed: Turco, selve Turco, Side om Side med den forhadte og forgudede Melba, Mariorgia Haand i Haand med Leon selv — og Negeren, som ingen kendte, men som fik Broderparten af Jubelen, saa broget et Selskab, saa store Modsætninger og Berømtheder samlede af een uanselig bleg og forskræmt Smule Landsbyskrædder! — Man puffede ham frem til Altanens Rækværk, denne mærkelige Mand — og han bukkede, med Almue-Generthedens Rædsel præget i alle sine Ansigtstræk — bukkede og bukkede, mens Torbines mere opadstræbende Familie pludselig trængte sig frem mellem alle Berømthederne og stillede sig op i kærlig Familiekres omkring Skrædderen og nikkede og vinkede ned.

Og alt det maatte Aleksandersen selv staa og se paa, nyvaagnet, oppustet og svedende af Rædsel ved dette her. Han maatte være bleven gal!

Han løb til Spejlet og stirrede derind: Et opdunstet, rødblisset, sløvt og lasket Fjæs maabede ham imøde! Han styrtede ud, ned ad alle 4 Stokværk, ud paa Gaden, blandede sig i Folkemyldret, masede sig frem . . . . Raabene steg til Jubel, mens Vogn paa Vogn rullede forbi med Menneskehedens største og navnkundigste Helte. Roser regnede, Taarer dryppede, Hatte og Stok-

ke svingedes og kastedes i Vejret. Aleksandersen rakte sig rædselssvedende paa Taa og saa dem rulle bort, een for een, i straalende Kareter. Sidst samlede Jubelen sig til den mest kogende Begejstring: Det var Aleksandersen selv, der bleg og forvirret rullede afsted sammen med Torbine — og med den sorte Menighedsforstander ved Siden.

Men det var jo mig, det var jo mig . . . stønnede Aleksandersen, som han stod dèr ydmygt i Trængslen, mens Vognen svandt, det var jo mig, gentog han og sank besvimet om midt i Trængslen.

— — —

En Time senere vaagnede Aleksandersen, henslængt paa en Bænk i et offentligt Anlæg. Inde fra Byen steg Folkets Bifaldsjubel i Pust af Panik, hvergang de fik en Heltehaand, en Heltenæse, en Heltefjerbusk eller en Heltebagdel at se.

— — —

Aleksandersen laa tungsindigt og spekulerede paa Forklaringen, og med eet forstod han den hele sørgelige Sammenhæng: Hans Sjæl var gaaet i et forkert Legeme i Nat. Paa Tilbagevejen fra Besøget hos Aanderne og Visitten hos Menighedsforstanderen maatte den være gaaet vild i Hotellets Korridorer — ind gennem et forkert Nøglehul helt oppe paa fjerde Sal og ind i et tilfældigvis ledigt Legeme, der laa i Sengen paa Nr. 105 . . . og var først vaagnet højt op paa Formiddagen, forsent til at rette den forfærdelige Fejltagelse.

Blodet foer ham til Hodet.
Det var en anden Mands Blod.
Benene rystede under ham.
Det var en anden Mands Ben.
Krampagtig sank han Spyttet.
Det var en anden Mands Spyt.
Han stønnede og jamrede . . .
Med en anden Mands fremmede Stemme.
Og hvem var denne anden Mand? Aleksandersen

gennemrodede febrilsk de fremmede Lommer. Han fandt Sager, som daarlig kan omtales . . . og . . . men hvad var dette for Kogleri? Han fandt Postkort med Billede fra sin Fødeby! Fra sin egen Skrædderhytte! Og derunder stod trykt: *Aleksandersens gamle Hus.* Han læste Kortet: Sælsomme Følelser gennembævede ham, Kortet var til hans gamle Fjende, Skomaren, Polkamanden. Aleksandersen saa ned ad sine nye Hænder, sine nye Ben — ingen Tvivl var mulig: Han var kommen i Skomarens Krop. Han saa til sin højre Haandrod: Dèr havde Skomaren en Tegning med en Dame og en Slange i rødt og blaat. Rigtigt — rigtigt — der var den!

Han læste Kortet: *Kære Skomar, hils Aleksandersen fra os alle, ogsaa fra mig, og sig, han skal faa en stor artig Modtagelse, naar han kommer hjem. Spørg ham, om han kan huske sin gamle Ven og Staldbroder.*

Pukkeltippen.

Vildt — vildt kom Panikken over ham. Han fnøs af Væmmelse, ved at skulde drage eet eneste Luftdrag med Polkamandens ækle Kadaver! Skulde han finde sig i at degraderes til at rende rundt som Skomar, som Polkamand, som Pukkeltippens Dusbroder, mens det var ham, hvis Pris var paa Miljoners Munde. Hør! Nu steg Jubelen igen! Hvem var den Slubbert, der var rendt med hans Krop, med hans Navn og Berømmelse, og som nu lod sig trække rundt og kompromittere i Negerens Selskab. Aleksandersens Haarbund brændte og glødede. Men han vilde ha sin Krop, det var hans Krop. Han vilde ha sin Krop . . . det sidste, han havde at klynge sig til i denne Tilfældighedernes Verden.

SKOMAGEREN

Menneskeslægtens Tragedier, siger Fyrstinde Catt, falder i tvende Species: Deres, der faar for meget, og deres, der faar for lidt.

Dersom Aleksandersen hørte til de sidste, saa hørte Skomageren til de første.

Han og Aleksandersen havde været Gadedrenge i samme lille Stræde med en halv Snes Aars Forskel. Men medens Aleksandersen fra Gadedrengelivet gled ind i et huleagtigt Skrædderliv med Spægelsekost og fra Gadedrengedagene kun bevarede sit Sinds Respektløshed, der i alvorlig Form omsatte sig i hans berømte Valgsprog, »jeg er en Gæst paa Jorden«, saa tumlede Skomaren sig frit og frækt som en stærk lille struttende Knægt, forkælet af Piger og Koner. Mens hans Forstand paa langt nær holdt Maal med hans livstørstende sansesprællende Krop, var derimod hans »Jeg« — hans Selvfølelse — enfoldigt stor og højtstræbende. Naar andre aad eet Fad, maatte han æde to, naar andre drak een Flaske, maatte han drikke fire, og naar andre nøjedes med een Kæreste, maatte Skomaren vise, han kunde bestride fem paa een Gang. Landsbyens Folk ventede sig derfor noget meget stort af ham, saa meget mere som han aldrig drillede nogen med aparte Meninger, saasom han overhovedet ingen Meninger havde, og det lykkedes ham derfor let at naa det første ærgerrige Maal, han havde sat sig, nemlig at vælte Aleksandersen i al sin Glans.

Men da Aleksandersen var vel væk, og Skomaren skulde til at være noget, saa opdagede han med Forbavselse, at han ikke vidste, hvad han vilde med noget som helst. Og han opdagede med Forskrækkelse at hans egne Hjælpekilder var opbrugt: Hans Nyre og Hjerne, hans Pung og Lænder, hans Hjerte og Lunger . . . alt pinte og værkede. Hans smukke Krop var bleven svampet og øm, hans friske Sanser var bleven ure-

ne og sløve, og hans struttende Humør bleven gnavent og dvask.

Samtidig begyndte Aleksandersens Ry at sive hjem fra den fremmede Verden. Da faldt Skomaren ganske sammen og forstod intet mer, hverken af sig selv eller noget andet. Han naaede, som saa mange andre, det Punkt, hvor han løb Panden imod sin Forstands sorte Grænser.

Han blev slukøret, skikkelig — og gav tabt. Hans Ryg rundede sig, hans Øjne blev hjælpeløse, hans Skuldre sank, hans Kinder hang — han blomstrede af paa et halvt Aar — og da Rygtet naaede til Byen om Aleksandersens forestaaende Indtog og Triumf, lod Skomaren sig føjeligt vælge til at sendes over Havet for at overbringe Ravnekrogens Hilsen med en Hyldestadresse til det berømte Bysbarn.

Han kom over Havet. Han fik et Kvistkammer Nr. 105, paa samme Hotel som Aleksandersen (paa sin Kommunes Regning), han oplevede Aleksandersens Indtog og afventede med Bæven næste Dag, da han skulde stedes for sin gamle Modstanders Øjne.

For at stramme sig op, var han gaaet i Byen om Natten. Skønt han hjemme var Ravnekrogens blaserede Levemand og Overmenneske, alle gamle Koners og grønne Hvalpes stormægtige Ideal, saa følte han sig her i den store By overset, plump og usikker, og opsøgte derfor de mest lyssky Forlystelsessteder, hvorfra han vendte hjem pengeløs, ør og svimmel, smed sig paaklædt i Sengen og snorkede ind.

Kl. 7 vaagnede Skomaren igen, let som en Fjer, forbavsende veltilpas efter Nattens Strabadser . . . vaagnede ved Hornmusik foran sine Vinduer, Morgenserenade! — tidlig — paa en Tid af Døgnet han ikke havde oplevet i mange Aar.

Hvad var dog dette?

Luften var aromatisk af mange Blomster over Borde og Stole. Paa Dynen laa et Læs af Telegrammer.

Han laa lidt og grundede.
Han vilde klø sig paa Maven . . .
Den *var* der ikke!
Han vilde stryge Mustachen . . .
Den var væk!

. . . Og paa hans Hage sad et tyndt snoet Skæg, som han ikke kendte!

Mon hans Soldebrødre havde raget hans Skæg og klistret det ned paa Hagen?

Han foer ud paa Gulvet og saa, — Himmel og Jord! — at han var tyndarmet, maveløs og tre Alen lang!

Gud staa os bi! Han splinterrasede i Tøjet, han rev sig i Haaret, han foer til Spejlet, han stirrede — — og stirrede — — og saa — — at han var Aleksandersen. Men det var jo Storhedsvanvid!

— — —

Den arme Skomager forstod sig ikke paa de højere aandelige Videnskaber. I Skolen fik han Ug. for sine Kraftspring med Mdlg. for Religion, og siden sin Konfirmation havde han aldrig beskæftiget sig med den aandelige eller sjælelige Side af Tilværelsen. Han forstod ikke, at han havde forbyttet sin Krop i Nattens Løb. Ør og fuld hjemkommen fra Svir havde han væltet sig i Lagnerne i tunge Drømme. Hans udødelige (men ikke videre kløgtige) Sjæl havde da følt et saadant Ubehag ved sit gylpende Legemshylster, at den var sværet paa Morgentur gennem Gaderne, og ved Hjemkomsten var den — ør og fortumlet — krøbet ind gennem et Nøglehul paa Nr. 8 — nemlig Aleksandersens. Da Aleksandersens Sjæl derfor kort Tid efter kom hjem, fandt den sit Legeme optaget, troede den var gaaet forkert, løb ud og ind i en Række forskellige Kamre, hvis Legemer alle var optaget — indtil den endelig længselsfuld og forvirret fandt Skomagerens ledige Legeme helt oppe paa Kvisten og faldt til Hvile dèr.

— — —

Men alt dette var som Hebraisk for den brave Skomar, der rasende foer rundt i sin Stue og troede, han var bleven gal.

Han hylede op som en Hund, han smed sig i Sengen og valkede sit Hoved i sine Hænder, han hældte hele Vandkaraflen over sin Isse og saa sig om efter een til. Han dunkede sig for Panden og lod Lussingerne hagle over sine nye Kinder.

Døren gik op. Ind jublede en Samling halvtossede Skabninger, der kaldte ham Aleksandersen, gratulerede ham, rystede hans Hænder, trak ham i Tøjet, halede ham ud paa en Altan, hvor han svimlende stirrede ned i et vrælende, viftende Menneskehav.

Den ulykkelige Skomar var saa helt igennem Menigmand, at det vred og krympede sig i ham at gøres til Genstand for Opmærksomhed.

Som en fuld Mand lod han sig lede og hale, kysse og gratulere. Han havde før haft Dilerium og set Snoge. Dette her maatte være et Dileriumsanfald, og den Slags skulde ha sin Tid. Han fandt sig derfor efterhaanden i alt med en Engels Taalmodighed.

Han blev omfavnet af en Neger, trukket opad Trappe og nedad Trappe, kørt i Vogn, præsenteret for Konger og Dronninger, komplimenteret og karesseret, bespist og bedrukket og sent ved Aftentid slæbt hjem, puttet i Seng, givet Draaber, Mixturer, fik Sjaler om Halsen, Dejg under Fødderne og Olje paa Maven og laa derefter forskræmt og lyttede taalmodigt om ikke Anfaldet snart skulde faa Ende — idet han nu og da frygtsomt slikkede sin tomme Overlæbe og ængsteligt følte op til sin mærkværdige Fip.

— — —

Men saa gik Døren op og Torbine, Skomarens gamle Torbine lyslevende, kom ind med Lampe i Haand efterfulgt af en Flok Slægtninge (sandelig den Dilerium var haard!). Hun hersede og brusede: Om det nu var Tid at ligge her og skabe sig syg! Spærre sig inde, lade alt

gaa fra sig! Nu skulde de netop nyde Frugterne af hans Anseelse og Indflydelse! De havde før døjet nok for hans gale Streger! De vilde ha Penge, Laan, Embeder, Ansættelser! Blev det til noget? Kunde man faa et Svar?

Anfaldet er paa sit højeste, tænkte Skomaren, og laa stille som en Mus.

Da slog Torbine i Bordet, ruskede ham op af Sengen og hældte Vand over ham.

Skomaren satte i et Rædselens Hyl. En saadan Dilerium havde han aldrig været ude for før! Hans Haar rejste sig, han greb en Stok og drev hele Familien paa Døren. Op og ned Stuen rundt, løb han, væltede Stole, hbggede i Bordene, trak Skuffen ud, fandt et Tov, der laa, bandt sig en Strikke og hængte sig i Lampekrogen.

SKÆBNENS VIDERE GANG

Aldrig saa snart var Sengetiden inde, før Aleksandersen skyndte sig op paa sit Kvistkammer, laasede omhyggeligt, dog saaledes, at Nøglehullet var frit, gik i Seng og skyndte sig at falde i Søvn, hvorefter hans Sjæl forlod sin Krop og krøb gennem Nøglehullet og ilede ned ad Trapper og Korridorer i længselsfuld Hast for at finde sit rigtige Legeme og erobre det tilbage.

Han fandt ind paa Nr. 8, sit gamle Værelse — han kom, han saa, og — han fandt sin Krop, han fandt den hængende under Lampekrogen som en Habit hos en Marskandiser. —

— — — — — — —

— — — — — — —

— — — — — — —

Som en gal Kat jog Aleksandersens Sjæl hjemløs gennem Staden, om Gyder og Gadehjørner!

Vægterne stod og knappede de tykke Frakker. De kunde sagtens. De havde deres Legemer!

— Ingen Krop, ingen Krop, ingen Krop!

Stjernerne straalede ned! Aa saa isende koldt. Og hvad er deres Pragt for en hjemløs Sjæl, der mangler en kødelig Krop til at leve med?

Men han havde jo Skomarens store Skrummel af Kadaver, der laa oppe paa Kvisten og fyldte Stuen med sin drønende Snorken.

Aldrig — aldrig!

Aleksandersen næsten hvinede af Modbydelighed ved at skulle kravle i den Undermaalers Krop igen, i denne fremmede varme Flomme, spise med en andens Mund, drikke med en andens Tunge, tygge med en andens Spyt!

Hellere dø!

Han havde jo levet et enestaaende bevæget og berømt Liv, var død paa Toppunktet af sit Ry! Hvad vilde han da mer? Hvad manglede han? Hvad var det for et hemmeligt, utilfredsstillet Savn, der holdt ham tilbage i dette Liv, som han dog foragtede?

— — —

Han stansede ved en Statue, der stod der paa Torvet, som en Dummepeter, sort og høj under Stjernerne.

Saadan een vilde de ogsaa rejse over Aleksandersen. Saadan skulde han staa, sort og kold under Stjernerne.

Han gøs, saa han rablede.

To gamle navnløse Droskekuske stod ved Gitteret om Berømtheden og snakkede. De var da levende, levende og varme. Aleksandersens Sjæl krøb helt tæt op ad dem for at føle Varmen af deres Krop.

Med eet foer det i ham: Natten gaar, Stjernerne flytter sig. Snart kommer Dagen, og da er du uden Legeme. Hvad vil du saa? Være færdig med Verden, den lune, levende Verden, hvor du kender Navnet paa hvert Frakkesting, Betydningen af hver Haandbevægelse?

Vildt foer han afsted i flyvende Angst for Livet, op og ned ad Trapper, ud og ind ad Døre, for at finde et ledigt Legeme, han kunde krybe i. Men ak, overalt var

Sjælene paa Plads i deres Legemer, der laa som Figurerne til et Vokskabinet og kun nu og da rørte sig sagte eller vendte sig tungt, medens Natten gik.

Endelig — endelig fandt han, hvad han søgte: Et ledigt Legeme, Legemet af en ung nyforlovet Yngling, hvis Sjæl var paa Nattevandring, ude og sværme om den Elskedes Hus.

Her var det — aa, her var det!

Her var Liv, Blod og Varme.

Aleksandersens Sjæl skælvede af Bevægelse.

Skulde han?

Skulde han krybe op i denne varme Seng, ind i dette prægtige unge Legeme, begynde et nyt og bedre Liv i Sundhed og jublende Kraft?

— Og saa —!

— Saa *turde* han ikke!

Kunde ikke — nænnede ikke!

En ung Sjæl vilde blive hjemløs, dersom Aleksandersen tog dens Legeme! og han selv vilde hele sit Liv bære Samvittighedsnag for sit Ran.

I det samme susede den unge Mands Sjæl hjem, lige forbi Aleksandersens Næse, puttede sig i sit Legeme, vendte sig om paa den anden Side med et tungt og saligt Suk og sov videre.

Forbi — forbi!

— — —

Dæmringen hængte ind i Stuen. Afgørelsens Stund var nær. Rundtom i Bygningskompleksernes Murmasser begyndte Vækkeuhre at kime.

Aleksandersen foer sammen. Nej — han kunde ikke slippe Livet. Snart begyndte alle de livløse Kroppe i Sengene at rejse sig og gnide Øjne mod den nye varme Dag. Hjem susede han gennem Gaderne, op i sit Hotel, op ad Trapperne, ind paa Skomarens lille Kvistkammer.

Uha — nej føj da!

Dèr laa det store svampede svedperlende Legeme og

pustede uroligt. Hjertet gik, Pulsene slog, Fingrene rørte sig sagte.

Det dæmrede. En Vogn rullede ud.

Med eet opsteg der i Aleksandersens Sjæl en vemodig Ømhed over dette enfoldigt vanrøgtede — grovkornet mishandlede Legeme, som laa dèr — eengang saa ungt og kønt, nu saa ækelt og stønnende. Og der paakom ham en forunderlig næsten moderlig, Lyst til, hjemløs og fattig, som han selv var, at faa noget ud igen af denne forsømte Skæbne . . . en dyb og mandig Sorg ved at se Værdier saa blindt sat over Styr.

Han saa paa de søvnsvedige Hovedhaar, paa de urene prustende Næsebor, paa de fedtskinnende, vaade, dybe Mundvige — —

— og saa med eet — —

— lukkede han til for al Uvilje og Modstand — og lod sig glide ned i dette varme Kød og Blod og tog det i Besiddelse.

Og se! —: Et trygt Smil, som Skomaren aldrig havde kendt, bredte sig over de svære Basunkinder, det tunge Ansigt slog langsomt Øjnene op, vemodigt . . . tungsindigt . . .

— — —

Dæmringen faldt ind over Lagnerne. Nattens Mareridt var forbi. Aleksandersen laa i Sengen i sit nye Legeme og saa atter Dagen, den nye Dag — — ukendt, ensom, degraderet, og legemlig besværet, med gispende Næselyde — trist og uden Fremtidsplaner, men — — han levede!

NYT LIV

Ligesom en sindrig Maskine, skinnende af Olje, Staal og Mønje i en tarvelig Fuskers Hænder hurtig vanrøgtes, bliver ubrugelig før Tiden og tilsidst gaar i Staa — — saaledes var ogsaa Skomagerens engang saa spænd-

stige Legeme bleven kummerlig vanrøgtet af hans sjuskede Sjæl — ved kraftløs Dvaskhed og fjantede Udsvævelser.

Men ligesom en kyndig Mekaniker faar en vanrøgtet Maskine i Hænde, gennemgaar alle Maskineriets Dele, tæller det manglende, prøver det svigtende, retter det krummede, pudser det rustede — indtil som ved et Under Hjulene gaar igen, Stængerne klapper og hele Maskinen er bleven som ny — — saaledes var nu Skomagerens sjofle, svampede Kadaver faldet i Hænderne paa Aleksandersens nænsomme men myndige Sjæl.

— — — — —

Aleksandersen havde virkelig dybest inde følt sig som Gæst og ikke uløseligt knyttet sig til noget Sted, nogen Person, nogen Mening, nogen Vane. Han havde samtidig i sin menneskeglade Uselviskhed haft skarpere Blik for de dybe Ligheder end for de dybe Forskelligheder. Derfor havde han ogsaa med respektløs Menigmandsfortrolighed hurtig fundet sig hjemme blandt vildfremmede, som en god Gæst skal, og altid fundet en mærkelig Balance mellem saavel de klogeste som mellem de enfoldigste.

Da han derfor nu saa uforvarende var dumpet ud af hele sin gamle Existens og styrtet ind i en hel ny Existens, fandt han sig overraskende hurtigt til Rette i sin nye Skæbne og interesserede sig som ved et Trylleslag ikke stort mere for sin gamle Skæbne end for en bortløben Hund.

— — — — —

Tryg og trinvis var han vandret ind i Dødens Taager ved Dødsflodens Bred og havde følt sig draget og omtaaget af en sød og salig Hvile.

Men nu spillede Morgensolen over Lagenet og kaldte ham med Lysfanfarer til Livet — og selv det, at han havde mistet alt sit: Sin Fortid, sine Omgivelser, sin Berømmelse, sit Navn, endog sit eget Ansigt, sit Tøj,

sin Krop — følte som en sælsom Befrielse — som en Mare var lettet fra hans Bryst.

Tre Længsler rørte sig i ham og kaldte ham til Livet:

1) Længslen efter sin Fødeby midt i Verdens forvirrede Mangfoldighed, gaa paa de gamle Steder igen hvor han kendte alt, og gaa der i en ny Skikkelse ukendt af alle, og løst fra sin Fortid, dens Forløbelser og Vildfarelser. —

2) Længslen efter Tæppet, der skulde bringe ham derned — bort fra dette kedsommelige, skrigende »Verdenscentrum«, — efter paa ny at sidde paa det gyngende Tæppe, frit fare hen over Verden og dens falmende og ormædte Herlighed. Nede hos Menighedsforstanderen laa det paa anden Sal Nr. 20. . . Snart maatte de have fundet hans aflivede Krop nede paa Nr. 8. Hvilken Opstandelse der vilde blive! Hvilken Forfærdelse for at dække Skandalen! Aleksandersen laa og kluklo i sin nye Krop. Gud være lovet! Ingen vilde opdage Sammenhængen! Ingen vilde mistænke ham. Tværtimod. Negeren vilde ikke længer passe paa sit Tæppe med samme Agtpaagivenhed som før. Og allermindst vilde han vente nogen Fare fra den skikkelige fremmede Skomager!

3) Endelig Længslen efter at lære sin nye Krop at kende, efter at prøve, hvordan det var at leve med en anden Krop, og hvor meget der lod sig faa ud af Ruinerne af Skomagerens engang saa prægtige Legeme, det Aleksandersen som Skrædderdreng havde siddet i Vinduet og misundt ham, og som han nu — paa sine gamle Dage — skulde overtage, efter at det var saa sørgeligt misbrugt og næsten ukendeligt.

— — —

Lysvaagen satte han sig op i Sengen og gav sig til grundigt at undersøge sin gamle Rivals vanrøgtede Krop. Dèr var Maven med de pragtfulde Tatoveringer hele Vejen rundt — men udspilet som et Pølseskind . .

Ak enfoldig misbrugt . . . vanskøttet, mishandlet . . .

Her var for meget, dèr var for lidt. — Dèr var der ømt, og dèr var der skident . . . Men alt i alt — — alligevel — efter en skrapt gennemført Plan maatte der vist endda kunne faas et — endda særdeles godt Legeme ud af »Ruinerne«.

Rask og interesseret sprang han ud af Sengen og begyndte straks paa Foryngelsesværket — med kolde Bade, varme Bade, rastløse Spadsereture og Løbeture i Storstadens Omegn og dens ensomme Skove. Hver Morgen gik han ud og savede Brænde for en gammel Enke i et Skovløberhus. Han fastede, saa de forædte Indvolde skummede af Raseri, han sled og han savede, saa Skomarens forkælede Nerver og Muskler hylede af Ømhed.

De første Morgener var det med Besvær, han vraltede afsted ved Solopgang. I de følgende Dage stak han jævnlig i at fløjte med Morgenens Fugle, tage Dansetrin, svippe med Stokken — Ting ,der aldrig var hændt ham før med sin gamle Pebersvendekrop.

Og denne Opdagelse fyldte ham med en næsten brudeagtig undseelig Beruselse, saa han vaagnede om Morgenen og næsten ikke vidste af sig selv at sige for Længsel og Længsels Fryd.

Og ligesom Foraarets Ankomst vækker alle Markens skjulte Vækster, saaledes vaagnede i Aleksandersens nye Legeme et sandt Mylder af glade Safter og lystige Drifter, som han aldrig før havde anet Existensen af, og som tilsidst samlede sig — paa en ganske ubegribelig Maade — i et dagstøt Savn, en underlig urolig Længsel efter — — — — — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —
— — — — — — Torbine!

Ja Torbine! Den kære, gamle Torbine! Hvordan tog hun alt dette? Hun maatte være lamslaaet? Prisgivet i den store By? Hvor var hun i Grunden sund! og køn . . . og støt . . . og tapper! Hendes Enfoldighed . . . .

hvor var den alligevel indtagende og retlinet! Hendes uforgribelige Skriftsteder og Dogmer, hvor var de igrunden morsomt gammeldags og pudsigt snørklede! Han huskede *det* og *det* . . . et helt Mylder af Træk, som han hidtil ikke havde andet end flygtigt bemærket, og som nu pludselig traadte lyslevende frem af Ligegyldighedens Glemsel og samlet dannede et Hele, et nyt Hele, Billedet af en hel ny Torbine: En sund og stærk Landsbypige, Guld værd, uangribelig af Strabadser, med en ufejlbarlig Retssans og Afsky for Forlorenhed og Ækelhed — men ødelagt og slukøret af at gaa i Aarevis og vrages af en vranten gammel Pebersvend . . . Indtil hun tilsidst i aandelig Forkludrelse gaar hen og forgaber sig i en fræk gammel sort Skvadronnør som Negeren, der endda engang har været paa Nippet til at æde hende.

Det klemte og stemte for Aleksandersens nye Hjerte af Anger og Medfølelse, indtil han tilsidst en Eftermiddag, det var paa den femte Dag, stansede Saven derude ved Skovløberhuset og skyndte sig hjem for at faa et Glimt af hende at se. Han patruljerede under hendes Vinduer — forgæves! — Han gik op og ned ad Hotellets lange Gange, han lyttede ved hendes Dør — tys! Der lød Stemmer derinde!

Det var den Sorte! Han var derinde! Han talte blidt formanende til hende!

Aleksandersen aabnede Munden af Harme. Med eet fik han en Idè: — Nummer 20! — Der maatte staa aabent! — Han ilede derop!

— Rigtigt!

— Døren stod aaben, men en sortklædt Dame gik i lidenskabeligt Oprør og patruljerede foran Negerens Kammer. Det var Mariorgia!

— — — — —

Det var næste Eftermiddag. Aleksandersen travede rastløst gennem Byen. Han hørte Hornmusik i det fjerne! Gaderne var sørgesmykkede! Gode Gud! Det

maatte være Begravelsen! I denne Stund bar de hans gamle Legeme til Jorden.

Han gik det i Møde. Gaderne var stimende fulde af andægtige Folk. Og alle gik og talte om, at de var »Gæster i Støvet«.

Store Musikkorps gik i Forvejen, saa et Utal af Faner og derefter Kisten med »Gæsten i Støvet« paa et Blomsterlæs. Der var lydløst stille. Kun Fanfarerne foer i Vejret, over Folkets stirrende Tusender og samlede dem i Sorg over en Mand, de aldrig havde kendt.

Efter Kisten kom Torbine; hun græd, fordi alle græd, og rundtom græd alle fordi hun græd. Ved hendes Side sad Negeren med hendes ene Haand i sin, paa den anden Side, stolt og marmordejlig sad Mariorgia.

Derefter rullede Vognene frem, hele Berømthedernes Tog og svandt ind paa Kirkegaarden.

Aleksandersen stod i Trængselen, underlig tilmode ved de svindende Fanfarer.

Leon taler, gik Rygtet fra Mund til Mund, Leon Achilles taler! Leon selv, Leon selv!

Nu taler Negeren, nu taler Negeren, stønnede og susede det ham om Ørerne, og Folkesværmen pressede mægtigt paa forat høre, hvad en Neger kunde sige.

Da slog det ned i Aleksandersen som et Lyn: Tæppet! Nu er Timen der! Han banede sig Vej ud af Sværmen, hjem gennem de mennesketomme Gader til Hotellet. Alle Kamre stod tomme, alle Døre aabne. Uforstyrret gik han ind paa Nr. 20, løftede Dynen for Fodenden af Negerens Seng: Tæppet, Tæppet, hans eget vidunderlige Tæppe! Lad Negeren tale over mig; imens han taler, imens han tror, at han har mig — saa staar jeg her og tager mit Tæppe igen.

Han gik ind paa sit Kammer og viklede det om sig inde under Vesten. Intet skulde nu mere skille ham fra hans Æventyrtæppe. Snart skulde det bære ham hjem, flyvende højt over Menneskeheden, hjem til sin lille Krog, til nyt Liv og med Torbine ved sin Side.

DEN SORGENS DAG

Begravelsen var til Ende. Et mægtigt Gilde blev holdt paa Hotellet.

Skomageren stod paa Trappegangen og lyttede: En Larm af Stemmer lød ud, hvergang Døren gik op og i. Glas tømtes, Skaaler raktes op, Tjenere bød om. Cigarrøg hvirvlede, Diamanter blinkede, og Stole væltede.

Saa hyssede alle, og Leon Achilles stod op og improviserede:

Ak Aarene bliver saa korte.
Kelner, sæt Vin paa Bord!
Gæsten i Støvet er borte,
og Støv fyger over hans Spor!

Døren gled i, men Aleksandersen havde faaet et Glimt af Negeren. Han var derinde, optaget i Stormændenes Selskab — stille klinkende med Mariorgia selv! — Øjeblikket var kommen. Han skyndte sig hen og bankede paa og gik ind til Torbine.

Torbine havde tidlig forladt Gildet. Det havde været hende umuligt at sidde og se paa Negerens Tilnærmelser til Mariorgia og Mariorgias aabenbare Koketteri med den Sorte.

Negeren, der selv fornylig var bleven Enkemand, havde straks efter Aleksandersens uventede Død kastet sine Øjne paa den afdøde Høvdings »Enke« — og Torbine, der aldeles ikke tog ham det fortrydeligt op, at han engang nær havde ædt hende, var aldeles besat af den Sorte, og den halvgamle Piges eneste sitrende Plage var nu denne Mariorgia, der aabenbart . . . ja ja, Torbine havde i hvert Fald Øjne i Hodet . . .

Ophidset og taarebadet sad hun, da det bankede. Nu kom han! . . . og saa var det Skomaren, »Polkamanden«, hendes gamle Bejler! Naa, nu kom de nok løbende! Den næsvise Karl! Hvad bildte saadan en Landsbyskomar sig ind?

Aleksandersen fik aldrig et Ord indført: Du *skal!* Du *maa!* raabte han tilsidst. Kom med! Jeg har Tæppet, Tæppet! Kom, inden de ser os! Og han vilde til at slæbe Torbine med sig.

Hjælp, hjælp! raabte Torbine. Døren sprang op, og ind kom den sorte Menighedsforstander, ophidset, bred og kæmpestærk.

Hans Tilnærmelser til Mariorgia havde vakt Opsigt i Salen. Mariorgia havde først siddet hos Leon. Dèr var hun dog ikke blevet længe men gledet over i Skødet paa en kendt Folketaler. Dog heller ikke dèr blev hun men gled videre over i Armene paa en gammel grevelig Tilbeder og var endelig havnet ved Siden af Negeren, klar til at entre ogsaa ham.

Urian, som havde drukket vel rigeligt, havde da grebet ind. Den geniale Grubler med Guttaperka-Ansigtet, han der i sin Ungdom havde tjent Brødet som Cirkusklovn, havde pludselig genkendt Negeren som sin gamle Kammerat, der rømt fra Slaveriet havde fartet rundt som Negerkomiker, og siden efter en Pigehistorie optraadt selvstændigt som Bokser, hvorved han tjente sig Kapital nok til at købe en Kro hjemme for endelig efter flere Aars Menighedsvirksomhed at dukke op som Storprædikant. — —

Det var kommen til skandaløse Optrin derinde. Den kæmpestærke Neger havde faaet Raserianfald, men, truet med Politiet, havde han valgt at fortrække og snarest forsvinde paa sit flyvende Tæppe.

Mariorgias aabenbare Interesse havde i de sidste Dage forvirret hans oprindelige Plan. Men nu, efter denne pludselige Sagernes Vending, slog han atter om og besluttede sig definitivt til at sikre sig Torbine.

Hastigt maatte der handles, og med Vinen næppe tør paa sin Mund traadte han derfor ind til Torbine, . . . just som en ubekendt Mandsperson var ved at slæbe af med hende.

Tæppet, Tæppet, raabte Torbine, han har Tæppet!

Det gav et Ryk i den Sorte. Men i samme Nu var Aleksandersen ude af Døren, oppe ad Trappen, med Negeren i Hælene, nok en Trappe . . . inde paa Nr. 105, hvor han forpustet laasede Døren og klædte sig af for at faa Tæppet frem. Een Gang til skulde Negeren ikke kapre hans Tæppe.

— — —

Efter Negerens Flugt var Feststemningen steget til det højeste. Mariorgia havde rejst sig, lynende, funklende: Var Negeren ikke god nok? Usømmelig? Hvem? Hun! Var hun ikke Mariorgia? Og de andre kun Ler og Jord?

Tilsidst havde hun staaet paa Bordet, kastet sit Tøj, alt, Stykke for Stykke, knejsende i al sin straalende, vidunderlige Skønhed og Nøgenhed, mens Jubelen steg og steg omkring hende af blomsterkransede Bakkanter.

— — —

Men Negeren kom stormende op ad Trappen. Han havde været inde paa Nummer 20. Tæppet var borte! Op! i Hælene paa denne Ubekendte, hvis Dør lige nu smældede i helt oppe paa Kvisten!

Da sprang Døren til Festsalen op. Stolt som en Dronning, ophidset og halvtberuset kom Mariorgia ud, nøgen til Skindet med sit lange Slør slæbende efter sig.

Løb i Forvejen! Løb! Spær Trapperne! raabte Selskabet, som leende og forskrækket kom efter, væltende ud gennem Døren.

Jeg gaar, hvor jeg vil, og jeg bær de Klæder, jeg vil, for jeg er »en Gæst i Støvet« . . . slængte hun højt og harmdirrende efter sig — og flygtede ud af den Skov af fremrakte Hænder, som greb efter hende.

Men Negeren havde ikke Stunder til at standse selv ved saa usædvanligt et Syn. Han banede sig Vej gennem Skarerne og tog Trappen opefter i tre Skridt.

Mariorgia stansede og stirrede efter ham. . . .

— — — — — — — —

— — — — — — — —

— — — — — — —

Men Aleksandersen, oppe paa Kvistkamret, havde kastet sit Tøj og viklet Tæppet frem. Nu ruskede en Haand ved Laasen med rasende Kraft, saa Fjælene knagede, og Kalken raslede ned.

Han kastede Tøjet om sig, slog Vinduerne op, bredte Tæppet i Karmen, sprang selv op paa Tæppet . . .

Op bragede Døren for Negerens Kæmpekræfter, men i samme Øjeblik raabte Aleksandersen: Flyv lille Lap!

I eet susende Sving foer han ud over Gader og Tage, over Rummel og Hverdags Kedsommelighed, og forsvandt i den gyldne Luft, siddende højt paa sit Tæppe, i Færd med at trække Trøjen paa sig — svindende bort mod de aftenmørknende Skove, hvor han dalede ned og overnattede i det venlige lille Skovløberhus.

— — —

Skummende af Raseri og Forbitrelse stod Negeren i Vinduet og rakte ud efter ham.

— — —

Men paa Redaktionskontorerne begyndte Nat-Journalisterne at indfinde sig. Fra Redaktion til Redaktion var der Enighed om blot at berette det storladne og tragiske ved Aleksandersens Jordefærd, som Læserne ønskede det — og Mariorgias gribende Sang ved Aleksandersens Grav . . . og kun berøre Gravøllet med en diskret lille Linje.

Men mægtig var Latteren over Mariorgias sidste Genistreg. Genial var hun, blændende, excentrisk. Og alt klædte hende! Alt kunde hun tillade sig . . . Pennene skrev om Aleksandersen, mens Mundene lystig løb om Mariorgia.

— — —

Men den Nat, Klokken henad Tretiden — efter tre ophidsede Timers vaandefulde Forsøg paa at finde Søvn og Fred — gik Mariorgia ind til den sorte Menighedsforstander.

Og dèr blev hun.

OPBRUD

Maalløs Forbavselse — ja komplet Lammelse greb Sindene næste Dag ved Frokostbordet, da den dødblege Fyrstinde (fra Værten) bragte den utrolige, den ganske ufattelige Meddelelse til Akademiet, at Mariorgia tidlig om Morgenen havde forladt Hotellet og Byen med den sorte Prædikant — ingen vidste hvorhen.

Den første Forbløffelse udløste sig i kostelig Latter over dette excentriske Indfald.

Men Latteren gled hurtig over i Ækelhed, — at hun havde kunnet faa sig til det!

Ækelheden forandrede sig atter til Alvor ved Tanken om Offentligheden. Dette skandaløse Skridt var uopretteligt, denne Gang, — ødelæggende for hendes hele Position. Fra dette Valg gik ingen Vej tilbage.

Alvoren omsatte sig i Sorg over, at de havde mistet hende, at Mariorgia for bestandig var tabt.

Og Sorgen endelig udløste sig i Vrede over at hun, Civilisationens skæreste Blomst, havde kunnet forraade dem alle for en forløben Plebejer som denne prækende Neger.

— — —

Men langt borte i et Iltog sad imens Mariorgia hos sin Neger, trodsig og sammenbidt — med sin lille hvide Haand i hans store brede Hænder.

Hun rejste sig. Rank og stolt stod hun ved Kupèvinduet og stirrede ud paa denne Verden, der susede hende forbi som i en sindssvag Malstrøm.

Udgaaet fra en pietistisk Kurvemagers Hjem havde hun som ganske ung udfoldet sit livssprudlende Geni i krampagtige Udbrud af indestængt Livstørst og havde samtidig rettet sin spydigt kølige Iagttagelsessans mod sine bønnebedende Omgivelser.

Uden nogensinde i Bunden at have overskaaret sin Barndoms strenge Livssyn var hun som et straalende Stjerneskud fløjet op i Lykkejægernes frie Verden.

Med et godt Helbreds gode Samvittighed havde hendes balstyrige lille Legeme nydt sin Sprælskheds blomstrende Aar, indtil Rasetiden sagtnedes . . . og hendes kølige Iagttagelsessans vendte sig mod hendes nye Omgivelser.

Stolt og pietistisk stejl, som hun var, følte hun sig ydmyget og ulidelig befidtet ved saa mange Ejermænds kælent gramsende Hænder — idet ingen uden Leon havde kunnet staa for hendes haanlige Dom. Han var stolt og trodsig som hun, hvorofte han saa (ligesom hun) var gaaet gennem Møddingen.

Han og hun havde været de eneste, der var til, i denne Verden af Skidenhed, hvorfra hun sang imod Stjernerne — — de eneste to, ene i »Guldskaalen«.

— — — Men den Dag, under Gedebjerget, da hun i Uvejret stod øverst paa Taget med den unge Fisker, mens Menneskeskarernes Hyl druknede i Elementernes Pisk, . . . aa hun følte endnu i sin nervøse Haand Kalken af den Skorsten, hun lænede sig til i denne Stund, følte endnu i sin højre Kind, i sin højre Skulder, sin højre Side, sin højre Lænd Varmen fra den unge stærke Mand som en overnaturlig Sitren, der bredte sig fra ham og dybt ind i hendes eget bævende Legeme . . . nu var han borte, men den Dag, da følte hun sig for en Stund løftet ud af sin Verden, sin »Guldskaal«, udenfor Leons og alle andres Rækkevidde, blot som et hjælpeløst Væsen, prisgivet i et andet Væsens Vold midt i Naturpanikkens susende Malstrøm. . . .

De skiltes . . . skiltes for aldrig at ses mer . . . og hun gled tilbage i sin snævre lille Verden af begærligt udrakte Arme, dobbelt snæver og lille, efter at hun havde erfaret et Pust af den frie vilde Verden derudenom.

Leden kom over hende, Væmmelsen. I Hotellet paa Aandens Stad havde hun begyndt sine nervøse Vaskninger, som ingen forstod. Midt om Natten stod hun op og vaskede sin Krop, vaskede dem af sig, alle disse uli-

delige Favntag, alle disse Herrer og Ejermænd, hun havde haft og aldrig kunde blive kvit igen.

Op og ned ad sig og rundtomkring sig følte hun dem som Fedtefingre paa sin skære Hud.

Leon havde haft Ret i sin Haan: Det er tragisk, havde han sagt, ved Gravøllet, — at et Geni skal være Kvinde og have Undermaalerne over sig!

— Væmmelsen var steget op over hende, og hun var flygtet og i Nat havde hun taget sit Parti. Aa — Mariorgia var genial! — med en kolossal Selvopholdelsestrang var hun dukket ned dybt i sin egen Naturs oprindeligste Menneskelighed og havde fundet ind til Negeren. Han var helt udenfor det alt og dem alle. Han daarligt nok rakte Haanden ud efter hende. Hos ham var hun endelig den lille.

— — —

Men det akademiske Selskab forstod intet af det hele . . . af Negeren, af hans eminente Overlegenheds sunde robuste Ro. Evangeliet flød fra hans Læber som født dèr, et Evangelium, som ikke skulde tænkes, blot tages efter Tonefaldet, hendes Barndoms Evangelium, der som et Højland med rene Tinder laa bag alle hendes Udsvævelser og Forvildelser.

Negeren havde det faderligt trygge Væsen som selve Menneskehedens urskovsagtige Ophav. Om han saa havde været lodden over sin ganske Krop, Mariorgia var gaaet til ham og havde puttet sin hvide lille Dejlighed som et skælvende Offer ind under hans vildmandsbrunstige Favn og fundet Ro.

— — —

Iltoget larmede og stormede frem.

Aa, hvor aandede hun ud! Hun havde brudt — brudt, havde gjort noget nyt og var selv bleven ny. Ved sin ny æventyrlige Herres myndige Arm skulde hun paany blive oprejst op over alt Folket.

Fra Forsamling til Forsamling gik deres Vej. Pengene strømmede ind for deres Fod. Negeren talte, Ma-

riorgia sang, mens nye og atter nye Menneskeheder aabnede sig for dem.

Og Mariorgia var ikke mer blot Menneske, men et Sagn, en Helgeninde, et Æventyr, der kom og svandt, dèr hvor hun og Negeren tilsammen paa deres Tournè — syngende, forkyndende, smilende og chokoladespisende — ligesom svævede henover Menneskeheden.

TORBINE

Vente, bare vente — snart kommer Negeren! Torbine smilede gennem Taarer og sænkede sin Bibel. At han engang havde villet æde hende, det eksisterede ikke mer for hendes Erindring. I hele den Karussel af Begivenheder, der omhvirvlede den gamle Landsbypige, var der kun een Ting, der stod fast: det var Ordet, den kære Bibelbog, der laa i hendes Skød. Ak Jordens Forhold er tvivlsomme i mangt og meget, men Ordet staar Gudskelov fast. For det er Guds Ord, samlet i en nem lille Bog, og den laa i Torbines Skød. Hvad havde hun saa mer at frygte? Hun forstod ikke meget af Ordet. Hun forstod heller ikke meget af Livet . . . hverken af Ordet eller Livet. Men Ordet, det stod fast, det var ens fra Dag til Dag, og hun havde det hos sig om Natten under Hotellets fremmedlugtende Pude.

Og Negeren var Ordets Forkynder. Han havde Ordet i sin Magt. Han talte Ordet, han udlagde Ordet. Om han saa talte over de mest uforstaaelige Ting, han kunde gøre det i en saadan hjemlig gudelig Parykstil, saa en gammel Pige, som Torbine, ihvertfald følte sig tryg derved. For det var Ordet, det kære Guds Ord, alt sammen. Hun kunde gribes af Uro ved hans sorte Ansigt, hans Hænders og Negles uvante Kulør, men bare han aabnede sin Mund, og hun hørte Ordet, saa blev hun rolig.

Hun ventede paa Negeren. *Han* var hendes Haab og Forventning midt i denne forvildede Verdens Fremmedartighed og Utryghed . . .

Og saa gik Døren op. Det var Hotelejeren, streng og forandret.

Blot et Par Spørgsmaal, blot et Par Svar — og hun erfarede det svimlende, det ubegribelige: Negeren var rejst, han, den ærværdige! — rejst med Mariorgia, den Tøjte, den Hore —! Den Allemandskvinde! som hun ikke vilde rørt med en Ildtang! At Gud havde tilladt saadan en »Dame« at gaa i sig selv igen, at redde sig fra Fortabelse, og at skaffe sig ny stor Ære ved at ydmyge sig, ved at nedlade sig til at omvende sig . . . det svævede for Torbine, at intet stod fast — at hun havde sat mere Pris paa Mariorgia, hvis hun var bleven ovre paa den forkerte Side og ikke havde udvisket alle Grænser ved frækt at finde over paa den rette Side.

Men Torbine fik ikke Tid til Graad og Skrig. Værten lagde sin Regning paa Bordet og forlangte Penge.

— Torbine? Hun!? Penge!?! Ikke en Øre havde hun.

— Hun var dog Aleksandersens Enke?

— Hun!? Hun havde aldrig været gift! Han maatte henvende sig til Selskabet.

— Selskabet!? Om hun ikke vidste, de var rejst?

— Rejst?! Leon? Fyrstinden? Regeringsraaden!?

— Ja, Urian, Burian, Melba, Turco og hvad de alle hed, rejst, hver sin Vej, spredt for alle Vinde for faa Timer siden? Og han var henvist til hende med sine Regninger og sligt. Om hun saa vilde betale, eller hun ikke vilde betale?

Torbine kastede et Blik paa Regningen: Den var kolossal! Hvert Maaltid, hvert Buk var skrevet op. Hver Blomst, hver Serenade, hver Avis, hver Cigar . . . Værelse, Bade, Vogne, Komfort og Konfekt — — — til dem alle! De gerrige Hunde, de Fedtsyle, de Snyltegrise, de Gniere! Et Folkefærd, kommen til Vejrs ved sin Griskhed og Paaholdenhed stod afsløret dèr! Kun

een, Leon, den store Sjæl, hans Navn var ikke paa Listen. Han havde strøet om sig med sit eget Guld! Det rørte hende til Taarer! Altid havde han været nobel og ridderlig imod hende — undtagen een Gang, han havde fortalt hende, at de store Krigsskibe blev drevet af »Torbiner«. Men hun tilgav ham for hans Kaadmundethed. Han havde dog kun øst af sine egne Penge. Derimod anede Torbine ikke noget om, at Leon før sin Afrejse havde pantsat Selskabets Kufferter og Vadsække.

Kun den store sølvbeslaaede Dragkiste, som Fyrstinde Catt havde faaet overladt, var tilbage. Men før sin Afrejse havde Fyrstinden med en Papirsaks brækket alle Sølvbeslagene af og ødelagt Saksen. (Kun Fyrstindens nærmeste Venner kendte til denne lille Griskhedsmani, den eneste Fejl, den aandrige Fyrstinde overhovedet havde).

— — —

Henad Aften holdt en Ekvipage foran Hotellet med en Lakaj, som beroligede Værten og lod ham sende sine Regninger til Aandens Stad til Værten paa »de mange Boliger« — —

— men Torbine var da forlængst haanligt udvist af Hotellet og vandrede, fattig og upaaagtet, med sin Bibel i Haand og hed af megen Graad, Gade op og ned i den store ligegyldige By, der nu rummede Aleksandersens Grav.

Mænd og Koner myldrede om hende, Herrer og Damer. Ingen ænsede hende, som hun gik dèr, sulten og hulkende med Ordet i sin Haand. I Gaar havde hendes Navn og Billede pranget i alle Aviser, i Dag var der ingen, som kendte hendes og Aleksandersens Navn mer. Ude af Øje, ude af Sind, var de alle, ligesom Drengene og Pigerne i Ungdomsstaden. Mariorgias Navn var paa alles Munde, Mariorgia og Negeren.

Inde paa Kirkegaarden prøvede hun paa at standse og sørge lidt ved Aleksandersens Grav. Men ingen vendte sig efter hende. Ingen regnede hende mere.

Da skrumpede hun ind og blev ydmyg og lille igen. Alt Hovmodet gik af hende som Vind af en Ballon. Men samtidig med at hun skrumpede ind, blev hun fast og vred. »Jeg vil hjem, jeg vil hjem,« gentog hun for sig selv paa sit Bondemaal og travede ustandselig gennem Gaderne. Men — haabløst! — hun fandt ingen Udgang af denne forvildende Verden. Tilsidst fandt hun hen, da Lygten blev tændt, foran Hotellet, hvor hun var vist ud,, det var det eneste Sted i Byen, hun kendte, derfor holdt hun krampagtig til dèr; hun satte sig paa en Fortovsbænk under Gadelygten, ensom og forladt som en Gaas paa Rævebjerg, sulten og grædende, og den Skomar hun før havde afskyet og vist bort med Fnysen forvandlede sig for hendes Tanker til et straalende Heltebillede, der lige siden hendes Barndom havde kastet Lys over hendes Vej, men som hun bestandig (underligt, underligt, at eens Sind er saadan!) altid havde vist fra sig . . . . .

— — — — —

— — — — —

Og saa susede med eet ned foran hende Skomaren selv paa sit Tæppe gennem Luften. Hun raabte, og han raabte, og saa laa de forenede om Halsen paa hinanden, Kind ved Kind, Øre ved Øre. Øjeblikket havde til alt Held været det rigtige samstemmende for dem begge, og derfor fandt de hinanden for al Fremtid.

Allerede styrtede et Par Politibetjente til for at skille dem ad.

Jeg vil hjem, hulkede Torbine.

Flyv, lille Lap, raabte Aleksandersen, og op susede de i en Fart, saa Guds eget Ord slog tre Koldbøtter ned i Hodet paa en af Betjentene, der arrigt smed Bogen fra sig, da han saa, det bare var en Bibel.

De susede gennem Sommernatten henover Gadernes uhyre Stenlabyrint, ud over Landet med de vuggende Kornmarker i Søvn og Dis.

FLUGTEN

Torbine var som forvandlet.

Hendes sløve Sind havde i de sidste Tider gennemgaaet saadanne Omvæltningskatastrofer, at dets dorske Ro var bleven gennemrystet og sønderflænget af Skræk, Raseri, Ydmygelser, Skuffelser og Taarer af vraget Ømhed og Hengivenhed.

Den plebejiske Slaphed var forsvundet, og de før saa faarede Træk var blevet adlet med et Udtryk af Sjæl og Energi og af en egen sød og varm Jomfruelighed.

Begge glødede som fornyet og forynget.

— — —

De fløj over Dødens Stad, tæt forbi Taarnets Glamhuller. I samme Nu slog Klokken. Dens frygtelige Lyd, der faar Knokler til at ryste, fik dem nu kun til at smile og trykke sig varmere op til hinanden. De saa Apostlene marsjere frem i Mørket uden Tilskuere, de hørte Maskineriets Lænker rasle — og saa var de forbi.

Dybt nede blinkede Glemselens Flod i overjordisk Mildhed gennem det morgenlysnende Land.

— — —

Ved Daggry fløj de over Aandens Stad . . . et Par Alen over »Livets Højdepunkt«. Aleksandersen maatte smile. Han saa Granitklippen og det tomme Klippekammer med Sæbefadet og det falske Oldingeskæg, og Toppen med Enøren og Fugleklatten — — og susede forbi, ud gennem de samme tomme Elementer, som før havde fyldt ham med isende Gru — nu styrede han med en Munterhed, en oprømt Tryghed midt ind igennem dem, som han sad dèr — selv i et varmt og livsfrodigt Legeme og med en varm og livsfrodig Kvinde i sine Arme.

Dèr nede paa Jorden gik alle Støvets Pebersvende og Pebermøer og løb om med Lygter og savnede noget, de ikke selv vidste, og lavede Panik og gjorde Folk tossede med, at der var en stor Gaade, et stort og mær-

keligt Savn, indtil alle stimlede sammen og ledte og ledte efter denne Gaade og dette Savn. Men Aleksandersen selv, der før havde ringeagtet Torbine for hendes Enfoldigheds og Indskrænketheds Skyld, han stirrede nu ind i hendes Væsen som ind i en nyoplukket Himmel fuld af Varme, Hengivelse og Sødme.

Han tænkte nu ikke mer, hverken paa Liv eller Død, han higede blot, han higede mod hende i Uro og bankende Længsel.

— — —

De fløj over Havet. De saa Damperne dernede med Pilgrimme, der rejste Jorden rundt efter Visdom, som Hundehvalpen løber rundt efter sin egen Hale.

— — —

De fløj over Kødets Stad. En Dis laa over Staden og over Øen med Dødsovnen, hvor Askestrømmen stadig gled i Søen som Fars ud af en Hakkemaskine.

Aleksandersen gad næppe se ned. Han legede med Torbines Finger. Hun smilede og stirrede paa Omridsene af hans Mund og glattede hans Nakkehaar. Begge var forstummede; tause som Aber talte de Livets eneste sande ubedragelige Sprog med deres Fingre og Øjne og bankende Blod, til Bekræftelse paa det vidunderligt smukke dybe Ord, der gælder for Aber som for Heste:

at to kan tage hinandens Sorg
ved at glatte hinandens Haar.

— — —

Det aandede koldt op fra de frosne Gedebjerge. Stormægtig og suveræn laa Alnaturen dèr fra Urtiden af som i et Favntag af Lys og Is i overmægtig uhyggelig Storhed, og Aleksandersen følte, at han og Torbine var kun som en uvedkommende Prik paa en klar Rude, mens de paa Tæppet susede forbi, og hørte den svage Støjen og Skrigen fra Livets lange Landevej. Saa højt fløj de, at Menneskestrømmen dernede lignede et Fugletræk over Sneen, i stærke og tætte Skarer paa Vej

imod Liv og lyse Lande. Og alle disse Hverdagens kedsommelige Eder og Raab og Skraal og Vræl — de lød fjernt dernede som Fuglenes forvildede Skrigen i Trækfuglenattens Panik.

— — —

Paa andet Døgn fløj de afsted. Da øjnede Aleksandersen i Maanelyset langt borte den store Budda omgivet af sovende Palmer og sovende Gyder og Stræder.

Dèr dalede de ned i den lune By ved det varme Hav. De øsede Vand af Bækken, de sankede Dadler under Palmerne og overnattede i deres gamle Hytte ved Buddaens Fod og vaagnede i Morgenglansen ved Abernes og Papegøjernes Larm, selv straalende og lykkedrukne af Sundhed og en sent indhentet Kærlighed af næsten høstlig Modenhed og Glød.

— — —

Atter susede de afsted paa Tæppet over Skove og buldrende Strømme, over Ørkner og vildsomme Skove.

Dybt nede saa de Ulve løbe om, de saa Tempelruinen og Ulvegaarden — med bankende Hjerter spejdede de nedover Tæppets Rand, hver af dem i egne tause Tanker.

Med eet rakte de Hals: De øjnede Nybygden med Menighedshuset. En ny Klinke sad skinnende i Døren. De nye Idèer havde sejret! Livet havde sejret over Læren!

Lavt susede de hen over Kroen »Bethlehem«. I Døren stod Sejrherren, den kække unge Kantor, der havde overtaget Kroen efter den gamle Menighedsforstander. Niels og Hans var netop i Færd med at følge en Gæst over. Pigerne løb med dampende Spande.

Med Stormens Fart susede de henover Taget, bort over Ørkner og Sletter, ud over Havet, det naadeløse, endeløse — men hvor forskelligt var nu ikke alting fra sidst!

Dengang: fjendske, uvillige, kolde overfor hinanden, i en Taage saa tyk, saa de næppe saa hinanden . . . ud mod det uvisse, æventyrlige . . .

Dennegang: Arm i Arm, varme, glødende i Sundhed og Hengivelse, — afblankede for alle tomme overflødige Illusioner, desmere sunde og livsstraalende kom de susende hjem til den hverdagslige lille Ø, begærlige efter at begynde et varmt og frodigt Liv, inden Alderens Høst kom over dem.

Torbine fortav for Skomaren, hvad hun havde oplevet med Skrædderen, men Skrædderen fortav for Torbine, at det var ham, der var Skomaren. Han vidste, at metafysiske Grublerier laa saa daarligt for hendes lille Hode. Saaledes saa de altsaa paa hinanden gennem en gensidig Hemmeligheds Taage. Men hvad? rejst ud gennem een Taage og vendt hjem gennem en anden! Saa tæt skal vel heller ikke det ene Væsen klumpe sig op ad det andet, at der ikke blir en Smule Taage tilbage imellem dem. Og Aleksandersens Sind var dertil nu opfyldt af saa frisk et Skomarhumør, at det aldrig faldt ham ind at gide spekulere over den Slags Ting, mens de dèr sad og susede over Havet paa det gyngende Tæppe.

Endelig, endelig — med bankende Hjerter saa de ved Nattetid en Ø dukke af Havet, en Ø, en lille Ø, den saligste, de kendte!

Over dem stod Stjernerne — under dem susede Husene frem.

Dal, lille Lap, raabte Aleksandersen jublende og knugede Torbines Haand . . . og i et susende Sving satte de nedover Toppen af Pæretræet, netop som Vaskerpigen i bareste Særk styrtede over Gaarden med et Glas Mælk til Præsten.

Lige foran Skrædderens gamle Hus sank de ned. Og hvad ligner deres glade Overraskelse: Nøglen hang paa sit Søm paa Bjælken som før, og over Døren hang »Polkamanden«s Skilt med Indskriften:

NAPOLEONSEN, Skomager.

SKOMAGEREN

Aleksandersen var bleven Skomager!

Han satte sin gamle Nøgle ind i sin gamle Dør og gik ind i sine gamle Stuer med Torbine, sin gamle Husholderske, i det ærlige Forsæt at blive en lystig og dygtig Skomager hele Resten af sit Liv.

Han var rejst ud, halvkvalt af Savn, for at finde noget, som hans hele forpinte Indre længtes efter.

Nu stod han her igen, rødmusset og solbrændt og ti Aar yngre, men en lille Smule ironisk tilmode: Han traadte paa de samme Brædder igen som dengang, da *han* sad her, og Torbine gik ude i Køkkenet. Hele Verden havde han rejst igennem, og saa havde det bare været hans egen Husholderske, han havde rendt Jorden rundt efter!

Han havde kunnet finde hende dengang bare ved at lukke Døren op og kalde: Torbine! — og saa havde han maattet hele Verden rundt bare for at finde fra den ene Stue ind i den anden!

Og dog havde han haft en udmærket Forstand, den bedste i Byen.

Jo — men hans Krop havde været vindtør og daarlig, og Kroppen er rigeligt den halve Forstand, siger Urian. Det er altid den, der ved bedst Besked.

Skomaren havde haft en skranten Sjæl i sin sunde Krop. Derfor var *han* kørt i Sænk. Skrædderen havde haft en sund Sjæl i en skranten Krop. Deraf kom *hans* Vildfarelser.

Først da Skomarens skrantne Sjæl havde fundet ind i Skrædderens skrantne Krop, og sammen var gaaet Pokker i Vold — og Skrædderens sunde Sjæl havde fundet ind i Skomarens sunde Krop, saa det med eet var bleven en sund Sjæl i et sundt Legeme — først da var der kommen Harmoni i Sagerne, og som ved Trolddom forsvandt alle Skomarens legemlige og Skrædderens aandelige Obstruktioner.

Og Torbine var ligesaa lykkelig og ligesaa flov.

Folk vilde kunne sige om hende, at hun var rejst ud med en Skrædder og vendt hjem med en Skomar. Og sandt var det, at hun havde elsket Skomaren og var rendt med Skrædderen, og da hun endelig var blevet af med Skrædderen og havde faaet Skomaren, saa var det endda Skrædderen, hun fik.

Men det sidste vidste hun til alt Held ikke af.

En varm og yppig Lykke havde fyldt hendes Sind og oversvømmet alle hendes pebermøagtige Spekulationer over, hvad det nu var, man maatte gøre, sige og mene.

Hun handlede kun varmt og umiddelbart ud fra sin egen sunde djærve Natur, idet hun fulgte Skomaren ind gennem de gamle Stuer, som »en Gæst i Støvet« men uden at vide det og uden længer at behøve Skriftsteder og Kaffekandeindskrifter omkring sig, fordi hun var sund nu og ikke længer behøvede een eneste af alle sine gamle aandelige Støttestave.

— — —

Næste Morgen vaagnede de, som Brudefolk vaagner. Bogfinkerne sang og gjaldede i Haven, og lidt efter havde de Huset fuldt af gratulerende Bysbørn . . . Ringeren, Jordemodermanden, Vaskerpigen og alle de andre kære gamle Ansigter.

Udenfor i Haven straalede en Statue af Skrædderen, lang og berømt.

Den vindtørre Abekat! raabte Skomaren, og der var kommen en saadan Hjertelighed over hans Væsen, en saadan Myndighed over hans Latter, at alle aandede op og lo med.

Thi ærlig talt — de havde aldrig forstaaet et Pluk af, hvad Skrædderen havde fortalt dem, men da Skomaren siden førte Dansen op med Torbine og bagefter fortalte dem om baade Leon Achilles og Mariorgia og Aleksandersen med, saa forstod alle med eet det hele og forbavsedes alene over, saa klog som Skomaren var bleven.

Morsomst af alt var det at finde den Pjece, som Pukkeltippen havde udgivet om »Aleksandersens Liv«, og som allerede var udsolgt i tre Oplag.

Særlig følelsesfuldt var sidste Kapitel, der skildrede Aleksandersens Afsked fra sin kære Fødeby: Kærligt tog han Afsked med alle i en gribende vemodsfuld Tale, og hans sidste taarefulde Ord var, da han skænkede sin dyrebare Ven Pukkeltippen syv hvide Ænder.

Aleksandersens Valgsprog havde Pukkeltippen opfattet som »En Gejst i Støvet«, i anden Udgave »En Aand i Støvet«, da han syntes, det derved fik en mere uforstaaelig Form og derved blev mere letfatteligt for andægtige Sjæle.

I tredje Udgave viste der sig en hvid Due over Aleksandersens Hovede. I fjerde Udgave helbredte han to uskyldige Børn. I femte Udgave blev det til fem Børn. I sjette Udgave tog han Mødrene med samt trak et Guldstykke ud af Kattens Hale og gav til en gammel Tigger med Klud om Tæerne.

»Aleksandersens Liv og Levned« udviklede sig efterhaanden til en hel Evangeliebog, som man slog op i for at spaa om baade Vind og Vejr, og Pukkeltippen blev i Aarenes Løb derved en formuende Mand og begravedes under mange Hædersbevisninger.

— — —

Men ligesom et Par halvvisnede Roser, der har været ude for vederkvægende Regn og Dug og atter rejser sig forfrisket og forynget, saaledes følte baade Aleksandersen og Torbine sig som født paany efter den lange Rejse.

Aleksandersen var bleven kvit sit sygeligt sentimentale Sværmeri for Helte, og først nu kunde han ret i Sundhed kvæge og forfriske sig ved Leon Achilles æggende brusende Sang, Fyrstinde Catts vittige Romaner og Urians dybe Tanker, og gøre dem videre tilgængelige for andre.

Aleksandersen og Torbine fik Børn, mange Børn,

sunde og livsglade Unger. Og det, der prægede hans hele Yngel, var en egen stejl Selvhjulpenhed og en jævn jovial Hjælpsomhed.

Gode stærke Hoder og Kroppe hade de, een efter een, og alle endte de som Skomagere eller Skræddere.

Torbine holdt jævnlig paa, at Drengene for deres gode Hoders Skyld skulde lære noget mer, saa de kunde komme tilvejrs.

Tilvejrs! sagde saa Aleksandersen, — Fluer og Blærer, lad dem gaa tilvejrs! Var der nogle flere kloge Hoder forneden mellem Skomagerne og Skrædderne, saa stod »Verden« lidt solidere, end den gør.

Men det er dog en saa ringe Bestilling, den, sagde Torbine.

Ringe! sagde Aleksandersen, Jorden skal vi dog vel alle træde paa, om vi saa blev nok saa skabagtige. Højere kommer dog ingen tilvejrs. Og saa længe de maa træde paa Jorden, maa de ogsaa til Skomaren for at faa Sko. Og endnu har jeg ikke truffet saa luftig en Profet, uden han maatte til Skrædderen og faa lidt om sit jordiske Hylster!

Men det er dog saa lidt regnet en Profession, sagde Torbine.

Saa begynd med selv at regne den noget mere og lad ikke Drengene høre paa noget saadant Visvas og Klynk.

Ja ja, sagde Torbine, vi maa da ogsaa regne noget med, hvad andre Folk mener om den Ting.

Da spilede Aleksandersen sine Øjne lystigt op. Hele hans Verdensvandring gled forbi hans Blik.

Andre! raabte han, og hans Øjne fyldtes med haanjublende Taarer, — mine Unger sjokker ikke i Flok og henter ikke deres Meninger hos andre. Vel!? Altsaa:

Skal han være Skomar,
eller Skrædder,
eller Skrædder,
eller Skomar?

For det er Sagen!

Saa lo Torbine, hun gav ham et Kys og gik ud i sit Køkken.

Og Drengen blev Skomar.

— Eller Skrædder, altsaa.